

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GIORGIO FALETTI

ROMAN

BİR

PEZEVENGİN

NOTLARI

BİR PEZEVENĞİN NOTLARI

Pegasus Yayınları: 1672
Bestseller Roman: 727

BİR PEZEVENGİN NOTLARI

GIORGIO FALETTI

Özgün Adı: Appunti di un venditore di donne

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Yusuf Tan

Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu - Murat Demirci

Kapak Tasarım: Yunus Bora Ülke

Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

2. Baskı: İstanbul, Ağustos 2017

ISBN: 978-605-343-802-1

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © 2010, Baldini Castoldi Dalai Editore

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency aracılığıyla Baldini Castoldi Dalai Editore'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GIORGIO FALETTI

BİR PEZEVENĞİN NOTLARI

İngilizceden Çeviren:
BARIŞ SEVER

PEGASUS YAYINLARI

Beni asla yalnız bırakmayan Marcella ve Corrado'ya

Tabii ki, haydi yiyelim.
—*Adem ile Havva*

BAŞLANGIÇ

Adım Bravo ve benim bir sikim yok!

Kendimi böyle tanıtabilirim. Resmî bir isim ve soy isim yerine hayatımı lakabımla sürdürmem hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Festival bayrakları gibi peşine takılan bürokratik izlere rağmen sen sensindir. İnsanların elini sıkarken zikrettiğim isim hayatımı daha iyi ya da daha kötü yapmaz. Dalgalar yükselmiyor ya da alçalmıyor; sular yön değiştirir gibidir, rüzgâr sert, yolculuğun her aşaması ürkütücüdür. Pişmanlık kâr etmez. İsimsiz olmak bana yalnızca ardına sığınabileceğim fazladan bir gölge katmanı sağlıyor; anlık bir bakış, soluk bir silüet, orada hiç kimse ve hiçbir şey yok. Ben zaten bendim ve isimsiz olmak tam da ihtiyacım olan şeydi. Neden bir ibare ya da ilave ekleyeyim?

Bahsettiğim anatomik detay için konuya dair biraz zaman ayırmak fena olmaz...

Bu şekilde dünyaya gelmedim.

Doğumuma yardım eden doktorlar, beni annemin rahminden çıkardıktan sonra şoka girmiş bir ifadeyle yaşamın en önemli amacı için lazım gelen aletten yoksunmuşum gibi boş kasiğima bakmadılar ya da artık gücü tükenmiş bir halde hırıltılar çıkararak uzanan anneme şaşkın gözlerle bakakalmadılar. Yıllar boyunca acımasız alaylara konu olacak, oldukça farklı bir özrü

olan, engelli bir çocuğa duyulan aşırı sempati de söz konusu değildi. Ya da ergenlik yıllarında başımı öne eğip gözümü diktiğim ayakkabı bağcıklarımın anlamlı sözler çıkararak, trajik bir itirafta da bulunmadım.

Dünyaya geldiğimde her şeyim tastamamdı. Hiçbir parçam eksik değildi. Takımlarım da yerli yerindeydi, hatta belki de sonradan olanlara bakınca fazlam bile olduğu söylenebilirdi. Her şey bir gün radikal bir şekilde değişene dek takımlarım macera düşkünü ve düşüncesiz pek çok genç kız (bazıları o kadar da genç değildi) için türlü felaketlere sebep oldular. Her zaman bunun benim değil, onların problemi olduğunu düşünürdüm.

Ta ki genç bir kadının problemi benim de problemim olana kadar.

Nasıl, ne zaman ve niçin gerçekleştiği gelecekte araştırmacı tarihçiler için asla araştırma konusu olmayacak. Durum, basit bir şekilde yanlış kişinin, yanlış bir şeyi, yanlış bir zamanda fark etmesi meselesiydi. Suçlu hak ettiği cezasını aldı. Suçlarımı kabul ediyorum ama pişman değilim. Yaşamlarımız olması gerektiği gibidir, ne eksik ne fazla. Bazen aksini iddia edip yaşamaya çalışmanın bir yolu ya da anlamı yoktur. Eğer varsa dikkatimden kaçmış demektir. Şimdi size tavsiye edebileceğim tek mantıklı şey voodoo bebeğindeki yüzüme bir iğne daha batırmanız olacaktır.

Bir gece –hayatınızın dönüm noktası olacak günlerden birinde– benliğinin derinliklerinde büyük bir öfke ve sadizm saklayan birisi elinde iyi bilenmiş bir ustura ile beni bugünkü halime sokmak için bekliyordu. Yerde, sırtüstü uzanmış bir halde, pantolonumun üzerinde gittikçe genişleyen bir kan lekesiyle yanımdan uzaklaştı; çığlıklarım yavaşça sönüp yerini mırıltılara bıraktı. Oyundan atılmıştım, sahnede kıcıma tekme yemiş, ardından seyircilerin arasına düşmüştüm. Hatta en arka sıraya

fırlatıldığımı söyleyebilirim. Kesiğın acısı, alkışların verdiği acının yanında bir hiç kalıyordu.

O güne kadar âşıkımış gibi davranıp yalnızca kendi zevkim için seks yapıyordum. Fakat yeni halimle âşıkımış gibi davranmama gerek kalmadı çünkü artık karşılığında bir şeyler alabilecek yetenekten mahrum kalmıştım. Yani seksten söz ediyorum.

Erkek vücudumun bir cazibesi kalmamıştı, bir kadına sunacak hiçbir şeyim yoktu artık.

Aniden içimde huzur hüküm sürmeye başladı. Ne inişler ne de çıkışlar vardı artık, boylu boyunca uzanan düzlüklerden başka bir şey yoktu. Ne durgun sular ne de fırtınalı denizler vardı. Yalnızca ölü gibi bir sakinliğin alaycı ironisiyle, bu keyifsiz yolculuğun yelkenleri ne havayla doluydu ne de yırtıktı. Artık koşmak zorunda değildim, etrafıma bakıp dünyanın nasıl döndüğünü görebilirdim.

Aşk ve seks.

Yalanlar ve yanılsamalar.

Bir andan diğer ana geçişler. Bir sonraki durağı ararken eline tutuşturulan bir kâğıt parçasındaki herhangi bir adresin peşine düşersin. Burnuna gelen kokuları ve içgüdülerini takip ederek yolunu hissedersin. Kör, sağır ve dilsiz bir halde, koklama ve dokunma duyularınla içgüdünün uzak menziline güvenirsin.

Yeniden görme, işitme ve konuşma kabiliyetimi kazanır kazanmaz durup düşündüm ve anladım.

Hemen kabullendim.

Takip eden zaman diliminde harekete geçtim.

Sonra dünyanın her yerinde bulunan, en ucuz ham madde olan kan durmadan aktı. İnsanlar öldü ve belki de insanlar akan kandan daha değersizlerdi. Bazıları başıma gelen şeyin bedelini

ödediler, bazıları paçayı kurtarmayı başardı. Ölümle sonuçlanan her şey gibi bu da küçük bir yolculukla başladı.

Her şey para için bedenlerini satmayı isteyen kadınların ve bu bedenlere dokunabilmek için para saçmak isteyen adamların varlığını fark etmemle başladı.

İhtiyacım olan şey yeterli dozda açgözlülük, öfke ve ahlak-sızlıktı.

Bende üçünden de vardı.

NÖSAN 1978

1

Şafak sökmek üzere ve Daytona ile caddede yürüyoruz.

Kaldırımında durup taze sabah havasını içimize çekiyoruz. Büyük bir şehirde bile sabah havası tazelenme hissi veriyor. Aslında Milano havası ağız kokusu gibidir ve ikimizin de sabah nefesi berbat kokuyor olmalıydı. Saf olan tek şey yarattığı etkiydi ve bunun için bile yaşamaya değerdı.

Daytona kollarını esnetip omuzlarını çevirerek geriniyor.

Bel kemiğinin çıtladığını duyuyorum ya da kulaklarım benimle oyun oynuyor. Yüzünden bütün gece poker oynayıp kokain çektiği belli oluyor. Berbat durumda. Gerilmiş çene kasları kolayca görülebiliyor. El becerisiyle başının kel kısmını var olan bir tutam uzun saçıyla örtmüştü fakat kafasının saç spreynin can verdiği diğer kısmı tüylü bir bereye benziyor. Cildi neredeyse renksiz ve gözlerinin etrafını koyu halkalar çevreliyor. İnce bıyığıyla her seferinde komik duruma düşen çılgın, öfkeli çizgi film karakterlerine benziyor.

Bütün gece kâğıt oynamaktan leş gibi olmuş gömleğinin kolunu geri çekip elini yüzüne doğru götürerek saate bakıyor.

“Tanrım, saat neredeyse altı olmuş.”

Bunu sanki bir sorunmuş gibi söylüyor, sabahın o saatinde ayakta olmak nadiren yaptığı bir şeymiş gibi davranıyor. Bazi

zamanlar polis haricinde hayatını umursayan birileri varmış gibi konuşuyor. Kolunu indiriyor ve kol saati gömlek kolunun altında kayboluyor. Bu kol saati lakabının da sebebi. "Yıllardır altın bir Paul Newman Daytona Rolex marka saat takıyor.

Tabii ki saati kendisinde olduğunda...

Daytona'nın iyi zamanlarını kötü zamanlarından ayırmak için kıyafetlerine bakmak yeterlidir. Mesela bileğine bakalım. Eğer bileğinde saati yoksa mutlaka birilerine rehin vermiştir ve eğer saatini rehin vermişse geri alabilmek için yapacağı üçkâğıdı düşünüyordur. Yapmak zorunda olduğu şey için çok fazla endişelenmek zorunda değil çünkü meselenin çözümü paraya bağlı.

Bu sabah saati bileğinde. Gece, oynadığı her elde kazandı, şansı yaver gitmişti. Son ele kadar Ascot Club'da barın yanındaki özel odadaydık. O, Sergio Fanti, San-Antonio olarak bilinen Matteo Sana ve ben. Mekân sahibi Bonverte, son seyircisi yüksek topuklu ayakkabı giymiş karısının peşinden sertleşmiş bir halde kulüpten ayrılmıştı. Çıkarken kulüp müdürü Giuliano'ya mekânı kapatıp kapıları kilitlemesini söylemişti. On yıldır havalandırılmamış, yerleri kaplayan döşeme haliya sinmiş ağır rutubet ve esrar kokusunun içinde soluklanarak özel odada kalmaya devam etmiştik. Birileri kartları bırakıp sigara paketleri ve bir miktar koko çıkarmıştı.

Saatler hızla geçti ve sigaralarla kâğıtlar elden ele dolaştı. Çekilen son kokainden sonra zihinlerin bulanıklaştığı sıralarda, Daytona akşam eğlencesinin tartışmasız yıldızı olmuştu. Kâğıtları fırtına gibi indirmiş, masadaki tepeleme nakit parayı kendine doğru çekmişti.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi dönüp bana bakıyor.

"Bu gece gerçekten de şanslıydım ve şansa ihtiyacım vardı."

Kendimi tutmaya çalışmama rağmen gülümsememe engel olamıyorum. Dönüp kesik kesik akan sabah trafiğine bakıyo-

rum. Dağınık halde ilerleyen arabalar Monte Rosa'dan geçiyor. Arabalarında korku içindeki hayaletler evlerine dönüyor ve karşı şerittekiler de onaylanmış korkularıyla başlayacakları lanet gündelik yaşamlarına doğru yol alıyorlar. Dışarıdan bakınca Daytona'ya gözleri bağlı bir tanrıça tarafından hak etmediği bir isim ve adres verilmiş ve şansı pek namuslu sayılmayacak eliyle koymuş gibi bulmuş izlenimine kapılıyorum. Aslında umurumda değil. Kâğıt oyunları ya da kumar oynamam, dolayısıyla ne kazanırım ne de kaybederim. Her zaman kendi işine bakan bir izleyici oldum. Bu tutum hayatıma yön veren bir kuralken, zamanla keyifli bir rutine dönüştü. Yaşamak için daha iyi bir yol ve kesinlikle hayatta kalmak için de daha iyi bir yol.

Yeniden dönüp ona bakıyorum.

“Eşek şanslıydı. Ne kadar kazandın?”

Daytona yüzümde alaycı bir ifade olup olmadığına bakıyor. Olmadığına karar veriyor ya da görmezden geliyor. Elini cebine koyup para destesine dokunuyor ve sanki parayı çıkarmadan sayabilirmiş gibi boş elini cebinden geri çıkarıyor.

“Yaklaşık bir milyon yüz bin sekiz,”

“Fena değil.”

“Diyeceğin bu mu? Of anam of, deste deste mangırlar...”

Ellerini tatmin olmuş bir halde ovuşturuyor ve bu hali bana hatalarından hiçbir zaman ders almayan insanları hatırlatıyor. Gülmemek için kendimi tutmaya çalışıyorum. Bir seferinde, diğerlerine üstünlük kurduğu bir kumar masasında aynı cümleyi üst üste tekrarladığı için ondan daha uzun ve güçlü birisi Daytona'nın gözünün üstüne yumruğu indirmişti. Elbette karşılık vermedi. Bir hafta gözündeki morlukla şişman, melankolik bir Dalmaçyalı köpeği gibi etrafta dolaştı.

Bizden sonra diğerleri de kulüpten çıkıyor.

Alt katta, şehrin rakipsiz eğlence mabedi Ascot Club'ı, gece boyunca yanıp sönerek işaret eden tabelanın altındaki merdivenleri tırmanıyorlar. Duvarlar ve köhne merdivenler aynı yoldan yürüyüp sahneye çıkmış büyük yeteneklerin posterleriyle kaplı. Her gün caddedeki ön kapıya yerleştirilmiş ışıklı tabelada o akşam sahne alacak yıldızın ismi yer alır.

Şüpheli bir geçmiş, ihtişamlı bir gelecek ve umutlu bir şimdi; hepsi kimsenin dışarıda olmadığı o gece kadim Milano'da mevcut; polisler, suçlular, sanatçılar ve orospular hariç...

En zoru da hepsini birbirinden bağımsızmış gibi konuşmaktır.

Külüpten en son çıkan Giuliano oluyor. Ascot Club'ı gün ışığının pisliğinden kurtaracak kepenkleri indirip kilitliyor.

Diğerleri de bize katılıyor.

Godie yanaşıp makas gibi açtığı baş ve orta parmağını boyunun yan kısmına yerleştiriyor.

"Tak! Yakaladım. Seni berizekâlı gudala."

Godie'nin davranış ve konuşma biçimi kendine özgüdür. Tanıdığı, bildiği kişilerle pek de gerekli olmayan, kendine özgü bir dille konuşur, kelimelerin baş harflerini birbiriyle değiştirir. Mesela *siyah köpek* yerine *kiyah söpek* der. Bu yüzden ona gerçek adı Diego yerine Godie lakabıyla hitap ediyorlar.

Basit ve saçma fakat insanlar göğüslerine iğnelenen madalyaları kendileri seçiyorlar.

Daytona, Godie'nin elini boynundan çekiyor.

"Bana budala diyene de bak. Hiçbiriniz kâğıt oynamayı bilmiyorsunuz."

Godie dirseğiyle ittiriyor.

"Hadi oradan lavuk! New Orleans'da kimse yokken yalnızca ben ve Cincinnati Kid ve ben vardık, unuttun mu?"

Sürekli aynı şeylerin tekrar edildiği bir mizah anlayışı vardı. Bazen Ascot Club'daki sanatçılardan, bazen de başkalarından ilham alırlardı.

Giuliano bize yetiştiriyor. O da benim gibi poker masasından uzak durmuştu. Yalnızca sarhoşlarla uğraşmıştı. Kulüpte kumar oynattığı için kazançtan pay aldığını düşünüyorum. Her zaman olduğu gibi elbette bu da beni ilgilendirmiyor.

“Eee, şimdi ne yapıyoruz?”

Orta boylu, zayıf, kel ve koca burnuyla göze çarpan Sergio Fanti saatine bakıyor. Hepimiz az sonra dudaklarından dökülecek kelimeleri biliyoruz.

“Eve gitmek için kesinlikle yeterli vaktim var, çabucak bir duş alıp doğruca ofise geçeceğim.”

Aramızda gerçek bir işi olan tek kişi Sergio. Moda sektöründe çalışıyor ve üzerindeki buruşmuş, şık takım elbisesi de bunu kanıtıyor. Ateşli ve çılgın geceleri ciddi bir işle beraber nasıl götürebildiğini kimse anlayamıyor fakat altından kalkıyor gibi görünüyor. Günahkâr hayatının tek ispatı, gözlerinin altında artık onunla özdeşleşmiş, sutyen gibi sarkan siyah torbalar.

Matteo Sana esniyor. Bir elini yüzüne düşmüş beyaz perçemler gibi duran dağınık sakalında gezdiriyor.

“Gattullo'ya gidip cappuccino içeceğim.”

Godie yeniden makas gibi açtığı parmaklarını Matteo'nun boynuna değdiriyor ve oldukça ağdalı bir Milano aksanıyla gü-lünç bir şekilde karşılık veriyor.

“Tak! Restini gördüm ve yükseltiyorum. Bir cappuccino ve bir dilim kek.”

Giuliano, bana ve Daytona'ya bakıyor.

“Pas.”

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

“Aynen! Kulübeme gidiyorum.”

Diğerleri yanıımızdan ayrılıyor ve Sergio Fanti'nin gecenin sonunda kaybettiği BMW 528'e doğru yürüyor. Godie kollarını sallayıp kafası güzel olduğu zamanlarda olduğu gibi heyecanla konuşuyor. Arabaya binip kapıları gürültüyle çarpıyorlar. Motor gürüyor ve egzoztan mavi-gri bir duman yükseliyor. Park yerinden ayrılan araba sallana sallana Porta Lodovica'daki Pasticceria Gattullo'ya doğru, Piazza Buonarroto üzerinden ilerliyor.

Onları yalpalayarak kafeye girerken hayal ediyorum. Onlar oraya varana kadar insanlar kafeyi doldurup cappuccino ve hamur işlerini söylemiş olacaklar. Bizimkilerse kahve ve hamur işi için gittikleri kafede bunların yerine muhtemelen üç viski ve Campari sipariş edecekler. Kasadaki kalabalık kafalarını çevirip onlara bakacak. Ardından her biri evlerine dağılıp, kokainin etkisini azaltıp uyuyabilmek için birer Rohypnol alacaklar. Gece biter ve hayvanlar inlerine geri döner.

Daytona ve ben kaldırımda yeniden yalnızız.

“Bu kadar şanslı bir geceye nasıl mükemmel nokta konur biliyor musun?”

“Hayır.”

Elbette ki biliyorum, yine de ondan duymak istiyorum.

Daytona bana bakıyor. Gözlerinde ancak uykusuz bir gece sonunda elde edilecek bir parlaklık var. Başıyla caddenin öteki tarafında bir noktayı işaret ediyor.

“Şu güzel parçayla Northwest Passage'a doğru bir yolculuk.”

Bu defa gizlemeye gerek duymadan sırtıyorum.

Ascot Club'ın karşısında Costa Britain Shipping Milano şirketinin ana binası var. Via Tempesta'nın köşesinden başlayan uzun blok önümüzden geçerek Piazzale Lotto'ya doğru uzanıyor. Betonarme, alüminyum çelik ve camdan bir bina... Boş masa ve

tavanları aydınlatan ışıkları, şehirdeki herkese, onlar evlerinde uyurken bile birilerinin iş düşündüğünü hatırlatıyor.

Cam kapılardan bir grup kadın dışarı çıkıyor. Temizlik işçileri. Gece vardiyasında çalışan zavallı işçiler, gündüz çalışanların geldiklerinde temiz bulmaları için gece boyunca çöpleri çıkardılar, halıfleksleri süpürdüler ve tuvaletleri yıkadılar. İşlerinden birkaçı uyumak ya da kahvaltı etmek için aceleyle oradan uzaklaşıyor. Gruptan hafifçe uzaklaşan biri sigarasını yakıyor. Uzun boylu, zayıf biri ve üzerindeki şekilsiz elbise bile çekiciliğini gizleyemiyor. Saçları uzun ve koyu renkli, ısıldayan yüzünde korku dolu bir ifade var.

Ve kaderine boyun eğen bir ifade...

“Şunu mu diyorsun?”

“Aynen. Güzel parça.”

Kafasında çoktan bir film çevirmeye başlayan Daytona’ya bakıyorum. Corso Vittorio’daki sinemalarda gösterilen hiçbir film onun hayal gücüyle yarışamaz.

“Ne kadar verirsin?”

“Benden bir yüz binlik alır, tabii isterse.”

Bugünlerde bir yüzlüğe güzel bir çift ayakkabı alabilirsiniz. Hayat pahallandı...

“İki yüzlüğe tav olur.”

Daytona kocaman açılmış gözlerle ciddi miyim diye bana bakıyor. Fiyattan şüphe ettiği belli.

“Yüce İsa, iki yüzlük mü?”

“Yüz ellisi ona, ellisi de bana.”

“Seni bok herif.”

Karşımda bavuluyla şehre yeni ayak basmış bir göçmen varmış gibi küçümser bir ifadeyle ona bakıyorum.

“Saat sabahın altısı, yalnız, çirkin ve yerden bitmenin tekisin. Karşındaki ise fıstık gibi genç bir kadın.”

Kararsız kalıyor. Ciddi miyim yoksa şaka mı ediyorum diye tereddüt ediyor.

Öldürücü darbeyi indiriyorum.

“Dünyanın parasını kazandın, korkma geriye bir milyon altı yüz bin daha kalacak nasılsa.”

“Pekâlâ, neler yapabileceğini bir görelim bakalım.”

Arkamı dönüp uzaklaşıyorum. Şimdi kenarda durup izleme sırası onda. Caddenin karşısına geçiyorum ve çantasını omzuna asan genç kadın ona yaklaşmamı izliyor. Yaklaştıkça daha da güzelleşiyor. Gözleri açık ela rengi ve güzel gözlerinin ardında hüznü bir ifade var. Belki de şehrin kıyılarında hep arzu ettiği fakat elde edemediği şeyleri görmekten yorulmuşlardır.

Gülümsüyorum.

“Ciao. Çakmağın var mıydı acaba?”

Çantasının fermuarını açıp içinden çıkardığı plastik bir çakmağı bana uzatıyor. İşe yeni başlamış olmalı. Elleri temizlik malzemeleri ve işler yüzünden henüz kızarmamış. Bana bakışından asıl amacımın çakmak istemek olmadığını anladığını görüyorum. Kabul etmeliyim ki pek de orijinal bir numara değildi zaten.

Marlboro paketimden bir tane çıkarıp yakıyorum. Sigara dumanı arasından parmağımı uzatıp arkasındaki binayı işaret ediyorum.

“Burada mı çalışıyorsun?”

Başını belirsiz bir şekilde aşağı yukarı sallıyor.

“Temizlikçiyim. Bunu işten sayıyorsan evet, orada çalışıyorum.”

“Adın ne?”

“Carla.”

“Peki, Carla. Özel bir soru sorabilir miyim?”

Sessizliğinden kabul ettiğini anlıyorum. Merak ediyor ve bu da akıllı biri olduğu anlamına gelir.

“Ayda ne kadar kazanıyorsun?”

Beni baştan aşağı süzüp konunun nereye varacağını kestirmeye çalışıyor. Gözlerinde korku yok. Hoşuma gidiyor.

“180.”

“Birkaç saatte 150 kazanmak hoşuna giderdi o halde, yanılıyor muyum?”

Ne demek istediğimi hemen anlıyor. Yüzüme inecek bir tokat ihtimali için kendimi hazırlıyorum fakat tokat gelmiyor. Belki de bu tarz tekliflere alışkın birisidir. Belki de paraya ihtiyacı olduğu bir dönemdir. Sayısız ihtimal var ve hiçbirini beni ilgilendirmiyor.

Durumu netleştirmek için tek bir soru kalmıştı ve soruyor: “Kiminle?”

Başımın karşı kaldırımını işaret ediyorum. Kız, Daytona’yı süzüyor. Ela gözlerinde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle bana dönüyor. Cevap vermeden önce bakışlarını indiriyor.

“Bir Robert Redford olmadığı ortada.”

Bir şeyi gizleyemediğimiz zamanlarda yüzümüze takındığımız masum ifadeyi yüzüme yerleştiriyorum.

“Tabii ki değil. Öyle olsaydı seninle konuşmak için buraya beni göndermezdi.”

Dönüp az ötede, onu bekliyormuş gibi duran kadın topluluğuna bakıyor. Konuşmaya başladığımızdan beri kuşkulu gözlerle bizi izliyorlar. Carla yeniden bana dönüyor. Ela gözleri meydan okur gibi bakıyor.

Gizli bir düşüncesi dillendirir gibi kısık bir sesle konuşuyor.

“Sen olsaydın parasız yapardım...”

Başımı hafifçe sallıyorum.

“Ben bu işin dışındayım.”

Anlayamıyor.

“Benden mi hoşlanmadın yoksa kadınlardan mı hoşlanmıyorsun?”

“İkisi de değil. Beni bir aracı olarak farz et.”

Carla bir şey söylemiyor. Durumun artıları ve eksilerini tarttığını ve bu sorgulamanın ahlakla ilgili olmadığını anlıyorum. Belki de evin babasının kızlar da dâhil her şeye sahip olduğu evlerden birinden geliyordur. Belki de genellikle kendisine sorulmadan kabul etmek zorunda bırakıldığı ücreti aklından geçirme meselesiydi. Ya da kafamdan geçen bütün ihtimallerin tamamen dışında bir neden vardır. Kimse karşısındakinin aklındakileri gerçek anlamda bilemez.

Carla başını sallıyor.

“Via Monte Bianco’daki Alemagna’nın önünde beni beklesin. Birkaç dakika sonra orada olurum.”

Daytona’nın turuncu Porsche’sini işaret ediyorum. Eski model ve ikinci el fakat statü göstergesi bir araç. Gerçi statünün çoğu muhtemelen şu an son model bir Porsche kullanan eski sahibinde kalmış olmalı. Fakat Daytona gibileri için o araba onur madalyası gibidir.

“Şu araba onun.”

“Tamam.”

Biz konuşmaya devam ederken Carla’nın iş arkadaşları uzaklaşıyor ve onlara bir açıklama yapmak zorunda kalmayacak olan Carla rahatlıyor. Yarın durum için bir açıklama bulacağından eminim. Trink para ve suçluluk hissi en usta yalanları tetikleyen harika bir ikilidir.

“Küçük bir tavsiye vereyim.”

“Evet?”

“Bir kahve ısmarlat ve parayı çantana koyana kadar arabaya binme.”

Yüzünde ciddi bir gülümsemeyle bana bakıyor.

“Bu işler böyle mi oluyor?”

“Evet, böyle olur.”

Dönüp beklenti içindeki Daytona’ya doğru ilerleyip caddenin karşı tarafına geçiyorum. Sigaramı atarken dumanlı nefesimi son kez Milano’nun dumanlı havasına üflüyorum.

“Eee?”

“Alemagna’nın önünde bekle, orada buluşacaksınız.”

“Kaç para?”

“Dediğim gibi 150.”

“Kahretsin.”

Belki de Daytona kulaklarına inanamıyordu ve ağzından çıkan kelime yalnızca bir şaşkınlık ifadesiydi. Yoksa daha az bir fiyat mı bekliyordu? Bir cazibesi olduğu fikrinden uzun süre önce vazgeçmişti.

“Elli de benim için.”

Avucumu uzatıyorum. Cebinden çıkardığı tek parmağını bile oynatmadan elde ettiği buruşuk parayı umursamaz bir edayla avucuma yerleştiriyor. Ben ise avucumdaki parayı hilesiz kazanarak elde ettim. Dünyanın en eski oyununu oynuyoruz ve bütün kurallarını biliyorum. Daytona da kuralları biliyor fakat yine de oyun çevirmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyecek. Onunla oynayacak birilerini etrafında tutmaktan hoşlanıyor.

Parayı ceketimin cebine indirirken bana manidar bir bakış atıyor.

“Düzenbazlık yok Bravo.”

Omuz silkiyorum.

“Böyle çocukluklar yapmadığımı bilirsin.”

Daytona arabasının kapısını açıp giriyor ve motoru çalıştırıyor. Yola çıkmak için uygun bir an bekledikten sonra Piazzale Lotto'ya doğru ilerliyor. Trafik lambası yeşile döner dönmez turuncu Porsche'nin stop lambaları sönüyor ve buluşma noktasına ulaşıyor.

Kaldırımında bir başıma kalıyorum.

Elimi cebime atıp araba anahtarımı çıkarıyorum ve az ileride park ettiğim koyu mavi Innocenti Mini arabama yürüyorum.

Ne idüğü belirsiz küçük arabama biniyorum. Sol tarafımda Carla hızlı adımlarla buluşma yerine doğru gidiyor. Beni görünce başını eğip önüne bakarak ilerlemeye başlıyor. İyi şanslar tatlım. Eğer uyuyorsa bir aylık maaşı iki saatte kazanmak o kadar da kötü bir anlaşma değil. Anlaşmanın Carla'ya uyduğu belli. Zaman öldürmek için oynadığım küçük bir oyun bu. Çünkü genellikle farklı bir seviyede anlaşmalar için bağlantı kurarım. Az önce yaptığım şeyin neden olacağı zararı asla ikinci defa düşünmüyorum. Bu benim normal halim.

Toplumu yöneten kurallar kirli, oldukça düzensiz çizgiler çizer. Bazısı çizgileri aşar, bazısı saygı duyar. Sanırım ben kıl kadar ince çizgilerin üzerinde iki tarafa da ayak basmadan ilerliyorum. Bunu kendime sorun etmiyorum çünkü içinde yaşadığım dünya da etmiyor.

Seversiniz ya da sevmezsiniz ama ben böyleyim.

Sen olsaydın parasız yapardım...

Nuova Vigevanese'den eve giderken kızın sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Gözlerini görebiliyorum. Kulağımdaki sesi ve gözümün önündeki hayalinden kurtulabilmek için pancar suratlı Daytona'nın kızı yatağa atabilmek için sıkacağı palavraları düşünüyorum. Zavallı kızın üzerindeki kılı, tombul parmaklarıyla portakal soyar gibi sıyırdığını görüyorum. Sabırsız bir şekilde pantolonunu indirip kızın kafasını bacak arasına doğru çekiyor. Sonrasını da biliyorum. Kokainin etkisiyle donuklaşmış, sıkıcı bir seks. Kız tamamen hissizleşmiş, motel odası sefil ve perişan.

Fakat Daytona malum şeyleri fark edecek tipte birisi değil. Yırtıcı bir hayvanın gücünde değil ve karşısındaki kız da utanç bir antilop sayılmaz. Yalnızca bir alış verişi işlemi, üzerinde düşünülmüş bir teklif ve ürün servisi. Alış verişi performanstan daha fazla önem veren insanlar vardır.

Bu da o tarz bir vaka. Başka şekillerde, başka sebeplerle aynı şeyi benim de yaptığım olur.

Trafik lambası sarıdan kırmızıya dönüyor ve frene basıp bir sigara yakıyorum. Biz iyi hayatlar yaşıyormuş gibi yaparken dünyanın geri kalanı için pazar günü pazartesiye dönüyor. Sabah

trafiği yavaş yavaş kendini gösteriyor; yarım saate etrafımdaki trafik arapsaçına dönecek ve giderek çözülmesi imkânsız bir düğüm haline gelecek. Fakat ben o zamana kadar güvenli bir şekilde evime varmış olacağım. Gece kuşu olmanın büyüleyici ya da övünülecek hiçbir tarafı yok. Bazen tamamen aldatmaca ve uydurmacadan ibaret çünkü gecenin karanlığı her şeyi birbirine harmanlar ve yalanla gerçek birbirine karışır. Belgeseller aslanların ziyafet çektiği sırada etraflarında çember oluşturan sırtlanları gösterir. Aslında çoğunlukla avı yakalayan sırtlanlardır. Aslan sonradan gelir ve krallık kanunları gereği bütün pis işi yapan sırtlana seçenek bırakmadan ava el koyar ve artıkları bırakır. Bu görüntü gerçek dünyanın bir yansımasıdır fakat kimin aslan ya da kimin sırtlan olduğunu söylemek kolay değildir.

Yan taraftaki ışıldayan Mercedes'i süren adam istem dışı bir şekilde ağzını açıp esniyor.

Dikkatimi toparlayıp onun hangi hayvan olduğunu düşünmeye çalışıyorum.

Bütün geceyi ayakta geçirmiş biri gibi harap olmuş bir yüze sahip değil. Hatta yüzünde kurduğu alarmin sesiyle uyanmış birinin ifadesi var. Sıradan bir adama benziyor. Genç de değil, yaşlı da değil. Yakışıklı da değil, çirkin de değil. Muhtemelen bir karısı ve çocukları var ve altındaki Mercedes'i hayatın ona borçlu olduğunu düşündüğü için almış. Bazen az önce pazarlık yaptığım kız gibileriyle de birkaç keyifli saat geçiriyor. Küçük bir işyeri sahibi olmalı. Vigevano'daki mağazalardan birinin sahibi olabilir.

Trafik ışığı yeşile döner dönmez arkamdan bir korna sesi yükseliyor. Tabii ki arkamdakini hareket çekmeye değer birisi olarak görmüyorum. Gökyüzü maviye dönerken belirmeye başlayan güneş ışıkları gölgeleri uzatıyor. Diğer gölgeler kayboluyor. Şehrin kanunu böyle ve günün saatlerine göre gölgeler ve uğul-

tular yükselip alçalıyor. Yükselen uğultulara katlanamayanlar için kulaklarını tıkama ve başını yastığın altına gömme vakti.

Metro kavşağına geldiğimde yolu kısaltmak için servis yolunu takip edip yaşadığım yer olan Quartiere Tessera'ya dönüyorum. Mahalle, kahverengi fayanslarla kaplı beş katlı apartmanlardan oluşuyor. Apartmanların arasındaki boş alanlar sözde yeşillik görevi gören cılız çimler ve akağaç ya da çam ağaçlarıyla kaplı. Apartmanlar RAS sigorta şirketine ait. Hepsi de kanun gereği gayrimenkul holdinglerinden kurmaları istenen sigorta şirketlerinin bir parçası. Çok geçmeden binalar kötüleşmeye ve bakım masrafları yükselmeye başlar başlamaz şirket onları satacak. Ardından kimlerin ev satın almak için doğduğu ya da kimlerin şehrin başka noktalarına taşınmaya zorlanacağı ortaya çıkacak. Bölge sakinlerinin çoğu her sabah yakınlardaki alışveriş merkezlerinden aldıkları, yakaları çok gevşek ya da çok dar takım elbiselerini giyip işe giden ve akşamları evde onları bekleyen karılarının yanına dönerek yaşlanan adamlardan oluşuyor. Apartmana gidiş gelişlerimde birden fazla evli kadının yalvaran, yardım çılgılığı niteliğindeki bakışlarına rastlıyorum ve her seferinde başımı eğerek yanlarından geçiyorum. Onlara verebileceğim ya da onlardan alabileceğim bir şey yok. Burası ve buradaki hayatların renkleri soluyor. Daha açık ya da daha koyu fakat sonuçta her şey griye dönüşüyor.

Arabamı az önce başka bir arabanın boşalttığı çapraz park yerlerinden birine park ediyorum. Arabasıyla uzaklaşan adam genç birisi ve yüzünde teslim bayrağını çekmiş bir ifade var. Başarısız ya da dibe vurmuş değil fakat hiçbir zaman dövüşmemiş insanlar ve bu da mağlubiyetten çok daha kötü bir hayatın başrolünü onlara veriyor.

Bunlara benzer pek çok insan tanıyorum.

Her aynaya baktığımda içlerinden birini görüyorum sanırım. Arabamdan inip kapıyı kapatıyorum ve gecenin bunaltan havasını Mini'min içine kilitliyorum. Tek omzumu-bitişikteki duvara sürterek evime doğru ilerliyorum.

Sol tarafta, yaklaşık yüz metre mesafede toplu konutlar var. O derme çatma şeylerde fabrika işçileri, küçük çaplı dolandırıcılar, oluşturdukları birbirinden farksız işgücüyle daha geniş ve daha karmaşık bir sistemi besliyorlar. Kısacık süren şanlıları yakınlardaki barlara arabaları ile yanaşıp kolay kazanılmış paralarla yaptıkları şov sabaha karşı polis devriyeleri görününce son buluyor. Hapishanelerde herkese yetecek kadar alan ve toplumda da hâlâ yeni suçlular için yer var. Aslında bu da mesaiye gidip gelmek gibi bir şey.

Milano'nun merkez bölge haritası Via Fratelli Rosselli, 4 numarada olduğumu söylüyor ve burası benim günün birkaç saati boyunca evim dediğim yerin ta kendisi. Bahçenin diğer tarafında bir kadın köpeğini gezdiriyor. Alman kurdu cinsi köpek bir ileri bir geri koşup uykulu sahibinin etrafında zıplıyor. Bölge sakinlerinin aksine yeşillik alan için daha iyimser düşüncelerinin olduğu belli.

Cam giriş kapıyı açıp ikinci kata tırmanırken kimseyle karşılaşmıyorum. Anahtarımı deliğe yerleştirip çeviriyorum ve arkamdan gelen bir ses beni hazırlıksız yakalıyor.

“Eve dönen bir adamın kilit sesiyle, güne başlayan bir adamın kilit sesi farklı oluyor.”

Dönüp baktığımda merdiven sahanlığının hemen üstünde Lucio'nun silüetini görüyorum. Bulduğum yöne doğru dengelessiz bakışlar yolluyor. Güneş gözlüğü takmış. Yalnız başınayken güneş gözlüğü takmadığını biliyorum fakat kör bir adamın anlaşılabilir mütevazılığı etrafta birileri varken güneş gözlüğü takmasını gerektiriyor.

Onun göremeyeceği, yalnızca duyabileceği hafif bir kahkaha atıyorum.

“Kedi gibi keskin kulakların var.”

“Müzisyen kulakları var bende. Anahtarlar uzmanlık alanlarımdan birisidir.”

Aceleyle şaka yaptığını söylüyor.

“Şaka yaptım. Korkarım ki İtalya’nın Stevie Wonder’ı olmak için kendimi hazırlamam gerekiyor.”

Lucio oldukça iyi akustik gitar çalar. Dairemden gitarının sesini sık sık duyarım. Bu kavisli enstrüman, dinlendirici ve kadınsı formuyla karanlığından uzaklaşıp özgürleşmesini temsil ediyor. Müzik ona iyi geliyor. Geceleri Brera bölgesindeki kulüplerde ve gündüzleri metro istasyonlarında gitar çalıyor. Bunu yaşadığı kalıcı gece karanlığı içinde gündüzle geceyi ayırt etmek için yaptığını düşünüyorum nedense. İstese daha fazlasını da yapabilir fakat elinde olan onu tatmin ediyor. Bunu hiçbir zaman sorgulamadım ve o da bir şey anlatmadı. Yaşayan her erkeğin hayatında kendisinden başka kimseyi ilgilendirmeyen kutsal sınırlar vardır. İşin en zoruysa o sınırların genişliğini tahmin edebilmektir.

“Bir fincan kahve ister misin?”

Kapı açık halde kıpırdamadan bekliyorum. Lucio omuz silkiyor.

“Yüzündeki şüphe dolu ifadeden kurtul. Bana öyle baktığını biliyorum. Birlikte içilecek kahveyi kimse reddedemez. Bu sefer de farklı olmayacak. Teklifimi geri çevirmen için herhangi bir sebep göremiyorum.”

Lucio son cümlesini her bir hecesini vurgulayarak söylüyor. Kendini küçümseyen ironisiyle, göremediği dünyayla arasına

bir perde daha çekiyor. Eşitliği sağlayıp kendisinin göremediği dünya tarafından görülemeyeceğinden emin oluyor.

“Tabii ki, haydi kahve içelim. Amma da karın ağrısı ha.”

Kapımı kapattığımı ve yaklaştığımı duyup kapısını iyice açıyor. Eşikten çekilip girmem için yol veriyor.

“Sense nankör herifin tekisin. Sana boktan bir kahve yapayım da dersini al.”

Dairesine giriyoruz. Görsel olarak hiçbir taviz verilmemiş. Kumaşlar dokunma kalitesine göre ve renkler ise rastgele seçilmiş. Bir yıl önce tanıştığımızda Lucio bana bu daireyi eskiden yaşadığı yerin planına benzediği için tuttuğunu söylemişti. Eşyaları eski evindeki gibi aynı sırayla döşemiş, böylelikle yerlerini hatırlamakta güçlük çekmiyor.

Neredeyse.

Her zaman belirtmekten hoşlandığı bir durum bu, onun için hep bir neredeyse durumu söz konusu.

Fransız balkonun yanındaki masaya gidiyorum ve perdesiz pencereden bakıyorum. Alman kurdu köpeğini gezdiren kadın gitmiş. Sokakta kimsecikler yok.

İçeride de dışarıda da yalnızız.

Lucio sanki görüyormuş gibi küçük, keskin köşelerden arındırılmış özel alanında ilerliyor ve gemi mutfağını andıran mutfığa geçiyor. Dolapları açıp espresso demliğini çıkardığını duyuyorum.

“Senin için hafif bir kahve yapıyorum, bütün gece uyumadığını biliyorum.”

“Tam isabet.”

“Öldürmek yerine indirip kaldıran İngiliz celladı. Dört artı üç eşittir yedi.”

Şifreli bir oyun. Yapılan tanımdan tahmin etmek zorundasın. İkinci cümle ise harf sayısını veriyor. Bu seferki için fazla düşünmeme gerek kalmıyor.

“İngiliz celladı, öldürmüyor ama indirip kaldırıyor. Sör... Asan-sör. Asansör.”

İçeriden yükselen kahkahasını duyuyorum.

“Pekâlâ, bu seferki gerçekten de kolaydı. Yoksa sana Bravo mu demeliyim çünkü hem adın Bravo hem de bir bravoyu hak ettin.”

Bir süredir aramızda oynadığımız bir oyun bu. Kurallarını da biz icat ettik. Belki de bir gün gelecek ve artık arkadaş olduğumuzu söyleyebileceğiz. Fakat şimdilik ikimiz de yalnızca havalandırma saatini beraber geçiren mahkûmlarız.

Espresso demliğinin fokurtuları yaklaştığını işaret ediyor. Lucio elinde birbirine uymayan bir çift fincan ve şeker kâsesiyle odaya giriyor. Ona yardım etmiyorum çünkü bundan hoşlanmayacağını biliyorum. Yardım istememesini benim gibi düşünmesine bağlıyorum.

Masayı düzenleyip yeniden mutfığa gidiyor ve az sonra elinde kahve demliği ve bir çift kaşıkla geri dönüp bunları masaya yerleştiriyor ve karşıma geçip oturuyor.

“Pekâlâ, badem gözlü, kahveleri doldur. “

“Bu da bir şifre mi?”

“Hayır, bir emir.”

Lucio’nun körlüğünden taviz verdiği nadir anlardan birisi. Ona iyilik yapmıyorum, yalnızca görevimi yapıyorum. Her iki fincana kahve doldurup şeker ekliyorum. İki kaşık şeker onun için, yarım kaşık kendim için. Fincanını hafifçe ses çıkarmaya özen göstererek önüne itiyorum. Kahvesine uzanıp alıyor ve bir

yudum içiyor. Ben ise kaynar kahvemi iki iri yudumda bitiriyorum. Bu yüzden Godie bana “teneke ağızlı” diyor.

Bir sigara yakıyorum. Lucio dumanı kokluyor.

“Marlboro?”

“Evet.”

“Ben de eskiden Marlboro içerdim. Fakat bıraktım.”

Kahvesinden son yudumunu alıyor.

“İster inan ister inanma ama sigara dumanının ağzından çıkmadığını göremeyince zevk alamıyorsun. Yani kötü alışkanlıklar üzerinde estetik kaygıların etkisi senin düşündüğünden daha büyük.”

Bir kez daha ironik bir şey söyleyeceği zamanki tonlamasıyla devam ediyor.

“Belki de sigaranın tedavisi bu olabilir. Sigara tiryakilerinin gözlerini bağla ve arzuları tükenene kadar öylece tut.”

Gülümsüyor.

“Ayrıca gözleri kapalıyken çıkmaklarıyla yaktıkları burunları estetik ameliyat gerektirecek hale gelene kadar da gözlerini açma.”

Gülümsemesi benim önerimle birlikte biraz daha yüzüne yayılıyor.

“Göz bağı demişken, görünüşe bakılırsa kör talih kuşu bizim buralara uğramış.”

“Nasıl yani?”

“Kilisenin yanındaki Michele’nin barında adamın birinin aldığı piyango biletime 490 milyon lireden çıkmış.”

“Vay anasını. Şansa bak. Kim olduğunu biliyor musun?”

Lucio sık sık gittiği yerlerde özrü ve karakteri sayesinde güvenilir biri olarak görülür ve bu sayede insanların güvenini kazanır. Ona kişisel sırlarını açmaktan çekinmezler.

“Emin değilim ama birkaç ipucu var. Remo Frontini isimli bir işçi var, oldukça beyefendi birisi. Toplu konutlarda yaşıyor. Sanırım fabrikada çalışıyor. Sekiz yaşında bir oğlu var, çok düşük ücretle gitar dersi veriyorum ona çünkü çok yetenekli ve müzik onu sokaklardan uzak tutmak için harika bir yol. Muhtemelen dairemden çıkarken görmüşsündür onu.”

Aslında hiç görmemiştim ama bunun hikâyesinin özüyle bir ilgisi de yoktu zaten. Lucio cevap vermemi beklemeden devam ediyor. Muhtemelen o da benimle aynı şeyi düşünüyor.

“Dün oğluyla beraber geldi, oldukça neşeli ve konuşkandı. Onun fazla konuştuğu pek görülmemiştir. Bana eski ders ücretlerimi ödeyeceğini ve bundan böyle ödemeleri düzenli olarak yapacağını söyledi. Hatta bana oğlu için alabileceği en uygun gitarı bile sordu.”

Kısa bir mola verdikten sonra kendince yaptığı soruşturmayı sonuçlandırıyor.

“Ayrıca Frontini sürekli Michele’nin barına gider ve her hafta piyango bileti alır. Her şey ortada değil mi?”

Sözleri üzerine bir süre düşünüyorum.

“Hayatındaki değişiklikleri saklamak her zaman zordur.”

Lucio başını eğiyor.

“Nedenini bilmiyorum ama bu sözler bizim şanslı piyango talihlimizden çok seninle ilgiliymiş gibi geliyor.”

Sorumu havada bırakıp ayağa kalkıyorum. Yoksa her an başka bir soruyla karşı karşıya kalabilirim.

“*Time to go!* Lucio,” diye neşeli bir ezgiyi mırıldanıyorum.

Anlıyor ve rahatlıyor.

“Gece boyu çalışmış biri onu bekleyen yatağını hak etmiştir.”

1 (İng.) Gitme vakti. (ç. n.)

Kapıya yöneliyorum.

“Misafirperverliğin için teşekkür ederim. Kesinlikle sözüne sadık bir insansın sen.”

Kapıyı açarken beklediğim soru geliyor.

“Hangi söz?”

“Boktan kahve demiştin ya...”

Kapıyı kapatırken arkamdan yükselen kahkahayı duyuyorum. Bir saniye sonra Lucio’nun dairesinin aynadaki kopyası gibi görünen daireme giriyorum. Fakat burası başka bir dünya... Burada renkler, duvarda posterler, raflarda kitaplar ve çiçekler görüyorsun.

Televizyon.

Ceketimi çıkarıp kendimi kanepeye bırakıyorum. Cebimdekileri boşaltıp şifonyerin üzerine koyuyorum. Sigara, cüzdan, çağrı cihazı ve Daytona’dan kopardığım para. Ev telefonumun yanıp sönen ışığı sesli mesajlarım olduğunu söylüyor. Play tuşuna basıyorum ve gömleğimin düğmelerini çözerken teypte çalmaya başlayan kasetin hışırtılarını duyuyorum.

Derken sesler yükseliyor.

Biiip. Neşeli bir ses yankılanıyor.

“Ciao Bravo, benim Barbara. Fransız Riviera’sındayım. Yat mükemmel ve bu adam bir harika. Birkaç gün daha kalmamı istiyor ve ona seninle şartları konuşmasını söyledim. Teşekkür ediyorum ve öpüyorum yakışıklım.”

Biiip. Çatallı bir ses yükseliyor bu defa.

“Bravo, benim Lorella. Çalışmam lazım. Gerçekten de kötü durumdayım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen ara beni.”

Biiip. Ağlama sesiyle karışmış bir ses.

“Bravo, benim Laura. Korkunç bir şey oldu. Tulip ile dışarı çıktım. Hayır diyemedim ve yine dövdü beni. Korkuyorum. Bir

gün bu herif beni öldürecek. Mesajı alınca beni ara mutlaka. Saatin kaç olduğu önemli değil.”

Gömleğimi kanepenin üzerindeki ceketimin üstüne fırlatıyorum. Temizlikçi kadın halledecektir. Oturma odasından banyoya sonra da yatak odasına yürüyorum ve içeri girmeden önce ayakkabılarımı çıkarıyorum.

Barbara genç ve harika bir kadındır. Şehir hayatıyla başı dönmüş ve tek yeteneği aşırı güzel bir dış görünüşü olan bu genç kadın, topuklarıyla arşınladığı şehirde güzelliğinden faydalanmasını biliyor. Birbirimizi anlıyoruz çünkü birçok yönden birbirimize benziyoruz.

Lorella güzel bir kız. Ona bir süreliğine iş vermiştim fakat daha sonra uyuşturucu bağımlısı olduğunu öğrendim. Beni arayıp istediğim fiyatı veren insanlara kolları delik deşik bir uyuşturucu bağımlısı gönderme riskini göze alamam. Onu bu kötü alışkanlığından kurtarmaya bile çalışmadım. Onun gibilerini Piazzale Lotto’da ağızlarını, amcıklarını ve göt deliklerini satarken görmüştüm. Üstelik sadece on bin liret için. Zaman kaybı, aramaya bile değmez.

Laura’nın meselesi ise çok daha hassas bir konu. Normalde model olarak çalışıyor fakat geliri yeterli düzeyde olmadığı için ayarladığım gizli işler sayesinde fazladan para kazanma kaynağı var. Ascot’a beraber gittiğimiz bir gece Salvatore Menno ya da namıdiğer Tulip ilk kez onu orada gördü. Ona Tulip diyorlar çünkü kışları Piazzale Brescia’da bir çiçek tezgâhı açıyor, yazları ise orayı karpuz tezgâhına çevirir. Pis işleri gizlemek için düzenlediği bir tezgâhtır aslında işlettiği. Normalde gangsterlik yapar ve Milano’nun kontrolü için Turatello ve Vallanzasca ile başa baş giden orta halli bir patrondur. Bu alçak parasını ödeyip Laura ile bir gece beraber oldu ve sonraları onunla bedavaya beraber olmak ve en sonunda da kadının sadece kendisinin ol-

masını istedi. Sıradaki adım dayaktı. Laura benim için kişisel meselelerini umursamadığım herhangi bir kadın fakat çok iyi gelir getiriyor. Yüzünün şişliklerle dolmasını göze alamam.

Banyo kapısını açıp tuvalete gidiyorum. Lavabonun üzerindeki aynaya bakmadan geçiyorum. Pantolon ve külotumu hızla indirip klozete oturuyorum ve işlemeye başlıyorum. Cerrahi operasyon sonrası artık ayakta işeyemiyorum. Artık bir kadın gibi işlemek zorundayım ve tıpkı bir kadın gibi işedikten sonra tuvalet kâğıdıyla temizliyorum kendimi.

Laura ve Tulip meselesini kimsenin ölmeyeceği bir şekilde nasıl çözebileceğimi düşünüyorum. Dişlerimi fırçalarken aklıma bir fikir geliyor. Tano Casale ile konuşup pazarlık yapmam gerekecek.

Bu düşünce bir yandan beni endişelendirirken bir yandan da rahatlatıyor. Eğer kartları doğru oynarsam ve bu adam verdiği sözü tutarsa her şey yoluna girer. En azından az da olsa şansa ihtiyacım olacak.

Banyodan çıkıp yatak odasına geçiyorum. Uyandığım zaman halletmem gereken bir sürü işim olacak. Üzerimdekileri çıkarıp her zaman yatağımın yanındaki komodinin üzerinde bulundurduğum bir şişe suyla bir Valium yutuyorum.

Uzanıp yorganı üzerime çekiyorum. Lambayı söndürüp uyku ilacının beni Lucio'nun sürekli yaşadığı karanlığa sürüklemesini bekliyorum.

Gözlerimi açıyorum.

Işığ ı açıp komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Akrep ve yelkovanın oluşturduğu aç ı saatin 5.30 olduğunu söylüyor. Çarşafım sanki üzerinde hiç uyumamış ım gibi gergin. Uykumda rüya görmedim ve sancıs ız bir doğumla yeniden dünyaya gelmiş gibiyim.

Aklın karanlıkla iş birliğı yapıp kötü anıları kâbusa dön-
dürme kapasitesi bazen oldukça tuhafıma gidiyor.

Yıllar boyunca içimde taşıd ığım şeyler beynimin bir bölü-
münde, bilinç perdesinin arkasında bir yerlere arşivlenmiş halde
bekliyor. Uyurken bu şeylerin bilincime geri dönmesinden kaçış
yok. Burada çaresizce, yatt ığım yere bir mahkûm gibi mıhlanarak
bilincimin bana yapacaklarını bekliyorum. Fakat kötü rüyaların
gardiyanı bugün varlığ ımı unutmuş a benziyor.

Bacaklarımı yatağ ın kenarından sarkıtıp bedenimi ve düşün-
celerimi toparlayana kadar yatağ ın üzerinde oturuyorum. Daha
sonra ayağ a kalkıp döşeme hal ı üzerinde yürüyor, Lucio'nun aksine
görebildiğ im mutfak a gidip dolapta neler var diye bakıyorum.
Asıl tuhaf olan ı ise ben ara sıra kafam ı dolaplara çarp arım ama
Lucio kafasını asla çarpmaz.

Panjurlardan içeri ilkbaharın öğle sonrası güneşinin ışığı sızıyor.

Gömlek ve ceketim artık kanepenin üzerinde değil. Mutfak lavabosu kirli tabak ve bardaklarla dolu değil. Küllükler boşaltılıp yıkanmış ve setin üzerinde kurumaya bırakılmış.

Biricik yardımcım, temizlikçi kadın Senyora Argenti ben uyurken eve girip daireyle ilgilenmiş.

Espresso demliğimi arayıp parçalarını bir araya getirmeye çalışıyorum. Moka Express'imın olmasını beklerken gidip radyoyu açıyorum. Komşumla sözlü bir anlaşmamız varmış gibi ben de radyoyu televizyona tercih ediyorum. Fakat o göremediği, ben ise televizyonu tercih etmediğim için radyo dinliyorum. Haberleri sunan spikerin sesi odayı dolduruyor.

...Kızıl Tugaylar'ın altı numaralı bildirisi iki gün önce La Repubblica gazetesine ulaştı ve uzun bir sorgulamadan sonra örgüt, mahkûm Aldo Moro'yu ölüm cezasına çarptırdıklarını duyurdu. Başkan Giovanni Leone şu sözlerle...

Radyo istasyonunu değiştiriyorum. Başkanın sözlerini hiçbir zaman bilemeyeceğim. Bu defa odayı kime ait olduğunu bilmediğim bir rock parçası dolduruyor fakat yine de önceki istasyondan daha iyi. Bazen yalnız olmaya katlanamadığım zamanlar oluyor, oysaki az önce radyoda bahsedilen adam yalnızlığın ta kendisi. Tutukluluk fotoğraflarındaki umutsuz yüzü, ölüm cezası, bana aslında etrafımızın hiçlikle sarılı olduğunu ve her an bir şeylerin ya da birilerinin bize bu gerçeği hatırlatmak için hazır beklediğini düşündürüyor. O adamın da birkaç adımlık hücresinde aynı şeyleri düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Mutfağa, ocağın yanına döndüğümde fokurdayan espresso demliği beni karşılıyor. Kahvemi doldurup bir yudum alıyorum.

Koridordaki sandığın üzerinde duran çağrı cihazından sürekli tekrarlayan *bip* sesi yükseliyor.

Telefona gidip numarayı tuşluyorum. Operatörün mekanik sesi yanıtıyor. Merhaba bile demeden kodumu veriyorum.

“Ben Bravo, Kod 1182.”

“İyi akşamlar. 02 67859 numarası tarafından telefonunuz bekleniyor. İsim verilmemiş.”

“Teşekkürler.”

“Ben teşekkür ederim efendim.”

Santral yeniden eski haline dönüyor. Makinenin yanındaki bir not kâğıdına numarayı yazıyorum. Bilmediğim bir numara. İhtiyacım olan numaraları aklımda tutarım ama bu numara bana tamamen yabancı. Numarayı bırakan kişinin ismini vermemesini normal karşılıyorum. Kimse fahişe ayarlarken aradığı pezevenk üzerinden bir iz bırakmak istemez. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra genç olmayan fakat canlı bir erkek sesi yanıt veriyor.

“Alo?”

“Merhaba, bu numarayı aramam söylendi.”

“Bravo ile mi görüşüyorum?”

“Evet.”

“Ortak bir arkadaşımız senden bahsetmişti.”

“Hangimizin daha yakın arkadaşı acaba?”

“Roma’dan geldiği zamanlarda senden iki kız isteyecek kadar yakın bir arkadaş diyelim. Ayrıca senin zevkini, yüksek kaliteni bana önerecek kadar da yakınınız.”

Bahsettiği kişiyi tanıyorum. Grup sekse ve fahişelere özel bir ilgi duyan, başkentin en ünlü antikacılarından biri. Telefonda konuştuğum kişiyi ise tanımıyorum ama kim olduğunu telefonda söyleyeceğinden şüpheliyim.

“Senin için ne yapabilirim?”

“Beraber çalıştığın kızlardan biriyle tanışmaktan onur duyardım doğrusu.”

“Sadece biriyle mi?”

“Evet, korkarım ki daha genç olduğum zamanlardaki performansımı artık gösteremiyorum.”

“Bu gece için mi?”

“Hayır, yarın sabah. Güne güzel başlamak istiyorum.”

“Özel bir tercihin var mı?”

Şansını denemeye karar veriyor.

“Arkadaşım onu hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadığını söyledi. Fakat özellikle Laura isimli bir kızın hizmetinden memnun kaldığını belirtmişti. Kendisiyle görüşebilmem mümkün olabilir miydi acaba?”

Sessizliğimi onay olarak algılıyor.

“Güzel. Bilmenizi isterim ki ücret mühim değil.”

Bu habere sevindim. Biraz sonra yapacağım telefon görüşmesinde de iyi haberler duymaya ihtiyacım var.

“Nerede ve ne zaman?”

“Hotel Gallia’da kalıyorum, 605 numaralı oda. Saat dokuz iyi olurdu. Resepsiyonu uyarıp misafirimi yukarı göndermelerini söylerim.”

Sessizliğimin ne anlama geldiğini biliyor.

“Business süitinde kalıyorum ve direkt hattım var. Otel arayıp bunu onaylatabilirsin, hatta hemen yapabilirsin bunu.”

Kiminle konuştuğumu bilmiyorum ama zeki biri olduğu kesin. Ve paralı. İşlerin nasıl yürüdüğünü ve işleri yürütmek için ne kadar harcaması gerektiğini biliyor. Bu iki özelliği bende rahatlatma hissi yaratıyor.

“O halde anlaştık sabah dokuz için. Gönderdiğim kişiye peşin olarak bir milyon lirt ödeyeceksin.”

“Çok pahalı.”

“Kızı gördüğün zaman pahalı olup olmadığına karar verirsin.”

Bu defa hattın öbür ucunda sessizlik vardı. Otoriter bir tonla cevap verdi:

“Bu telefonun bundan böyle aramızda sürecektir bir iş ilişkisinin başlangıcı olabileceğine seni temin ederim.”

“Tabii ki. Seninle iş yaptığım için mutlu olduğumu bilmeni isterim.”

Sesi bu defa dost canlısıydı.

“Çok güzel. O zevk bana ait. Görüşürüz.”

Telefonu kapatıyorum. İkinci görüşmemi yapmak için Laura'nın numarasını tuşluyorum. Telefona hızlıca yanıt geliyor. Telefonun başında bekliyor olmalı.

Korkmuş bir insanın sesi...

“Alo?”

“Selam Laura, benim Bravo.”

Sesimi duyar duymaz rahatladığını telefon hattındaki soluştundan hissediyorum.

“Nihayet. Hangi cehennemdeydin?”

Cevap vermeden önce birkaç saniye geçmesini bekliyorum. Sessizliğim nerede olduğumun onu ilgilendirmedikini anlatıyor. Hiçbir açıklama yapmıyorum.

“Mesajını dinledim. Neler oldu?”

“Olan şu ki bu adam tam bir manyak. Beni dairesine kapattıktan sonra bütün gün televizyon seyredip akşam onun gelmesini beklememi istiyor. Hayır dediğimde bana vurdu.”

Sormama gerek kalmadan konuşmaya devam etti. “Yüzümde bir iz yok ama yine de canımı feci şekilde acıttı.”

İyi haber. Yüzünün dağılmamış olması gerekiyor. Vücudunun kalan kısmının da tabii ki...

“Bazı ilginç projelerim var. Önemli projeler. Çalışacak gibi hissediyor musun kendini?”

“Aklını mı kaçırdın? Beni biriyle yakalarsa cinayet çıkar. Normal biri değil o. Gözlerini görmem lazım.”

Söyledikleri beni şaşırtmıyor. Tulip normal biri değil ve gazabının büyüklüğünü onaylayacak birkaç kişi tanıyorum. Onaylayacak diğerleri ise artık hayatta değil.

“Endişelenme. Ben ilgilenirim.”

“İyi de nasıl?”

Güzel soru. Biraz zekâ ve bol şansla bu meseleyi halledebilirim.

“Bana yardım edecek birilerini tanıyorum.”

“Yapacağın şeyin farkındasın, değil mi?”

“Kesinlikle.”

Tam tersine, hiç de farkında değilim.

“Korkuyorum Bravo.”

Öyle bir adamdan kim korkmazdı ki?

“Korkacak bir şey yok, her şey yoluna girecek.”

Telefonun diğer ucundaki sessizliğin umut ya da güvensizlik anlamına geldiğini söyleyemem. Her zamanki gece hayatı ve ruh haline atıfta bulunmak adına tanıdık bir yer önererek araya girdim.

“Saat on birde Ascot’ta buluşalım mı? Seninle, ilgini çekebilecek bir şeyler konuşmak istiyorum.”

“Bugün pazartesi, orası kapalı.”

“Hayır. BBC’den Silly Dilly M isimli harika bir pandomim grubu orada olacak. Bugün tek uygun günleriymiş. Bu yüzden Ascot açık olacak.”

Kısa bir sessizlikten sonra cevap geliyor.

“Peki, saat on birde orada görüşürüz.”

“Tamam, görüşürüz, *ciao*.”

Sesi telefon hattından uzaklaşarak ahizeden uçup gidiyor. Elimdeki kahve fincanıyla mutfığa gidip soğumuş kahvemi lavaboya döküyorum. Bir sigara yakıyorum ve mesanem çabucak tuvalete gitmemi emrediyor. Tulip meselesi de ihtiyacım olan son şeydi! Fakat olan oldu ve artık görmezlikten gelemem. İstesem canı cehenneme deyip Laura’yı kaderine, zoraki bir metres hayatına terk edebilirim. Fakat her anlaşıma, güven üzerinden şekillenir ve ne olursa olsun güvenilirliğimin zedelenmesini telafi edemem.

Pencereye yakın klozete oturuyorum. Klozetin yanındaki hasırdan yapılmış kirli sepetinin üstünde bulmaca dergisi, *La Settimana Enigmistica*’nın bir sayısı ve bir tükenmez kalem var. Bulmacayı alıp siyah beyaz bir fotoğraftan bana gülümseyen Dustin Hoffman’a bakıyorum. Farkında olmadan ben de gülümsüyorum. Ne zaman derginin tepesinde ürünleri göklere çıkaran reklam yazıları görsem aklıma Sığır Bifteği gelir, kendisi akşamlarını Ascot’ta geçiren bir serseridir. Bazen berbat ötesi espriler yapar, bu konuda tamamen merhametsizdir. Bir defasında ünlü bir sanatçının sahnede taklidini yapan birinin taklidini umursamaz sesiyle günlerce tekrarladı.

“Bu çocuk *La Settimana Enigmistica* gibi. Başarısız yüzlerce taklit girişiminin her biriyle övünebilir.”

Ucuz, basmakalıp dergiyi açıyorum ve rastgele bir sayfada bir bilmece görüyorum.

Teker teker arar, tak tak tarar, deste deste yapar, etrafa korku saçar

Bir süre düşünüyorum. Kelime oyunları beni her zaman heyecanlandırıp dinlendirmiştir. Cevabı bazen anında bulurken bazen hiç bulamıyorum. Tıpkı hayat gibi. Yaşamın altında da hep bilinmeyen bir bilmece, bir sır yatıyor. Bu sefer sezgilerimin karanlığı aydınlatması birkaç saniye sürüyor.

Mafya babası. Dergiyi bırakıp ayağa kalkıyorum. Önemsiz başarımlarım neşemi yerine getiriyor. Lavabonun üzerindeki aynadan suratıma bakıyorum. Esmer, dalgalı ve uzun saçlı, siyah gözlü bir adam var karşımda. Yakışıklı olduğunu söylerler. Bir seferinde buruşmuş bir yatakta beraber uzandığım, göğüsleri yumuşacık, teni mis gibi kokan bir kadın bana, “Bu gözlerle istesen her gün birini elde edebilirsin. Seni daima beladan kurtaracak bir kadın olacaktır bir yerlerde,” demişti.

Çok genç ve sırtımın sıvazlanmasına açtım bu yüzden pek de yaratıcı olmayan o kadının bir Brigitte Bardot filminden alıntılarla ettiği iltifatı kabul etmişim. Şüphesiz maksadına ulaşmıştı: İsmi bile hatırlamıyorum ama sözlerini hatırlıyorum. Başım belada olduğunda yanımda olmaması çok kötü. Şu anda da etrafımda hiçbir kadın göremiyorum.

Yüzümü ıslatıp tıraş fırçasıyla yanaklarımda sabun köpürtüyorum. Mentollü sabun suratımı ferahlatıyor. Gözlerim mentol yüzünden kızarıyor. Bu yöntemi çocukken izlediğim bir berberden öğrenmişim. Fırçanın üzerinde çırpılmış kremaya benzettiğim köpük oluşana kadar sabunu köpürtürdüm. Benim zavallı Köpük Adam’ım şimdi ne yapar merak ediyorum.

Tıraş olmaya başlıyorum.

Yüzümde kaydırđığım tıraş bıçağıyla çocukluğumdan sıyrı-
lıp kendi kararlarımın, seçimlerimin yarattığı aynadaki adama
bakıyorum. Bazı seçimler vardır ki seni ruhen yaşılandırır.

Duş musluğunu açıp sıcak su akmasını beklerken Lucio için
yeni bir kelime oyunu düşünüyorum. Sabunu alıp yıkadıktan sonra
sabunlanmaya başlıyorum. Elimdeki cansız nesneyle kendimi
yıkamayı tercih ederim. Sanki onun sayesinde vücuduma insan
eli değmesini engelliyormuşum gibi. Bazen küçük bir kaçıklık
daha büyük bir problemin olmasını engelleyebilir.

Sen olsaydın parasız yapardım...

O kızın gözü zihnimde canlanıyor. Sözleri hâlâ kulaklarımda.
Kıyafetlerinin altındaki zarif ve diri bedenini hayal ediyorum.
Göğüslerini ellerimde hissediyorum. Sabunun kokusu, seksin
muazzam aromasını, tatlı ve ekşi tadını anımsatıyor. Arzular
hayal gücümü tetikliyor ve parmaklarını karnımdan aşağı doğru
indirirken hayal ediyorum. Kasıklarına masaj yapmaya başlı-
yorum ve her geçen gün daha da zorlaşan bu isteğe boyun eğip
kendimi okşuyorum. Sanki kendimi silip yeni bir ben yaratacakmış
gibi hızla ovuyorum kasıklarımı. Ta ki kalbim hızla çarpmaya
başlayıp kendimi yavaşça yere bırakana kadar. Olduğum yere
uzanıp hiçbir zaman gelmeyecek sonucu beklerken yukarıdan
akan suyla kutsanıyorum ve vücudumun onayladığı şekilde bo-
şalıyorum; gözyaşlarım yavaşça süzülüyor...

Arabamı Ascot Club'ın ışıklı girişinin birkaç yüz metre gerisinde, Via Morte Rosa civarında durduruyorum.

Bir sigara yakıp akşamki gündemim için kafamı boşaltmaya ve bir sonuca ulaşmaya çalışıyorum.

Cesano Boscone'deki evimden ayrıldıktan sonra Via Turati boyunca yürüyüp sürekli müşterisi olmadığım, daha önce sigara ya da kahve almak için bir ya da iki kez girdiğim Michele'nin Barı'na uğruyorum. Ne oradakiler beni tanır ne de ben oradakileri tanırım.

Bar, geniş bir alanı olan, dikdörtgen bir yer ve uzun duvarlarının iki tarafı dökme camdan pencerelerle kaplı. Sol tarafta, etrafı SISAL piyangoyu öven posterlerle kaplı, spor loto biletleri satılan bir gişe var. Orta kısma yerleştirilmiş bar alanı ikiye ayırıyordu. Bir tarafta bar tabureleri ve masalar, diğer tarafta ise çok renkli *tilt* makineleri ve müzik kutusu duruyor.

Giriş kapısının karşısında ise bir kapı daha var ve içerideki odada milletin kâğıt oynadığını biliyordum. Çoğunlukla düşük bahislerle kâğıt oyunları oynanan yerlerden biri. Elinde kumara yatıracak daha fazla parası olanlar zaten bu sefil yere kaybetmek için gelmezler. Bunun gibi gizli kumarhaneleri Milano'nun her köşesinde bulmak mümkündür.

Yazar kasanın oraya doğru gidip bekliyorum. Uzun, zayıf bir adam bir müşteriye espresso götürdükten sonra siparişimi almak için yanıma geliyor. Yüzünde herhangi bir selamlama ifadesi ya da gülümseme yok.

“Ne lazımdı?”

“Bir paket Marlboro ve biraz bilgi.”

Böyle yerlerde ikinci isteğime karşı temkinli yaklaşılır. Tezgâhın diğer tarafındaki adam da farklı davranmıyor ve öncelikle ilk istediğimle ilgilenip arkasındaki raftan aldığı sigarayı önüme koyuyor.

Ardından meraklı bir ifadeyle bana bakıyor.

“Ne gibi bir bilgi istiyorsun?”

“Remo Frontini isimli adamın adresini istiyorum. Buralarda takıldığını biliyorum.”

Tezgâhın üzerine bıraktığım elli bin liretle beraber hafifçe gülümsüyorum.

“İşler zor biliyorum, üstü kalsın.”

Karşımdaki adam yüzümü, kıyafetlerimi ve gülümsememi inceleyip tehlikeli biri olup olmadığını tartıyor. Bir süre düşündükten sonra uzanıp parayı alıyor.

Caddeyi işaret edip kısık sesle konuşuyor: “Soldan ikinci kapı, 10 numara. Manavın üstündeki ev.”

Başımı sallayıp minnettarlığımı göstererek bardan ayrılıyorum. Ağır adımlarla evi ararken bir yandan da söyleyeceklerimi düşünüyorum. Teklif edeceğim şeyi kabul etmesini ilk sözlerimle yaratacağım izlenim sağlayabilir. Her iki tarafı etrafına park etmiş arabalarla dolu toplu konutların yanından geçiyorum. 10 numarayı bulana kadar Fiat 124, 127, 128 ve az sayıda da olsa lüks 131 modelleri, Renault ve Opel arabalar arasında ilerliyorum. Aradığım kişinin ismi kapı ziline yazıyor. Dış kapıda kilit yok.

Muhtemelen kiracılar da kilidin ne zamandan beri olmadığından ve ne zaman yeni kilit takılacağından habersiz. Harika. Alt kat zillerine basıp varlığımı belli etmek istemiyordum. Merdivenleri tırmanıp üçüncü kata varıyorum orada bir başka levha doğru kapıda olduğumu söylüyor.

Zili çalıyorum. Ne şans ki açan kişi aradığım kişinin ta kendisi. Kapıyı açarken bile yüzünde bir gülümsemeyle içeriden birileriyle konuşuyor. Boyu ortalamanın üzerinde, ortalama yapıda bir vücuda sahip ve yüzünde kendinden daha iri birini inceleyenlere özgü o kuşkulu ifade var. Aralık kapıdan alelade eşyalar arasında oturan insanları görüyorum ve ay sonunu zor getiren evlere özgü ağır yemek kokusunu hissediyorum. Piyango bileti ile ilgili duyduklarım doğru olsaydı 490 milyon lirenin etkisi kendini belli ederdi.

“İyi akşamlar, Sinyor Frontini ile mi konuşuyorum?”

“Evet, benim.”

“Komşularınızdan biriyim. Quartiere Tessera’da yaşıyorum. Bir dakikanız var mıydı acaba?”

Nazik bir şekilde kapıyı açıp beni içeri davet ediyor. Elimi kaldırıp teklifini reddediyorum.

“Çok nazıksınız. Sakıncası yoksa yalnız konuşmak istiyorum.”

Remo Frontini bunun üzerine bir adım atıp koridora çıkıyor ve kapıyı hafif aralık bırakıyor.

Doğru hamleyi yapmanın zamanı geldi.

“Sinyor Remo, doğrudan konuya gireceğim izninizle. Son zamanlarda şanssızın yaver gittiğine dair bir izlenime kapıldım. Hem de büyük bir şans...”

“Bir dakika, kimsiniz ve kim söyledi?”

Yüzümde güven verici bir ifadeyle devam ediyorum.

“Endişelenmeyin. Sorun çıkarmak için burada değilim. Beni ikinci bir talih kuşu olarak görebilirsiniz Sinyor Frontini.”

Bekliyorum.

“Diyelim ki yarım milyar liretinizin üstüne on milyon lirt daha kazanma fırsatınız doğuyor.”

Milyar sözcüğü, üzerinde tatmin edici bir etki yaratmış olmalıydı. Kıçımı tekmelemek yerine hâlâ sözlerimi dinliyor oluşu dedikoduları doğruluyordu.

Küçük adımlarla, güvenini kazanarak, bunun aramızda kalacağını garanti edip piyangoyu kazanan kişinin kendisi olduğunu kabul ettiriyorum. En önemlisiyse parayı güvenli bir kasada saklayıp henüz ne yapacağına karar vermemiş olmasıydı. Ondan ne istediğimi ve bunun neden onun avantajına olduğunu açıklıyorum. Yapılan iyiliklere karşı aşırı cömert ve minnettar, reddedildiğinde ise çabucak kızıp içerleyen insanları temsil ettiğimi söylüyorum. Sözlerimi bitirdiğimde teklifimi kabul ettiğini anlamıştım ama korkudan ziyade açgözlülüğü yüzünden.

“Pekâlâ, eğer her şey söylediğiniz gibiyse...”

Ona birçok kadının kalbini kazanmış ve sonunda bana bir jilet olarak geri dönmüş en sıcak gülümsememle bakıyorum.

“Tabii ki her şey tıpkı söylediğim gibi. Herhangi bir risk söz konusu değil. Hiçbir şey kaybetmeden harika bir anlaşma yapmış olacaksınız.”

Elimi uzatıyorum. Yüzde yüz ikna olmasa da yine de elimi sıkıyor.

“Doğru seçimi yaptığınızı göreceksiniz. Pişman olmaya caksınız.”

Merdivenlere doğru bir adım atarak iş görüşmemizin sona erdiğini belli ediyorum.

“Yakında tekrar görüşeceğiz. Şimdilik iyi akşamlar.”

“Size de iyi akşamlar Sinyor ...”

Işıldayan bir gülümseme daha yolluyorum.

“Herkes bana Bravo der. Siz de öyle seslenebilirsiniz.”

Dönüp dairesine giriyor. Merdivenlere doğru yürürken içeriden bir kadın sesi geldiğini duyuyorum.

“Remo, kiminle konuşuyordun?”

Cevabı duyamadan kapı kapanıyor. Yeniden sokağa çıkıyorum ve ılık bahar havasının içine çektikçe insana huzur veren aromasını hissediyorum. Arabama bindiğimde üzerimde televizyon spikerleri gibi tedbirli bir iyimserlik var. Acele etmeden ilerlerken bir şeyler atıştırmak için Brera mahallesine gitmeye karar veriyorum. Park yeri ararken kendimi ziyafet çekmek ya da iş yapmak için sık sık uğradığım bir restoranın yakınlarında buluyorum ve içeri giriyorum. Torre Pendente, Milano’da akşamcıların gece başlamadan önce uğradığı oldukça popüler yerlerden biri. Courmayeur, Santa Margherita, Portofino ve benzeri yerler, hepsi de birbirinden pahalı ve moda dünyasından iş adamlarına, gece kuşlarından bok kafalı heriflere kadar birçok kişiyi ağırlar. Bu çeşitlilik mekânları sınıflandırmayı zorlaştırıyor doğrusu. İçeride beraber çalıştığım ve ayarladığım randevulara gelmiş birkaç kız görüyorum. İsimlerini hatırlamadığım kadın ve erkeklerle selamlaşıyorum ve Barbara’nın parasal merakının ötesinde, Remo Frontini operasyonumla ilgili bir telefon açıyorum.

En sonunda akşam yemeğimi yiyebilmiş ve Laura ile buluşma öncesi zaman öldürmüştüm.

Şimdiyse burada, sigaramı ayakkabımın topuğuyla ezip zavallı arabamın kapısını kilitliyorum. Maskemi çıkardığım tek tük olaylar dışında, sosyal hayatımda genellikle giyim kuşamımın arkasına saklanırım ve perdelerin arkasında bir hayat yaşarım. Parlak ışıklarına rağmen Milano şehrinde saklanacak pek çok

yer var ve ben özellikle gölgeler arasında hareket etmekte başarılıyım.

Ascot Club'ın ön kapısındaım ve merdivenlere çıkmak üzereyken kırmızı bir Ferrari 308 GTB görüyorum. Köleler hemen arabaya yaklaşıyor. Direksiyonun başındaki kişi el işaretiyle beni çağırıyor ve arabaya yaklaştığımda yolcu kapısını açıyor. Zarif metal parçasına binip oturuyorum.

“Ciao, Bravo.”

“Selam Micky, ne var ne yok?”

“Bir sağa bir sola koşturuyorum işte, her zamanki gibi.”

Sürücü koltuğunda oturan yakışıklı, sarışın adam Armani marka bir takım elbise giymiş. Micky otuzlu yaşlarında ve hayatının zirvesinde. Pahalı, kötü alışkanlıklarını karşılamak için gönüllü olan kadınlar sayesinde oldukça keyifli bir yaşam sürüyor. Restorandan yaptığım telefon görüşmesinde hattın diğer ucundaki kişi oydu.

Sokak lambalarının turuncu ışığında daha da sarışın gözüküyor. Doğrudan konuya giriyor.

“Senin için ne yapabilirim?”

“Tano Casale ile konuşmam gerekiyor.”

Micky'nin işlerinin arasında şehrin dört yanında kumar oynanan inlerde patronların tezgâhladığı oyunlarda kurnazca yer almak da var. Micky dışarı bakıp Ascot Club'a giren bir çifti izliyor. Çift gözden kaybolunca bana dönüyor.

“Ne zaman?”

“Bu gece.”

“Neden?”

“İlgileneceğini düşündüğüm bir mesele için.”

Yüzünde ihtiyatlı bir ifade beliriyor.

“Bravo, saçma bir iş olmasa iyi olur.”

“Ah, hayır. Sana söz veriyorum. Onun için düşündüğümüz şeyi duyduğunda mutlu olacak.”

Kısa bir süre düşündükten sonra beni güvenilir buluyor.

“Tamam. Öncesinde bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor.”

Başımı olumlu anlamda sallıyorum.

“Tabii ki.”

Micky gerçek altından saatine bakıyor. Daytona’nın aksine onun bu saatlerden birkaç taneye sahip olduğunu düşünüyorum.

“Seninle bir saat sonra buluşacağım. Eğer gelmezsem bil ki bu gece için ayarlayamamışımdır. Bu durumda uygun başka bir zamanda seninle iletişime geçeceğim.”

“Anlaşıldı. Tanrı yardımcın olsun.”

Arabadan inip kulübün girişine yürüyorum. Asfalta zenginliğin izlerini bırakıp gürleyerek uzaklaşan aracın sekiz silindirin çıkardığı sesi duyuyorum.

Merdivenleri inerek Kuzey İtalya’nın en büyük kabare sanatçılarının isimleriyle dolu girişe gidiyorum. Girişi geçince solda vestiyer var ve devamlı müşterilerin sigara tütürüp içki içerek zaman öldürdükleri, ucuz halı döşemesiyle kaplı, küçük bir salona çıkıyor burası. Ortama hâkim donuk bir estetik anlayışa ve sefil görüntüsüne rağmen yine de havada, hayatını sen farkında olmadan değiştirebilecek, başarıya götürecek sihirli bir potansiyel var. Televizyon ve sinema yapımcılarının yeni yetenekler keşfetmek için buraya gelmelerine şaşmamalı. Birçoğu için Ascot Club’da çalışmak yolun sonu olsa da bazıları için yeni bir başlangıç anlamına gelir ve kırılması güç bir bağ kurulur. Bazı akşamlar mekân ünlü komedyenlere, müthiş şarkıcılara ev sahipliği yapar.

Bu akşam da o akşamlardan biri. Merdivenlerin bitimindeki küçük oda ağzına kadar dolmuş. Silly Dilly M'in ünü şov dünyasının profesyonelleri de dâhil olmak üzere büyük bir kalabalığı oraya çekmiş gibi gözüküyor.

Vestiyerin önünde büyük bir kuyruk var. Önümdeki çift, duvarlardaki posterleri hayranlıkla inceliyor. Belki de Milano'ya televizyonda gördükleri artistler ile aynı havayı soluma ihtimali için gelmişlerdir.

Birkaç kişiye selam verip kimilerinin selamına karşılık verirken gözlerim etrafı tarıyor ve onu görüyorum. Laura bir koltuğa oturmuş, genç bir adamla sohbet ediyor. Tulip ile yaşadıkları yüzünden bozulan morali bile ışıldamasını engellemeye yetmemiş. Küçük bir kıza benziyor. 1978 senesinin modasına pek de uymayan bir mavi blucin ve beyaz tişörtünün üzerine geçirdiği lacivert ceketiyile rahat kıyafetler tercih etmiş. Atkuyruğu yaptığı kızıl kahverengi saçları ve mavikantaron çiçeğini kısıktırarak kadar güzel mavi gözleriyle etrafa bakıyor.

Tam bir erkek olsaydım ona âşık olurdum. Fakat ben yalnızca onu satan adamım çünkü işler başka bir şekilde yürüyor.

Laura ile konuşan genç adam, Giorgio Fieschi isimli, sezon başından beri Ascot'ta çıkan bir kabare sanatçısı. Esmer, temiz yüzlü ve yetenekli bir genç. Kasabaya yeni geldiğinde yeteneklerini göstermek istemiş ve aynı akşam çarpıcı bir açılışla giriş yapmıştı. Akıllı ve sezgileri kuvvetli Bonverde onu işe almış, seyirciler genç adamı hemen kabullenmişlerdi. Ascot'un Milano'nun dört yanından gelen müdavimleri ona kibirle baktılar ve onu üstü kapalı şekilde dışladılar. Bunu fark ettiğini sanmıyorum ama anladığında umarım bunun aslında yeteneğinden ürkmelerinden kaynaklandığını görür. Zirveye giden yol sağlam bir beden ve amansız bir kararlılık gerektirir ve her ikisinin de bu çok gelişmiş genç adamda olduğunu sanmıyorum.

Yaklaştığımda ikisinin gözlerinde de aynı ifadeyi görüyorum. Seks arzusunun gözlerinden aktığını fark ediyorum. Önümdeki kişiler yalnızca bir dişi ve bir erkek değil, bir adam ve bir kadın. Arka planda belanın habercisi keman seslerini duyar gibiyim.

Bir sandalye çekip araya girdiğimi bilerek karşılırlarına oturuyorum.

“Selam güzel insanlar, nasıl gidiyor?”

İkisi de çabuk cevap vermekte zorlanıyor. O sırada oldukça profesyonel bir garson olan Piero yanaşıp Giorgio'ya beş dakikası kaldığını hatırlatıyor. Akşamın ilk bölümü Ascot'un genç sanatçılarının sergileyeceği klasik repertuarla başlayacak. Akşamın asıl şovunu yapacak olan Britanyalı pandomimciler ise ikinci bölümde sahne alacak.

Genç kabare yıldızı gülümsüyor. Gülümsemesi âdeta gözlerine yayılıyor. Sanırım yaptığı işten epeyce keyif alıyor.

“Pekâlâ, sıra şimde bende. Seni tekrar görebilecek miyim Laura?”

“Evet, kulüpte kalıp şovunu izleyeceğim.”

Laura'nın da seyirciler içinde olacağını bilmek onu neşelendiriyor. Görünüşe bakılırsa bu fikir oldukça hoşuna gitmiş.

“Güzel. Bu akşam yeni bir parodi sergileyeceğim.”

Genç adam ayağa kalkıp, canlı adımlarla sol taraftaki kulis kapısına gidip gözden kayboluyor.

Laura ve ben baş başa kalıyoruz. Bakışlarını yakalamaya çalışıyorum ama gözlerimin içine bakamıyor. Kemanların sesi diniliyor ve havayı yeniden bir telaş sarıyor. Ayağa kalkıp ceketini düzeltiyor. Telefondakine göre kaygısı biraz daha hafiflemiş gibi. Öğleden sonra ona verdiğim güvencenin bu rahatlıkla ne kadar ilgisi var bilmiyorum.

“Sonra konuşsak olur mu? Şu adamın oyununu izlemek istiyorum. Çok başarılı olduğunu duydum.”

“Tabii, ben de seninle geliyorum.”

Ayağa kalkıp, birkaç dakika önce Giorgio’nun yürüdüğü yerden ilerleyip kabare sanatçılarının içtiği barın yanından geçiyoruz. Bonverde, barın yanında durmuş abartılı jestlerle Milano’ya her gelişinde oraya uğrayan bir tenisçiyle konuşuyor.

Küçük bir koridorun sonundaki kapıdan girip minik sahnenin etrafını doldurmuş kalabalığa karışıyoruz. Hafif bir ışıkla aydınlatılmış salonda kapının sol tarafında bir duvara yaslanıyoruz. Sağımızda kalan mini amfi tiyatro tıka basa insan dolu. Belli ki Giorgio Fieschi bu akşam Milano komedi dünyasına kendini tanıtacak.

Az sonra hem perde hem kabin görevi gören siyah bir kumaşın arkasından çıkıyor Giorgio. Henüz alkış yok fakat gözlerde şova dair bir beklenti var. Giorgio birkaç hazır cevap esprisiyle şovuna başlayıp seyircinin oyuna ısınmasını sağlıyor ve sonraki on beş dakika boyunca sergilediği müthiş performansı ile seyirciyi âdeta avucunun içine alıyor. Ardından kendisi hakkında konuşmaya başlıyor. Kalabalık bir ailede dünyaya geldiğinden, birçok kardeşi olduğundan ve hiç kolay bir hayat yaşayamadığından bahsediyor. Sesine trajikomik bir ton verip devam etmesini beklerken beni ve herkesi şaşırtarak vurgulu bir sesle bir çocuk gibi konuşmaya başlıyor.

“...Ah, evet, kalabalık bir aileden geliyorum. Şafakla beraber uyandıktan sonra defalarca günaydın dediğimi hatırlıyorum: buon giorno, Aldo, buon giorno, Glauco, buon giorno, Ugo, buon giorno, Silvio, buon giorno, Sergio, buon giorno, Giorgio, buon giorno, Amilcare, buon giorno, Gaspare, buon giorno, Anselmo, buon giorno, Massimo...”

Her bir selamlamada Giorgio başını çevirip sesini ve yüz ifadesini değiştiriyor ve seyirci sanki selam verdiği kişiler oradaymış gibi bir izlenime kapılıyor. Kısa bir sessizlikten sonra seyirciye dönüyor.

“Saat on bir buçuk gibi kiremit taşıma işine başlıyoruz ve öğleyin annemiz mütevazı öğle yemeğimiz için bizi eve çağırıyor. Bir masanın etrafına toplanıp yemek için Tanrı’ya şükrediyoruz ve ardından buon appetito, Aldo, buon appetito, Glauco, buon appetito, Ugo, buon appetito, Silvio, buon appetito, Sergio, buon appetito, Giorgio, buon appetito, Amilcare, buon appetito, Gaspare, buon appetito, Anselmo, buon appetito, Massimo...”

Yüzünü bıkmış bir ifadeyle ekşitiyor ve bu defa biraz daha olgun bir sesle devam ediyor.

“Hayatımda hiç sıcak çorba içmedim!”

Ardından sergilediği karakterin sesine geri dönüyor.

“Akşam olduğunda hepimiz dışlarımızı fırçalayıp yorgun ama mutlu bir halde yatağa giderdik ve yatmadan önce...”

O anda seyirci ardından gelecek şeyi bildiği için onunla beraber tekrar etmeye başlıyor:

“...buona notte, Aldo, buona notte, Glauco, buona notte, Ugo, buona notte, Silvio, buona notte, Sergio, buona notte, Giorgio, buona notte, Anselmo, buona notte, Massimo... Ardından gözlerimizi kapatıp huzurlu bir uykuya dalarız.”

Yeniden kısa bir sessizlik.

“...sabah saat dörtte...”

Kalabalıktan birileri kendini tutamayıp küçük bir kahkaha atıyor ve bu kahkahanın gücü kalabalığı sarıp gülmeleri için tetikliyor.

“Bir pazar sabahı, harika yaşamımız için Tanrı’ya şükrettiğimiz bir gün, çiftlik evimizin arazisinde futbol oynuyorduk ve

birbirimizle paslaşıırken bağıırıyorduk; grazie, Aldo, grazie, Glauco, grazie, Ugo, grazie, Silvio, grazie, Sergio, grazie, Giorgio, grazie, Amilcare, grazie, Gaspare, grazie, Anselmo, grazie, Massimo...

Susup sanki sağ tarafında bir şey varmış gibi bakıyor.

"Tepeden birinin yavaşça bize yaklaştığını gördük. Yaklaşan kişi ebenin kocasıydı ve hepimizi tanıyordu. Teknik olarak hepimizin dünyaya gelişine şahit olmuştu. Hemen sıraya girdik ve hepimizi sırayla selamlayacağını düşündük ama o yalnızca elini sallayıp 'Selam millet' demekle yetindi ve yoluna devam etti..."

Giorgio yeniden durup yüzünde şaşkın bir ifadeyle etrafa bakıyor. Ardından ümitsiz bir sesle devam ediyor.

"...çocukluğumuzu perişan etti."

Kalabalık bir süre sessizce oturuyor ve jeton düşer düşmez izledikleri sürreal bir mizahla süslü monoloğu alkışlara boğuyorlar. Laura yanımda alkışlarken gülmekten katılıyor, öyle ki gözlerinden yaşlar geliyor. Tulip'in korkusunu unutturduğuna göre Giorgio Fieschi gerçekten de büyük bir oyuncu olmalı.

Saatime bakıyorum. Micky ile randevuma birkaç dakika var. Laura'yı da alıp salondan çıkıyorum. Söyleyeceklerimi net bir şekilde duyması lazım. Alkış sesleri yankılanmaya devam ediyor.

Laura'yı duvara yaslayıp düşük ama vurgulu bir tonla, ke-limelerimin üzerine basarak konuşuyorum. Bir aktör olduğum söylenemez ama yeri geldiğinde iyi rol yapabilirim.

"Beni iyi dinle. Ben senin için bir şey yapacağım, sen de benim için yapacaksın. Az sonra bir randevum var ve muhtemelen senin problemini kökünden çözecek. Senin ise yarın sabah dokuzda Hotel Gallia, 605 numarada oldukça dakik bir beyle randevun var, eğer istersen. Bir milyon lired nakit verecek."

Laura yüzüme bakıyor. Ben de ona bakıyorum ve bu defa fonda keman sesleri yok.

“Beni anladığını ve cevabının evet olduğunu söyle.”

Kafasını hafifçe aşağı yukarı sallıyor.

“Bunu evet olarak mı algılamalıyım?”

“Anladım. Hotel Gallia, 605 numara, sabah dokuzda.”

“Harika.”

Rahatlıyorum ve yüzümdeki gülümsemenin artık eğlenebiliriz anlamına geldiğini anlıyor.

“Bu gece küçük artistinle istediğin kadar eğlen ama yarın sabah şu beyefendiye hayatının en güzel anlarını yaşat.”

Onu orada tek başına bırakırken yalnızlığının çok sürmeyeceğini düşünüyorum. Aslında vaktinden on beş dakika önce merdivenleri tırmanıp cağdeye çıkıyorum. Canım fena halde sigara istiyor. Sokak lambasının zayıf ışığı altında beklerken caddedeki birkaç fahişenin rekabetini izliyorum. Çok geçmeden caddeden yükselen bir motor gürlemesiyle birlikte Micky'nin Ferrari'si gözüktüyor. Beni çağırıyor ve kapıyı açıp krem rengi deri döşemeli, rahat koltuğa kendimi bırakıyorum.

“Gidiyor muyuz?”

“Evet.”

Kapıyı kapatırken yapacağım yolculuğun şehrin dört yanında sahipsiz mezarlar açmış bir iş adamıyla görüşmek için olduğunu ve bunun son yolculuğum olup olmayacağını içgüdüsel bir kaygıyla kafamdan geçiriyorum.

Micky, Ferrari'yi trafikte gereksiz akrobatik şovlara başvurmada kullanıyor. U dönüşü yapıp Via Tempesta'ya doğru gidiyoruz ve başka bir yan yola dönüp Piazza Bolivar'a doğru, benim için tam bir bilmece olacak yolculuğa devam ediyoruz. Yolculuğumuz ilginç bir şekilde sakın devam ederken sessizliği bozmuyorum. Sonuçta ikimiz de olacakları bilmiyoruz ve bu yüzden birbirimize söyleyecek neyimiz olabilir ki? Fiziksel olarak birbirine benzemeyen piyonlar olsak da iki farklı açıdan aynı kişilerdik.

Şehrin arkamızda bıraktığımız kısmı kötü alışkanlıkların keyfini sürmek için giyinip süslenmişken, içinde ilerlediğimiz bu kısmı çoktan uykuya dalmışa benziyor. Her gün özel bir günmüş gibi düşünülüp yaşanabilir fakat vakit gece yarısını bulduğunda herkes aslında o gecenin de diğer geceler gibi sıradan bir gece olduğunu fark eder.

Fakat bu gece iple çekilen gecelerden birisi olmayacak.

Kırmızı ışık yanınca bir gazete bayisinin yanında duruyoruz. Küçük kulübeyi kaplayan posterler ve gazeteler devam eden umutsuz Aldo Moro efsanesinden söz ediyor. Kızıl Tugaylar'ın kurucularının davası, *UFO Robot Grendizer*, Loredana Berté ve son aşkı, yaklaşan FIFA Dünya Kupası, Juventus ve Torino, *TV*

Sorrisi e Canzoni ve başkan Giovanni Leone'nin sıkıntıları ise diğer başlıklar.

Bütün bu birbirinden farklı hikâyeler aynı duvarda, aynı dünyada ve aynı hayatta iç içe geçmişler. Hiçbiri umurumda bile değil. Belki de ilk kez kendimi umursamıyorum. Başımı çevirip Micky'ye bakıyorum. Ne düşündüğünü merak ediyorum. O da sorular soruyor mudur acaba, yoksa saf içgüdülerinden mi ibaret? Hızlı arabalar, hızlı yolculuklar, hızlı aşklar... Ne olursa olsun kimse zamanın hızına yetişemez ve seni çabucak öldürür çünkü yaşanan her anıyı hatırlayacak bir hafıza yoktur.

Micky ona bakışımı sabırsızlandığıma yoruyor.

"Biraz zaman alacak oraya varmamız. Bütün Opera'yı geçeceğiz."

Az önceki düşüncelerimin şekillendirdiği ifadeden kurtuluyorum.

"Aceleye gerek yok. Yeterince zamanımız var."

Başımı çevirip yolu izliyorum.

Yeterince zamanımız...

Lucio bu ironiyi anlardı. Ne kadar zaman insana yeter ki? Şimdilik kendimi biliyorum ve bu sorunun cevabını öğrenmemeyi tercih ediyorum. Hatırlamak, yaşayıp yaşamadığımızı anlamanın tek yoludur. Fakat ben hatırlamıyorum ve hatırlamayacağım.

Micky sağa dönüp Viale Liguria'dan Milano-Cenova otoyobanına çıkıyor. Bana biraz kokain isteyip istemediğimi soruyor. Başımı sallayarak hayır diyorum. Cebinden, kokaini birer seferlik pay eden küçük bir kutu çıkarıp her iki burun deliğiyle birer kez çekiyor ve yeniden kullanıma hazır olsun diye salladıktan sonra kutuyu kapatıp cebine koyuyor.

Bana dönüp kalitesi üzerine yorumlarda bulunuyor: "Güzel mal."

Dediğine inanıyorum çünkü onun gibileri daima her şeyin en iyisine sahip olur.

Assago bağlantısından geçerken Ferrari'nin hızı artıyor ve yakıtı çeken silindirler karşılığında büyük bir güç veriyor. Ben daha dürüst oyunları severim ve bir şey verirsem karşılığında bir şey almayı tercih ederim, tıpkı bu mekanik araç gibi. Oysa kokain sahtekârdır. Seni neysen o halde bırakır fakat olduğundan başka biriymişsin gibi düşündürür.

Çevre yolunda kıvrılırken hızımız giderek artıyor.

Korkmuyorum. Ölümden özellikle korkan biri değilim. Saatte 220 kilometre ile roket gibi uçan bir arabada ölümcül bir kazaya kurban gitmekle çoktan yazılıp imzalanmış resmî, mühürlü bir ölüm sertifikası arasında bir fark yoktur.

Vigentina-Val Tidone'den çıkıyoruz ve Opera'ya girmeden önce sağa dönüyoruz. Kısa bir süre sonra yolculuğumuz sona eriyor. Micky arabanın hızını azaltıp asfaltsız yolda sola yanaşıyor. Çakıl taşlarını ezen lastiklerin sesini duyuyorum ve her bir taşı sanki omurgamda hissediyorum. Birkaç dönüşten sonra düz gidiyoruz ve araba hurdaları arasında bir deponun park yerine ulaşıyoruz. Bölge tel örgülerle kaplı ve etraftaki birkaç sokak lambası ortalığı aydınlatmaya çalışıyor.

Kapalı kapının önüne çekiyor arabayı. Micky farları yakıp söndürünce tel örgülerin ardından bir silüet belirliyor. Elinde bir ışıkla tel örgülerin oradaki kapıya yaklaşıyor. Arabayı tanıyıp kapıyı açıyor ve içeri sürüyoruz. Parçalarına ayrılıp sıkıştırılmış hurda araçlarla kaplı alanda depoya giden yoldan devam ediyoruz.

Micky açık alanda park etmiş diğer araçların yanında duruyor. İlk sırada yepyeni bir Porsche ve yanında Daytona'nın turuncu döküntüsü. İti an, çomağı hazırla derler. Birkaç Mercedes-Benz, bir 240 ve Pagoda, bir BMW 733i ve birkaç araba daha var. Hepsi

de diğer hurdaların yanında parlıyorlar ve havadaki ağır pas kokusu insana melankoli hissi veriyor.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum.

Başka bir şey için buradayım ve alacağım riski düşünmem lazım. Can sıkıcı hayaller için vaktim yok.

Eğer bu gece yanlış bir hareket yaparsam pres makinesinin şefkatli ve ezici kollarına atılmak için sırasını bekleyen hurda araçlardan birine dönüşebilirim.

Micky arabadan iniyor ve onu takip ediyorum. Solumuzda kalan yapıya ilerliyoruz. Binanın yeterince aydınlatmadan yoksun duvarları boyunca yürüyoruz. Köşeyi dönünce solumuzda başında bir nöbetçi bulunan sürgülü demir kapıyı görüyoruz. Ayak seslerimizi duyan nöbetçi çoktan bize doğru yürümeye başladı bile. Tel örgülerde bizi karşılayan adamdan oldukça farklı bir görünüşü var. Üzerinde koyu kahverengi takım elbisesi ve düğmesi açık ceketinden kabzası gözüken tabancasıyla soğukkanlılıkla tetik çekeabilen birine benziyor.

Micky'yi tanıyınca rahatladığını fark ediyorum.

Micky selam bile vermeden konuya giriyor.

“Tano ile randevumuz var.”

Adam beni baştan ayağa süzüp içeri girmeye uygun muyum diye kontrol ettikten sonra büyük metal sürgülü kapının içindeki bir diğer küçük kapıyı açıyor.

Kapıdan girer girmez bambaşka bir dünyaya adım attığımı fark ediyorum. Deponun girdiğimiz kısmında iş tezgâhları, metal presler, torna tezgâhları ve ne işe yaradığını bilmediğim makineler var. Önümüzde boya dairesinin cam kapıları var. Havada ağır bir çözülmüş solvent, işlenmiş metal ve yağ kokusu hissediliyor. Mekânın yalnızca hurda araçları parçalayıp presleme amacıyla kullanılmadığını öğrenmek şaşırtıcı olmazdı doğrusu.

Fakat asıl sürpriz karşı taraftaki iç mekândan geliyor. Tavandan sarkan ışıkların altında minik bir kumarhane çıkıyor karşıma. Ortada Amerikan tarzı bir rulet masası ve başında bir kurpiyer var. Bir diğer masada ise bir grup yirmibir oynuyor gibi görünüyorlar. Sanırım kâğıt oynayanlar arasında Daytona da var. İçeride sarışın bir kadın ve bir adamın yaslanıp içkilerini beklediği bir bar bile var. Siyah takım elbiseler giyinmiş birkaç adam kalabalığın içinde dolaşıp bir sorun olup olmadığını kontrol ediyor.

Tano Casale bir iş çeviriyorsa onu en doğru şekilde yapar. Yarın sabah buradaki her şeyin yerinde yeller eseceğinden eminim. Masalar yıkılacak ve camları örten siyah perdelerle birlikte her şey gözden kaybolacak. Alev püskürten kaynak cihazları, çekiç sesleri, boya spreyleri ve hava tabancaları dışında hiçbir şey kalmayacak geride. Fakat gece şansını kovalayanlar için daha yeni başladı ve bitmesine daha çok var. Kazanmaları düşük ihtimal ama kazanmaları ya da kaybetmeleri fark etmeksizin kurallar gereği ödeme yapmak zorundalar.

Bir ofis kapısına doğru yürüyen Micky'yi takibe devam ediyorum. Çalmamıza fırsat kalmadan kapı açılıyor ve bir adam dışarı çıkıyor. Yüzünde şişlikler var ve burnundan kan sızıyor. Mendiliyle burnundan gelen kanı durdurmaya çalışıyor. Hemen yanındaki boksör görünümlü iri kıyım bir adam ise onu kolundan sıkıca tutmuş, diğer insanlardan gizleyerek çıkışa götürüyor.

Micky kapıyı iki kez tıklattıktan sonra zaten ardına kadar açık kapıdan içeri giriyor. Ben de aynısını yapıyorum. İçeride iki adam var. Adamlardan biri kâğıtlarla kaplı bir masanın arkasında oturuyor, diğeri ise metal bir dosya dolabına yaslanmış halde ayakta duruyor.

Masada oturan adam Tano Casale'nin ta kendisi.

Parlak siyah saçlı adam kırklı yaşların ortalarında gözüküyor. Şakaklarında gözüken birkaç kırılmış tel dışında simsiyah sık bıyığında ve başında griden eser yok. İnsanın içine işleyen bakışlarına rağmen sağ kaşının üzerindeki yara izi onu az da olsa komik gösteriyor. Masanın üzerinde dinlendirdiği ellerini iyi kullanabildiğine dair bir izlenim yaratıyor.

Bizi görünce Micky'ye başını sallayarak selam veriyor. Hafifçe gülümsemesinden Micky'yi sevdiği anlamını çıkarıyorum. Arkadaşım güvenilir bir çalışan ya da iyi bir gelir kaynağı olmalı. Tano Casale'nin sözüne güvenilir bir adam olduğunu ve sadakati mükâfatlandırdığını biliyorum.

"Ciao, sarı çocuk."

"Ciao, Tano."

Micky'nin gözü korkmuşa benziyor. Beni işaret ediyor.

"Telefonda bahsettiğim kişi, Bravo."

Tano o ana kadar varlığımdan habersizmiş gibi bana bakıyor. Gerilen yüz kaslarından sinirlendiğini anlıyorum.

"Bravo mu? Ne boktan bir isim. Böyle isim mi olurmuş?"

O anda hafızamın derinliklerinden gelen bir ses zihnimde yankılanıyor.

...sıkı dur genç adam, başımı belaya sokma. Sakin olursan işimi daha kolay yapacağım ve canını yakmamaya çalışacağım. Anlıyor musun? Kıvranıp durma Bravo!

Omuz silkiyorum.

"Belki de isim değil, insanların istemeyerek de olsa bana yakıştığını düşündüğü bir ifade diyebiliriz."

Tano gevrek bir kahkaha koyuveriyor.

"Güzel cevap evlat – bravo!"

"Gördünüz mü? Size demiştim."

Kıvrak zekâm ve hazırcevaplığım, üzerinde olumlu bir etki yaratmış olabilir. Masanın önündeki metal formika sandalyeyi işaret ediyor. Micky artık kendisine ihtiyaç kalmadığını anlayınca odadan ayrılıyor. Belki de gözümü korkutmak istiyor ama aldırımıyorum.

Tano ciddi ve hafif yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başlıyor.

“Espri bir yana hakkında iyi şeyler duydum. Küçük bir ağ kurmuşsun ve yaptığın işte oldukça başarılı olduğunu söylüyorlar.”

Az önce burnu kanlar içinde bir adamın çıktığı kapıyı işaret ediyor.

“Kumarhaneme gelip burnumun dibinde el altından iş tezgâhlamaya çalışan ahmaklardan değilsin. Bazı insanların ne kadar aptal olabileceğine inanamazsın.”

Susuyor.

“Neyse, tatsız şeylerden söz etmeyi bırakalım. Micky bana bir teklifin olduğunu söyledi.”

“Teklifen ziyade ticaret diyebiliriz.”

“Dinliyorum.”

Zaman kazanmak için bir sigara yakıyorum ve kumarhaneyi işaret ediyorum.

“Paranın bu kadar biriktiği bir yerde onları nasıl harcayacağını bilememek en büyük problem olsa gerek.”

Tano fare hayal eden bir kedi gibi gülümsüyor.

“Paramızla ne yapacağımızı her zaman biliriz.”

Kafamı sallayarak onu onaylıyorum ve devam ediyorum. Acaba beni dinlemek yerine boğazımın kesilmesi emrini veriyor olsaydı da gözünde aynı ateş ve sesinde aynı mırıltı olur muydu diye merak ediyorum.

“Yine de işleri kolaylaştırmak her zaman iyidir. Piyangodan 490 milyon lîret kazanmış bir adam tanıyorum ve adresini biliyorum. İkrâmiye biletini on milyon lîret fazlasına satmak istiyor.”

Bir yanlış anlaşılmanın önüne geçmek için kafamdaki şartları söylüyorum.

“Bir sentine bile dokunmayacağım. Beni dürüst ve hepsinden önemlisi mantıklı biri olarak biliyor.”

Tano benim sözü nereye bağlayacağımı biliyor ama benden duymak istiyor.

“Devam et.”

“Bu noktada bir zorluk olduğunu zannetmiyorum. Kazanan bileti alırsanız elinize harcamada sıkıntı yaşamayacağınız meblağda bir para geçecek, hem de vergiden muaf olarak.”

Tano Casale bana doğru bakıyor ama o an gözünün beni görmediğinden eminim. Ardından kafasını çevirip dosya dolabının yanındaki adama bakıyor. Adamla bakışmalarından bunun bir onaylama olduğunu anlıyorum. Yeniden bana dönüp sakın bir sesle konuşmaya başlıyor.

“Bunu yapabiliriz.” Bir süre sustuktan sonra asıl soruyu soruyor. “Peki ya sen ne istiyorsun karşılığında?”

“İşimi sıkıntısız sürdürmek istiyorum. Adamlarınızdan biriyle Laura isimli kızlarımdan biri arasında bir problem var.”

Her şey bir anda oluyor. Dosya dolabının yanındaki adam yüzünde öfkeli bir ifadeyle yanıma gelip, ceketimin yakasından tutup, beni sandalyemden kaldırıp duvara yapıştırıyor. Kızgın gözlerini yüzüme dikeyyor. Nefesi leş gibi kokuyor. Şaşırmıyorum. Salvatore Menno ya da nam-ı diğer Tulip’ten beklediğim bir davranış.

Patronu araya giriyor.

“Salvatore, bırak onu.”

Saldırғанım onu dinlemiyor ve beni iki defa duvara çarpıyor.

“Seni lanet olası pezevenk, ne istiyorsun bakalım?”

Tano Casale aniden sandalyesinden kalkıyor. Bağırıyor fakat bundan daha kötüsünü yapıyor.

“Sana bırak onu dedim. Yerine dön.”

Tulip gibi bir psikopat bile Tano Casale bu sesle konuştuğunda korkusundan altına işerdi. Yakamdaki ellerin gevşediğini hissediyorum. Serbestim. Beni bırakıp yeniden eski yerine dönüyor.

Duvardan uzaklaşırken ceketimi düzeltiyorum.

Düşmanımı göz ardı edip Tano ile artık daha sakın konuşuyorum.

“Laura benim için çalışan kızlardan birisi ve adam onu haremine katmak istiyor.”

Tulip içgüdüsel olarak bana doğru bir adım atıyor fakat Tano tek el hareketiyle onu durduruyor.

“Laura bir orospu ve sen onun amcığından para kazanıyorsun, öyle mi?”

“Öyle de denilebilir. Fakat bu onun kendi tercihi, ne zaman ya da kiminle olacağına kendisi karar veriyor. Ne olursa olsun bu onun kararı. Onu zorlamıyorum, ona yalnızca iş teklif ediyorum ve hepsinden öte onu dövüyorum.”

Akabinde savurduğu tehdit bir sürpriz değil.

“Senin ellerini bileklerinden kestireceğim.”

Dönüp gözlerinin içine bakıyorum.

“Bugünlerde kesme işini kendi başına yapmaya çekiniyor musun yoksa?”

Tano’nun hafif de olsa yükselttiği sesi aramızdaki iltifatları kesiyor.

“Yeter! Kesin sesinizi.”

Yeniden sandalyesine oturup Tulip'in yüzüne bakmadan konuşuyor.

"Salvo, gidip içeride her şey yolunda mı diye bir kontrol et."

Bu istek odadan defolup gitmesini istemekle eşdeğerdi. Menno kırılan gururunu kurtarmak ister gibi ağır adımlarla kapıya yöneliyor. Kapıdan çıkarken attığı bakış benimle ilgili güzel planlarını anlatır gibiydi. Kırılan gururunun çabucak onarılacağını zannetmiyorum. Kendime hayat boyu bir düşman kazandığının farkındayım.

Yapacak bir şey yok. Kimse sonsuza dek yaşamaz.

Artık Tano ile baş başayız. Sandalyeme iyice yerleşiyorum. Tano ellerini başının arkasında birleştirirken çıkardığı sonucu benimle paylaşıyor.

"Yani şu Laura'nın özgürlüğü bu kadar paraya değer senin için, öyle mi?"

"Evet."

Beni ilk kez görüyormuş gibi şaşkın gözlerle bakıyor.

"Akıllı birisin. Korkak da değilsin. Konuşmalarından anladığım kadarıyla eğitimsin. Yakışıklısın da. Sen de hırslı biri misin?"

Ses tonundan bunun bir iş teklifine evrileceğini tahmin ediyorum ve savuşturmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bazen hırs insanı bir tabut içinde, cenaze arabalarında tuhaf yolculuklara çıkarır. Üstelik çiçeklere alerjim var."

Tano Casale gürültülü bir kahkaha patlatıyor.

"Üstelik filozofluğun da var. Mutluluk daha az şeylerle yetinenlere daha çabuk ulaşır."

Bu defa ben yüzüme resmî bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Ya da şöyle diyelim; daha azla mutlu olan daha uzun yaşar."

Masanın arkasında oturan adam konuşmanın seyrinden memnun gözüküyor.

“Harika! Salvo’nun bir daha kızını rahatsız etmeyeceğinden emin olabilirsin. Parayı toparlamam için zamana ihtiyacım olacak. İşi senin yürütmen beni mutlu edecek. Seni güvenilir bir iş ortağı olarak görüyorum.”

Masanın üzerindeki not kâğıtlarından birine telefon numaramı yazıyorum ve kâğıdı ona doğru itiyorum.

“Gece ya da gündüz fark etmez, ne zaman istersen beni arayabilirsin.”

Tano ayağa kalkıyor. Bu hareketiyle görüşmenin sona erdiğini belirtiyor. Ben de ayağa kalkıp uzattığı eli yakalıyorum ve tokalaşıyoruz.

“Eğer içeride şansını denemek istersen sana bir avuç çip verebilirim, en azından seni bir ikramda bulunmadan gönderdiğimi düşünmezsin.”

Başka bir özelliğimi daha gözler önüne seriyorum.

“Teşekkür ederim ama ben kumar oynamam.”

“Akıllı çocuk. Paranı çarçur edecek daha akıllı yollar var tabii.”

Ofisten çıkıyoruz ve ben Tano ile pazarlık edip Tulip tarafından hırpalanırken salonun iyice dolduğunu görüyorum. Rulet masasının etrafı tamamen dolu ve bir yirmibir masası daha açılmış. Bu iş bir servet getiriyor olmalı. Risk yok ve sadece kazanç var. Dünya, evlerinin tapusunu kumar masasında bırakmaya istekli insanlarla kaynıyor.

Konuşulması gerekenleri konuştuk. Patron el sallayıp beni uğurladıktan sonra kurpiyerin yanındaki Menno’ya doğru gidiyor. Micky sohbet ettiği sarışın ve oldukça zarif bir kadının yanından ayrılıp onlara katılıyor. Aralarında bir süre konuştuktan sonra

arkadaşım bana doğru gelirken diğer ikisi ofise doğru ilerliyor. Korumalardan biri onları takip ediyor.

“Ne haltlar karıştırıyorsun burada?”

Kulağıma dolan ağır Milano aksanı ondan başkasına ait olamaz. Dönüp yanımda dikilen Daytona’ya bakıyorum. Ter içinde kalmış yüzünü mendiliyle silişinden uzun süredir kaybettiğini anlıyorum. Ne zaman kumar masasında bir servet bıraksa böyle terlerdi.

Orada bulunuşumun asıl sebebini söylememin pek de akıllıca olmayacağını düşünüyorum ve hemen bir şeyler uyduruyorum.

“Donuna kadar kaybetmediğinden emin olmak için geldim.”

“O halde çok geç kaldın. Donum da dâhil her şeyimi kaybedeli uzun zaman oldu.”

Kıpkırmızı kesilmiş suratından gerçekten de masada bir servet bıraktığı anlaşılıyor fakat henüz dibe vurmuş değil. Saati hâlâ bileğinde duruyor.

Micky o sırada yanımıza gelip bize katılıyor. Daytona ile tanıyorlar elbette fakat sarılıp masaların arasında flemenko yapacak kadar birbirlerinden hoşlandıkları söylenemez. Aslında Micky yalnızca benimle konuşmayı tercih ediyor ve Daytona’yı görmezden geliyor.

“Her şey yolunda mı?”

“Kesinlikle. Sana teşekkür etmeliyim.”

“Ne için? Gitmek istediğin zaman haber ver.”

Daytona iflah olmaz bir aptal olmasına rağmen Micky’nin Tano’nun gözdelelerinden biri olduğunu anlıyor ve kendini bir şekilde önemli birilerine yamama fırsatını kullanmaktan geri durmuyor. Böyle durumlarda takındığı sefil, gurursuz bir ses tonuyla araya giriyor.

“Kalmak istiyorsan Bravo’yu ben bırakabilirim.”

Micky bir ona, bir bana bakıyor. Tek kaşı havaya kalkıyor.

“Senin için sorun olur mu? Burada yapmam gereken işler var doğrusu.”

“Sorun yok.”

“Güzel. Sonra görüşürüz.”

Yanımızdan ayrılıp avına geri dönüyor. Adil bir oyundu neticesinde. Ben bir şeyler vermiş ve karşılığını almıştım. Sarışın arkadaşımın yaptığı da bundan farklı bir şey değildi.

Daytona kayda değer bir ilişki yakalamış olmanın neşesiyle ellerini ovuşturuyor.

“Gidelim mi?”

İçeri girdiğimiz kapıdan çıkıyoruz. Arkamdan caka satarak yürüyor Daytona. Dışarı çıktığımızda nöbetçi yüzündeki ifadeyi değiştirmeden bizi süzüyor. Biraz ilerledikten sonra Daytona kısık sesle konuşmaya başlıyor.

“Masada o kadar para bıraktık. İnsan bir *buona notte* der hiç olmazsa.”

Durup yüzüne bakıyorum.

“Daytona çoğul kullanıp yapmadığım şeylere beni dâhil etme. Masada para bırakan ben değilim.”

Daytona’nın sesi aniden bir şey hatırlamış gibi aydınlanıyor.

“Para demişken...”

Porsche’sinin kapısını açmak için bekliyor. Arabaya binip devam etmek için benim de yerleşmemi bekliyor.

“Geçen sabah Ascot’un çıkışında bana dünyanın parasına mal olan şu güzel parçayı hatırlıyor musun? Hani beraber ayarlamıştık.”

Beraber mi ayarlamıştık?

Bir şey söylemeden konuşmasına devam etmesini bekliyorum. “Taş gibi kadındı. Gözlerim yerinden fırladı vücudunu gördüğümde. Her bir kıvrımı âdeta konuşuyordu.” -

Motoru çalıştırıp vitesi takıyor ve ön çıkışa doğru sürüyor.

“Onu ayarlamak istersen pişman olmazsın. Daha ilk günden bana bir dahaki sefere daha pahalıya patlayacağını söyledi. Sikiimde bile değil ama belki sana indirim yapabilir. Bir dakika...”

Ceketinin iç cebinden ikiye katlanmış küçük bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzatıyor.

“İşte, telefon numarasını bile verdi. Ara onu, benim gibi umutsuz vaka bir budala sana iyi bir tavsiyede bulunuyor, ciddiye al bence.”

Uzattığı kâğıdı açıp bakıyorum. Yarı aydınlık arabada bir kadına ait el yazısıyla yazılmış rakamlar var. Buruşturup arabanın küllüğüne sıkıştırıyorum. Daytona şaşkın gözlerle beni durdurmaya çalışıyor.

“Hata yapıyorsun, bu kız birinci sınıf kalite.”

Konuyu tek cümleyle kapatıyorum.

“Etrafımda yeterince birinci sınıf kız var ve birinin eksik olması hayatımı değiştirmeyecek.”

Kapıdan çıkarken Daytona’nın kadınları tanımlama biçiminden nefret ettiğimi hissediyorum. Kaldırımsız yol boyunca sıçrayarak ilerlediğimiz sırada Carla’yı düşünürken yakalıyorum kendimi. Yanımdaki adamın tatsız gevezeliğine rağmen kadının yüzü gözümün önüne geliyor ve sözleri kulaklarımda çınlıyor.

Sen olsaydın parasız yapardım...

6

Taksi Ascot Club'ın kapısına yakın bir noktada dururken midem altüst oluyor. Hippi görünümlü, kızıl sakallı taksici bana *Yıldız Savaşları* filmindeki kıllı Chewbacca karakterini anımsatıyor. Uzay gemisini de aynı şekilde sürer miydi bilemem ama Piazza Napoli'den buraya kadar birkaç kez uçarcasına geldiğimizi çok iyi biliyorum.

İsteddiği ücreti taksimetreyle uyuşmamasına rağmen veriyorum. Milano'da bazı taksiciler yalnızca güneş gözlüğü taktığınız için gün ortasında sizden gece tarifiesi ücreti ya da arka cebinizde cüzdanınız olduğu için ekstra bagaj ücreti isteyebilirler. Arabayı güvenli bir şekilde kenara çekişini seyrederken içimden ona siktir git demek geçiyor.

Fakat yine de güzel bir akşam. Sorunlarımdan birini çözdüm ve yalnızım. Kendimle baş başa kalmak için havamdayım.

Kısa bir süre önce Via Giambellino'dan Milano'ya girerken Daytona arabalar, kadınlar ve eline geçecek paralar hakkında gereksiz sohbetini aniden kesmişti. Bugün, sigortacısı Rondano'dan bir ödeme bekliyordu.

Aklından geçenleri ve merak ettiği şeyi biliyordum. Sadece biraz daha erken soracağını düşünmüştüm. Sonunda umursa-

maz bir tavır takınarak, aşırı bir hevesle caddeyi izliyormuş gibi yaparken konuşuyor.

“Tano Casale’nin kurduğu tezgâh gerçekten de güzel, değil mi? Para basıyor olmalı.”

“Evet.”

Kısa ve öz cevabın karşısında daha açık oynamaya karar veriyor.

“Onunla çalışıyor musun?”

“Hayır.”

“Seni ofisinden çıkarken görünce düşündüm ki...”

Araya girip konuyu ustaca değiştirdim.

“Daytona, fazla düşünüp yorma kendini. Araştırmalar gösteriyor ki düşünmek senin uzmanlık alanın değil.”

Eğer Daytona benim Tano ile bağım olduğunu öğrenirse kıcımların dibinden bir an bile ayrılmaz. Micky’ye karşı davranışları her şeyi anlatıyordu zaten. Kızgın ve sitemkâr bir sesle kalayı bastı tabii.

“Ne bok yersen ye. Eğer bana seni ilgilendirmez demeye çalışıyorsan böyle...”

Evet, sırrımı sonsuza dek saklayacağım.

Greta Garbo İtalyanca konuşuyormuş gibi bir sesle cevap vermek istedim bir an fakat onun yerine akla yatkın bir açıklamayla konuyu değiştirip işlerime ileride burnunu sokmamasını sağlamaya karar verdim. Her şeyden önce sorgulanmaktan nefret ediyordum.

“Ona bir mesaj götürdüm, hepsi bu. Mesajı ilettikten sonra işimiz bitti. Herhangi bir gizli anlaşma söz konusu değil.”

Onu ikna edebildim mi bilmiyorum ama konu kapanmıştı. Beni şehre bırakma teklifinin altında yatan sebeplerden birinin merak olduğunu biliyordum.

Bu defa o bana soruyor:

“Arabanı nereye park ettin?”

“Ascot’a.”

Yüzünde her zamanki hayal kırıklığı var.

“Taksi durağında bıraksam olur mu? Bir yere yetişmem gerekiyor ve çoktan geciktim bile.”

Daytona’yı tanıdığımdan beri daima bir yerlere yetişmek zorundadır. Eminim ki hoş şeylerin dönmediği yerlerden birine gidiyordur. Böylesi günlerin birinde, bu gibi yerlerin birinden sokağı görmesine bile fırsat verilmeksizin yüksek güvenlikli bir hapishaneye götürülmek üzere enselenecek. İşaret ve orta parmağını kurbanının boğazına makas gibi dayayıp konuşan Godie’nin sözlerini zihnimde iştir gibiyim:

Tak! Yakaladım seni! Sessiz kalma hakkına sahipsin!

Elimi umursamaz bir şekilde sallıyorum.

“Önemli değil, nerede istersen inebilirim.”

“Bravo, sen gerçek bir arkadaşsın.”

Arkadaş. Gürültülü bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum. Onca alkol ve kokainle dolu bir akşamdan sonra Milano dünyanın arkadaş bulunacak en kolay yeridir. Kalabalıklarla kulüpleri boylayıp koka yaprağından süzülen *arkadaş* kavramına sarılarak kadehleri tokuşturursun. Gerçekte ise kimse kimsenin arkadaşı değildir. İnsan kendinin bile arkadaşı değildir aslında. Akabinde en sık yaşanan şey, ertesi sabah yanında inanılmaz derecede çirkin, adı bile hatırlanmayan bir kadınla uyanmaktır. Umutsuzluk ve yalnızlığın gözleri kör ettiği bir anda seçilmiş herhangi biridir yataktaki kadın.

Daytona’nın Porsche’sinden inip farkında olmadan *Millennium Falcon’a* doğru yürüyüp müşteri bekleyen taksilere doğru gittim.

*

Mini'min şoför kapısını açarken Giorgio Fieschi'nin yanında birkaç aktör arkadaşıyla kulüpten çıktığını görüyorum. Yeşil bir Renault R4'e binerlerken kahkahalarını duyuyorum ve benim de bulunduğum Piazza Buonarroti'ye doğru ilerlediklerini görürken onları kıskandığımı hissediyorum. Gençler ve yetenekliler. Umarım dünyanın avuçlarının içinde olduğunun farkındalardır. Aynı anda aklıma Laura ve onun görev aşkı geliyor. Şu an romantizm yaşadığı artist sevgilisinden sonra sabahki randevusuna gidecek. Sonuçta bir saatlik bir iş için bir milyon liretin yüzde yetmişi hiç de fena bir para değil.

Kalanı ise benim komisyonum.

Anahtarımı kapı kilidine yerleştirirken yanımda biri beliriyor. Sesi duyup karşımdaki suratı tanımam ve tabancayı görmem aynı anda oluyor. Fakat Tulip'in ifadesi yüzüne düşen ışığı daha da dramatik hale getiriyor.

"Ciao, pezevenk. Gördüğün gibi yine karşılaştık."

Neden burada olduğunu çok iyi biliyorum. Gururunun patron korkusundan daha büyük olduğu anlaşılıyor. Onu aklından hiç çıkmayacak bir şekilde küçük düşürdüm. Şu anda Tano onun için hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu aramızda bir mesele haline geldi artık. Söyleyeceğim hiçbir şey bu durumu değiştiremeyecek. Bu yüzden bir şey söylemeden yüzüne bakıyorum. Oldukça soğukkanlı gözüküyor. Siniri geçmiş ve yerini soğukkanlı bir kararlılık almış.

"Ne o, dilini mi yuttun?"

Sessiz cadde elinin tersiyle sağ yanağıma indirdiği tokatla çınlıyor. Kulaklarım uğuldamaya başlıyor. Sarı sarı yıldızlar sivrisinekler gibi gözümün önünde uçuşuyor.

“Sadece senin gibi bir bok parçasıyla bire bir ilgileneceğimi göstermek istedim. Şimdi kımıl!”

Tabancasıyla Piazzale Lotto yönünü işaret ediyor. Etrafta kimse var mı diye bakıyorum. Bunu fark ediyor.

“Kimsecikler yok etrafta seni amcık! Endişelenme, yalnızca sen ve ben varız.”

Haklı. Ascot’taki şov sona ermiş ve park yeri neredeyse boş. Genelde etrafta olan iki hayat kadını bile yok görünürlerde. Fazla büyük ve bir ayağı çukurda bir Citroen CX’e gidiyoruz. Cebinden çıkardığı anahtarı arabanın üstüne bırakıyor.

“Al şunu, sen süreceksin. Sakın yanlış bir şey yapayım deme.”

Anahtarları alıp direksiyona geçiyorum ve motoru çalıştırıyorum. Yanıma oturuyor. Yılların tecrübesiyle namlunun ağzını mideme dayadığını hissediyorum.

Sessizce bekliyorum.

“Nuova Vigevanese’ye sür.”

Park yerinden çıkıp istediği yöne doğru sürüyorum. Yüzümdeki ifadenin haftalardır gazeteleri süsleyen Aldo Moro’nun yüzündeki ifadeye benzeyip benzemediğini merak ediyorum. Fakat benim ölümümün bir memleket meselesi olacağını zannetmiyorum. Bir mucize olmadığı sürece kimsenin haberi olmadan yok olup gideceğim ve kimse benim gibi bir ucubeyi merak etmeyecek.

Sessizce ilerliyoruz. Tek şansım yolda bir polisle karşılaşmamız olabilir. Yine de bunun gardiyanım için pek bir şey fark ettireceğini düşünmüyorum. Hakkında duyduklarım ve bildiğim kadarıyla kafasına bir şey koyduğu zaman yapar. Sınırı aşıp patronu Tano’ya karşı çıkmayı bile göze aldığına göre onu durduracak hiçbir şey yok.

Aklımdan geçenleri okuyormuş gibi sessizliği bozuyor.

“Tano bana kızı rahat bırakmamı söyledi ama seninle ilgili bir şey söylemedi.”

“Patronunla bir anlaşma yaptım ve bunun bozulmasından hoşlanmayacaktır.”

Gülümsüyor. Gülümsemeden ziyade yüzünü tuhaf bir biçimde buruşturuyor ve bu ifadeyi görmekten pek de mutlu olduğumu söyleyemem.

“Anlaşmaya bir şey olmayacak. Şu adamın adını ve adresini bir kâğıda yazacaksın ben de Tano’ya götüreceğim. Böylece her şey yoluna girecek.”

“Neden böyle bir şey yapayım ki? Ne olursa olsun beni öldüreceksin sonuçta.”

“Nedenini söyleyeyim; daha acısız bir şekilde ölmek senin elinde. Dizinden vurup beklerim. Sonra da diğer dizinden vururum. Sonra omzundan ve böyle sürüp gider. Diğer taraftan tek kurşunla ölme şansın var. Testislerden vurulmanın çok acıttığını duymuştum.”

Sessizce oturuyorum. Düşüncelerim başka bir yöne kayıyor. Artık arabanın içinde değilim. Başka bir yerde, Tulip ile aynı niyette, hissizleşmiş başka bir adamla beraberim.

Uzun zaman önceydi.

“Çükünü donunda tutamaman çok kötü evlat. Bazen fermuarı çekerken sıkışır kalır ansızın. Böyle kazalar olur...”

Tulip’in sesiyle yeniden arabaya dönüyorum. Onu yanıltmayı düşündüğümü zannediyor ve böyle bir durumda neler olabileceğini söylüyor.

“Diyelim ki bana yanlış isim ve adres verdin –ki bunu yapmasan iyi edersin– kız arkadaşın, dostun ya da köpeğin, bu dünyada umurunda olan herhangi birini bulup onu da öldüreceğim.”

Dediğini yapacağından hiç şüphem yok. Salvatore Menno'nun nasıl bir psikopat olduğu konusunda bir kez daha ikna oluyorum. Giorgio Fieschi'yi izlerken kendinden geçen Laura'nın yüzü aklıma takılıyor, Lucio'nun körlüğünden dolayı yüzüne yerleşmiş ifadesi ve yanından ayrılırken bilmece için verdiğim şifreli ipucu aklıma geliyor. Acaba cevabı bulabilir miydi? Hiçbir zaman öğrenemeyeceğim bunu.

O sırada Via Lorenteggio'da ilerlerken Via Primaticcio kavşağından geçiyoruz. Vigevanese'de yol genişleyip iki şeride ayrılıyor. Yol boyunca benzin istasyonları, fahişeler, devasa depolar, servis yoluna park etmiş araçlar var. Nöbetçi bir eczanenin vitrininin önünde genç bir adam duruyor. Hiç şüphesiz bir uyuşturucu bağımlısı ve şırınga satın alacak. İçinde bulunduğum durumda oturmuş bir de normalde umursamadığım bir keşi düşünüyorum. En azından o ölüm şekline karar verme özgürlüğüne sahip.

"Trezzano'dan düz devam et, nereye gideceğini birazdan söyleyeceğim."

Yolculuğumuz devam ediyor. Tabancanın namlusu hâlâ karnımı işaret ediyor. Ben yolu, Tulip ise yüzünde aynı sırtışla beni izliyor. Quartiere Tessera'dan geçiyoruz. Geri dönüşü olmayan bir yolculuğa çıkıyorum ama yine de nostaljik bir şeyler hatırlamam beni şaşırtıyor. Kaygılarım yavaş yavaş yüzeye çıkıyor: Her şey buraya kadar mı? Vadedilen güzellikler, uğruna mücadele ettiğimiz dünya, hayatım yaşamaya değer mi? Anlam vermekte zorlanıyorum. İsimsiz bir yerden başka bir yere geçiyorum ve bir diğer isimsiz yerde başıma bir tabanca dayanacak.

Trezzano, ölmeden önce hatırlanan anılar gibi zihnimde canlanıyor. Şehirden ayrıldık ve sokak lambaları artık uzak bir düş. Herhangi bir ayrıcalık söz konusu değil. Açık yol yalnızca araba farlarıyla aydınlanıyor.

"Sağa dön."

Tabancanın ağzı ikinci bir yolu işaret ediyor. Yavaşlayıp gösterdiği yola doğru dönüyorum. Çamur kaplı bir yola varana dek sürmeye devam ediyorum. Çakıl taşlarını ezerek ilerlediğimiz yolun sonunda ağaç ve çalılıklarla kaplı bir yere varıyoruz.

“Arabayı durdur ve dışarı çık.”

Durdurup kapıyı açıyorum. Ayağımı bastığım zemin sert ve engebeli. Hava oldukça nemli ve ıslak çimlerin kokusunu alıyorum. Yalnız kalmak için harika bir gece olabilirdi, tam da havamdaydım hâlbuki. Fakat buna zaman yok. Hiçbir zaman yeterince zaman olmadı. Tulip hemen yanımda belirliyor ve stop lambalarının kızıl haleleri yüzüne yansıyor. Tabanca hedefinden bir milimetre bile şaşmıyor. Birkaç adım çekilerek arabayı işaret ediyor. Niyetini anlıyorum.

“Bagajı aç.”

Dediğini yapıyorum. Karışıklığın ortasında bir kürek var. Bir an küreği silah olarak kullanmayı düşünüyorum fakat bu orospu çocuğu böyle işlerde benden çok daha tecrübeli. Ben ise her zaman bıçak ya da tabancaların doğrultulduğu kişi oldum.

Bu yüzden korkmaktan başka bir şey gelmiyor elimden.

“Küreği al ve geri çekil.”

Elimde kürekle iki adım geri çekiliyorum. Bu defa o, bagaja yaklaşıp içinde bir şeyler arıyor ve bir el feneri çıkarıyor.

“Farları söndür.”

Birkaç saniye sonra karanlığın içindeyiz ve aramızdaki tek şey el fenerinin ışığı. Işık huzmelerinin yaprakları aydınlattığını görüyorum.

“Bu taraftan.”

Yürümeye başlıyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum ama gardiyanımın, evindeymiş gibi rahat hareketlerinden burayı bildiğini tahmin ediyorum. Üzerinde yürüdüğüm engebeli arazinin

altında benden önce aynı yürüyüşü yapmış bedenlerin yattığını düşünüyorum. Gölgeyi önüme doğru uzatan el fenerinin ışığında, ellerimi kesen çalılar arasında yürüyebilmek için elimden geleni yapıyorum.

Sonunda Tulip'in aklındakileri tek bir kelimeyle özetlediğini düşündüğüm yere varıyoruz: "Burası." Çimlerle kaplı bir açık alan. Tam da amacını gerçekleştirmeye uygun bir yer. Çok geçmeden karanlıkta sesi yankılanıyor. Sesinde alaycı bir ton var.

"Kaz. Kusura bakma takım elbisen biraz kirlenecek ama istersen işin bitince kuru temizlemeye gönderirim."

Kazmaya başlıyorum, böylece kahkahasını duymamış olurum. Düşünmeye fırsat buluyorum kazarken. İçinde bulunduğum durumdan kurtulma ihtimalimin koca bir sıfır olduğunun farkındayım. Yine de bu piç kurusuna kolayca teslim olmak istemiyorum. Tulip'in kara listesinden adımın silinmesi hiç de kolay değil. Fakat adamın adını ve adresini istediği zaman bir şeyler deneyebilirim. Dikkati dağılabilir ya da ayağı kayıp düşebilir.

Adım adım içinde bulunduğum çukurun derinleştiğini hissediyorum. Alnımdan ve sırtımdan damla damla ter akıyor. Doğrulup küreğe yaslanarak dinleniyorum.

"Ne o? Gücün yok mu? Otuz bir çekmekten güçsüz mü düştün yoksa?"

Ana avrat düz gitmemek için kendimi zor tutuyorum. Küreği kaldırıp kafasına indirme isteğiyle yanıp tutuşuyorum. İçimdeki öfke hayatta kalma içgüdülerimden daha güçlü. Fakat bir şeyler oluyor aniden. Sessizliğin ortasında art arda üç boğuk ses yankılanıyor.

Pfft... pfft... pfft...

El feneri aniden havaya fırlıyor ve ışık huzmeleri yere düşmeden önce havada birkaç takla atıyor. Yere düşen bedenin al-

tında çatırdayan yaprakların hisirtisini duyuyorum. Ayak sesleri duyduğumu zannediyorum. Hayal gördüğümü zannediyorum çünkü sesler kayboluyor.

Ardından sessizlik çöküyor.

Zaman beni cezalandırmak ister gibi donuyor ve hiçlikten başka bir şey hissetmiyorum. Düştüğü çalıların arasından süzülen el fenerinin ölgün ışığından başka hiçbir şey yok. Gidip feneri alıyorum ve etrafı tarıyorum.

Az ilerimde Tulip'in yere çakılmış bedeni yatıyor. Gözleri açık halde yukarıda bir yere bakakalmış. Alnının ortasına açılmış deliğe bakmak istemiş gibi bir hali var. Göğsündeki diğer iki delikten dökülen kan üzerine yayılıyor.

O an neler olduğunu kavriyorum. İçgüdüsel olarak birkaç adım gerileyip el fenerini kapatıyorum. Önümde uzanan orospu çocuğunu devirenler her kimse el fenerim yüzünden hedefleri olmaya hiç niyetim yok. Bir süre yeniden ateş edecekler mi diye bekleyip yeterince zaman geçtiğine karar veriyorum ve oradan ayrılıyorum. Küreği de yanıma alıp el fenerinin ışığıyla geldiğim rotayı geri dönmeye çalışıyorum. Az sonra uzaktan CX'in parlayan kaputunu görüyorum. Yapılacak en mantıklı şey bu lanet olası yerden bir an önce uzaklaşmak. Arabaya binip motoru çalıştırıyorum ve üç hamlede U dönüşü yapıp ana yola çıkıyorum. Karşı şeritten gelen herhangi bir araba yok. En kötüsü bitti fakat kaygı bozukluğum kendini gösteriyor ve giderek paniklediğimi hissediyorum. Ellerimin istem dışı titremesine engel olamıyorum. Neler olup bittiğini anlamak için zaman kaybetmemem iyi fikir. Hayattayım ve mutluyum. Tanımadığım birileri sayesinde kendim için kazdığım çukurda artık potansiyel katilim yatıyor.

Fakat onu gömmeyeceğimi biliyorum.

Yola çıkıp sola dönüyorum ve sakın bir şekilde Milano'ya doğru sürüyorum. Gereksiz hız yapıp peşime bir polis arabası takmaya hiç niyetim yok. Sonuçta er ya da geç az önce delik deşik edildiği ortaya çıkacak bir adamın arabasını sürüyorum ve bunu açıklayabileceğimi sanmıyorum.

Piazza Frattini'ye vardığımda arabayı Via d'Alviano'nun karşısında bir sokakta terk ediyorum. Ascot'a uzak bir yer fakat taksi tutmama gerek kalmadan gidebileceğim bir noktadayım. Oradan ayrılmadan önce arabada dokunduğum bütün noktaları siliyorum. Direksiyon, vites, kapı kolu ve bagaj kolunu iyice ovalıyorum.

İşim bitince yürümeye başlıyorum.

Heyecanım yatıştı fakat bütün enerjimi benden alınmış gibi halsiz hissediyorum kendimi. Hayatım boyunca hep zor ve yorucu işler yaptığımdan bununla da başa çıkıyorum ve toz toprak içindeki kıyafetlerimle Milano caddelerinde yürüyorum. İçimden sürekli sorular soruyorum kendime ve hiçbirine tatmin edici bir yanıt alamıyorum. Adımlarımı ya da zamanı hesaplamaktan aciz bir haldeyim.

Mini'me doğru ilerliyorum. Arabanın hemen yanında, arkası dönük bir kadın var ve sigara içiyor. Nedense tanıdık geliyor. Durup kim olduğuna bakıyorum, o sırada dönen kadınla bakışlarımız karşılaşıyor ve kim olduğunu görüyorum.

Carla.

Şaşkınlığım omuzlarım, bacaklarım ve midemdeki yorgunluğa baskın çıkıyor.

Ona doğru yürüyorum. Sigarasından son bir nefes çekip izmaritini yere atıyor ve son kez sigara dumanını havaya üfürüyor. Yüzü tıpkı aklımda kaldığı gibi güzel. Üzerindeki kısa ceket ve hafif elbisesiyle oldukça zarif gözüküyor.

Podyumdaymış gibi bana doğru yürüyor. Geçen sefer yürüyüşüne dikkat etmemiştim ya da o an Daytona'nın işini görmek için fazla meşguldüm. Yaklaştıkça gözlerindeki ışık artıyor ve herhangi bir çekingenlik izi olmayan bir sesle benimle konuşmaya başlıyor.

"Ciao."

"Ciao. Burada ne arıyorsun?"

"Seni bekliyordum."

"Beni mi bekliyordun?"

"Evet."

"Niçin?"

Başını çalıştığı ofise doğru çeviriyor.

"İsteydim. Arabanı gördüm ve camdan izleyip gelmeni bekledim. Bir süre sonra sabırsızlanıp aşağıya inmeye karar verdim ve işte buradayım."

Yüzüne odaklanmakta zorluk çekiyorum. Midemde sanki büyük bir ateş yakılmış gibi hissediyorum. Fakat yine de başka hiç kimsede görmediğim kadınsılığı beni etkiliyor.

Biraz sert çıkıyorum.

"Benden ne istiyorsun?"

Konuşurken başını çevirip uzaklara bakıyor.

"Hayatımdan nefret ediyorum. Birkaç lireden için belimin kopmasından bıktım. Etrafımdaki orta yaşlı kadınlardan nefret ediyorum. İşimi kaybetmemek için patronumun, kirayı karşılamak için ev sahibimin altına yatmaktan sıkıldım."

Derin bir nefes alıyorum. İtirafları yere düşen bir bozuk para gibi havada çınlıyor. Neden bilmiyorum ama önemli bir an içinde olduğumuzu düşünüyorum. Çünkü yaşamlarımız birbirine dolanmak üzere ve ben o kadar yorgunum ki... Yalnızca midemden gelen homurtuları hissediyorum.

“Yani?”

“Arkadaşın senin işini bilen biri olduğundan bahsetti.”

Doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

“Dün sabahki teklifin...”

Hatırlamam için bekliyormuş gibi bir süre susuyor.

“Evet?”

“İyi bir organizasyonun varmış. Beni de bunun bir parçası yapmanı istiyorum. Çok para kazanmak istiyorum.”

Görüntüsü sanki yavaş yavaş gözümün önünden kaybolur gibi oluyor. Başımda korkunç bir ağrı var ve bacaklarım artık gücünü yitiriyor. Sorduğum soru karşısında şaşırdığını görüyorum.

“Ehliyetin var mı?”

“Evet.”

Elimi cebime atıp arabamın anahtarını çıkarıyorum ve artık tepkisini bile algılamakta zorlanıyorum.

“Beni eve bırak lütfen. Direksiyon başında bayılmak istemiyorum.”

Son gördüğüm şey araba farları.

Derin bir nefesle birlikte onlar da gözden yitiyorlar. Başımın üstünde sert bir kanvas çanta kumaşı hissediyorum ve nasırlı bir el beni arabaya bindiriyor. Sonrası yalnızca sesler. Sarsıntı ve zıplama sesleri, karanlıkta dönen motorun titreşimlerine karışıyor. Birden fazla adamın nefes alış verişini duyuyorum. Bir süre sonra araba duruyor ve aynı sahne tersten gerçekleşiyor.

Aynı sahne mi?

Boğazımdan sıkıp diz üstü çöktürüyorlar. Sesler hükmümü veriyor ve...

Sarsılarak uyanıyorum.

Çarşafı terden sırlıklam olmuş bir yataktayım ve çıp-lağım. Uğuldayan kafam olan biteni sıraya dizip hatırlatmak için elinden geleni yapıyor. Maalesef hatırlamak istemediğim detaylar da aklıma geliyor. Tulip, şehir dışına yaptığımız yolculuk, kanlı gömleği ve açık kalmış gözleri... Evimi tarif ederken beni dinleyen Carla'nın asi gözleri...

İç çamaşırımı çıkardıktan sonra karşılaştığı manzara karındaki tepkisini hatırlamıyorum.

Eve varır varmaz kendimi elbiselerimle yatağıma bırakmış-tım. Hemen uyuyakalmış olmalıyım. Üzerimdekileri o çıkar-

miş olmalı. Ne kadar şaşırdığını tahmin edebiliyorum. Belki de donumu sıyırır sıyırmaz şaşkınlıktan sıçrayıp bir iki adım geri çekilmiştir. Ani bir korku, mideye saplanan kısa süreli bir sancı ya da benzeri bir tepki vermiş olabileceğini düşünüyorum.

Ayağa kalkıp, üstümdeki çarşafı üzerime sarıp banyoya giriyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp geride kalan her şeyi unuttuyorum. Daha sonra ağır adımlarla düşün altına giriyorum ve vücudumun her bir yanını dün gecedен hiçbir iz bırakmak istemiyormuş gibi dikkatlice sabunluyorum.

Tulip'i dün gece kim vurdu bilmiyorum ve tahmin etmek bile istemiyorum. Psikopat katilin uzun bir düşman listesi olmalı. Fakat aynı adamın beni neden vurmadığını ne kadar uğraşsam da anlayamıyorum.

Dikkatlice bornozuma sarınırken kirli çamaşırlarımı sepette buluyorum. Onlardan kurtulmam lazım, yıkamak yeterli olmayabilir, risk alamam. Üzerinde üç kurşunla öldürülen adama ait herhangi bir iz taşıma ihtimali olan kıyafetlerle dolaşamam.

Islak saçlarımla banyodan çıkıp koridordan geçiyorum ve oturma odasına giriyorum. Carla sağımda kanepede uzanıyor. Elbiseleriyle uyumuş. Yastıklardan birini bacaklarının arasına sıkıştırmış. Ceketini üzerine atıp battaniye olarak kullanmış. Tertemiz ayakları yere doğru sarkıyor. Rahatsız pozisyonuna rağmen hafifçe nefes alıp vererek uyuyor. Güzel bir yüzü var. Ten rengi açık ve gözlerinin büyüleyiciliğini göz kapaklarıyla örtmüş olsa da güzelliğinden bir şey kaybetmiyor.

Odaya şöyle bir göz gezdiriyorum.

Televizyonun yanındaki konsolun üzerinde cebimden çıkardıkları duruyor. Sigara, çakmak, cüzdan, birkaç fatura ve çağrı cihazı da dâhil hepsi orada. Duvardaki saat vaktin öğle

olduğunu söylüyor. Telefonun yanıp sönen ışığı telesekreterde mesajlarım olduğunu hatırlatıyor.

Sonra bakacağım.

Yeniden Carla'ya döndüğümde uyanmış olduğunu görüyorum. Bana bakıyor. Oysa oraya gelirken hiç gürültü çıkarmadım. Onu uyandıran şey kendini koruma içgüdüğü olmalı. Kanepeye kıvrıldığı pozisyonunu bozmadan konuşmaya başlıyor.

“Üzgünüm.”

“Neden?”

“Çamaşırlarını çıkardığım için. Bilmi...”

Kaba bir şekilde sözünü tamamlamasına izin vermiyorum.

“Sorun değil. Kahve ister misin?”

Dikkatlice yüzümü inceliyor ardından zarif bir şekilde doğrulup kanepede oturuyor.

“Konuşmak ister misin?”

Kafamı yavaşça sallıyorum fakat yine de yüz kaslarımın gerilmesine engel olamıyorum. “Hayır.”

Küçük mutfığa doğru yürürken arkamdan sesini duyuyorum.

“Şu şeyden birkaç kez ses geldi.”

Verdiği bilgiyi yorumsuz bırakıyorum. Şey dediği çağrı cihazım olmalı. O da biraz bekleyebilir. Şu anda dünyayla yeniden iletişime geçmek istemiyorum. Hâlâ hayattayım ve dünyada durumumdan haberdar birkaç kişiden biriyle beraber evimdeyim. Tuhaf bir şekilde rahatlamış hissediyorum kendimi. Yaşadığım anın tadını çıkarmalıyım.

Espressoları hazırlarken yeniden Carla'nın sesini duyuyorum.

“Henüz sana nasıl sesleneceğimi bile bilmiyorum.”

“Bravo.”

“Tuhaf bir isimmiş.”

“Aslında gerçek ismim bu değil ama herkes bana Bravo der.”

“O halde kendi adın da olmalı.”

“Bir ismin tek başına önemi yoktur, Shakespeare bile öyle demiş. Sen de bana diğerleri gibi Bravo de gitsin.”

“Peki, sana neden Bravo diyorlar?”

Omuz silkiyorum, sanki beni görebilirmiş gibi.

“Sebepsizce takılan lakaplardan biri işte, sebebini hatırlamıyorum bile.”

Espresso demliğini ocağa koymak için döndüğümde kapı eşliğinde durmuş, beni izlediğini görüyorum. Oysa geldiğini fark etmemiştim bile.

“Yardım edeyim mi?”

“Hayır, içeride keyfine bak. Buraya ben tek başıma zor sığıyorum zaten.”

Pencerenin yanındaki masaya gidip çevresindeki dört sandalyeden birine oturmasını izliyorum. Sabaha karşı Ascot’un oradaki karşılaşmamızı ve itiraflarını düşünüyorum. Sözlerinin ardındaki duygu ve kararlılığın derecesini merak ediyorum. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Kapı sövesine yaslanıp sesleniyorum.

“Bu sabah söylediklerinde gerçekten ciddi miydin?”

“Evet.”

“Bu, dönüşü olmayan bir yoldur. Eğer kabul edersen ileride hatırlamak istemediğin anıların da olacak.”

İçgüdüsel olarak kafasını salladığını görüyorum.

“Gelecekte yaşayacağım her şey şu anki durumumdan iyidir.”

Espresso demliğinden sesler yükseliyor. Ateşten alıp ocağı söndürüyorum. Fincanlar ve şekerlikle beraber içeri gidip masanın üzerine bırakıyorum. Yeniden mutfığa gidip bu defa kahve

demliğıyle geri dönüyorum. Kahveyi fincanlara paylaştırmamı izliyor.

“Neden bu işi yapıyorsun?”

“Seninkiyle aynı sebepten; para için.”

Şeker eklemeyen bir yudum aldıktan sonra masaya bırakıyor fincanını.

“O kadar basit olduğunu düşünmüyorum. Ben bu yolu Tanrı bana bu boktan yaşamı layık gördüğü için seçiyorum.”

Bir süre bekleyip beni inceliyor ve sanki sesli düşünüyormuş gibi konuşmaya devam ediyor.

“Şehrin fakir bölgelerinden gelmemiş gibisin. Senin gibileri iyi tanırım. Aksansız konuşuyorsun. Davranışların oldukça kibar, hatta zarif bile diyebilirim. Raflardaki kitaplar erkek kardeşimin okuduğu ucuz porno hikâyelerden değil.”

Ses tonundan bende onu çeken şeyin ne olduğunu tanımlamakta zorlandığını söyleyebilirim.

“Kısacası görüldüğün gibi biri değilmişsin gibi geliyor bana.”

“Hayır. Ne görüyorsan tam olarak oyum.”

Kahvemi bitirip konuşmaya devam ediyorum.

“Hizmetlerimden yararlanan adamlar genellikle korkak ve meşgul insanlardır. Politikadan, banka ya da şirketlerini yönetmekten başka şeylere zaman bulamazlar ve boş vakitlerini bir solukta değerlendirirler. Korktukları şey ise birilerinin yüzlerine o nefret ettikleri iki heceli kelimeyi söylemesidir: Hayır.”

Gidip konsolun üzerindeki paketimden bir sigara alıp yakıyorum.

“Onlardan bu korkuyu alıp istedikleri zamanı veriyorum. Kızlarım uyumlu, güvenilir, tatmin edici ve açık fikirli kişilerdir. İsmi ve anıları olmayan ve konuklarına gülümseyen birer adacık gibi.”

Sigaramdan bir nefes çekip dumanını üflüyorum.

“Genellikle bu adamlar artık âşık olmadıkları eşlere ve ara sıra görme şansına sahip oldukları çocuklara sahiptirler. Güçlü para duvarlarının arasında kalmış zayıf aileleri vardır.”

Sonunda şapkanın içindeki arsız tavşanı çıkarıyorum.

“Fakat ben duvarlardaki çatlakları buluyorum ve o çatlakları genişletip kapı haline getiriyorum.”

Yeniden sandalyeme dönüyorum.

“*Bravo* İspanyolcada ‘yürekli’ anlamına geliyor.”

“Biliyorum.”

“Peki, öyle misin?”

Aklıma kendim için kazdığım mezar geliyor. O an yüzüme tuhaf bir gülümseme yayılıyor.

“Benim yürekliliğim tipik cesaret işleri gibi sınıflandırılmaz. Gurur duyulacak şeyler yapmadım. Sonuç olarak tatmin olduğum şey mütevazı bir hayat.”

Birbirimizi gözleriyle anlaştan profesyonel dansçılar gibi inceliyoruz. Bir süre sessizce oturuyoruz. Farklı yollardan da olsa ikimiz de zihnimizde aynı konuyu döndürüyoruz.

Yeniden konuştuğunda bu defa günlük bir meseleden bahsediyor.

“Duş alabilir miyim?”

“Tabii ki. Hatta bir arkadaşımın günlük kıyafetleri de var. Bir randevusundan önce burada bırakmıştı. Temizlettirdim ama bir daha gelip almadı. Bedenine uyacaklarını düşünüyorum. Koridorun sonundaki elbise dolabının içinde.”

Ayağa kalktığı anda gösterinin sona erdiğini anlıyorum. Giydiği ucuz elbisenin altındaki bedenini merak ediyorum. Aklıma Daytona’nın sözleri geliyor.

Birkaç adım attıktan sonra dönüp sesleniyor.

“Gelmiyor musun? Yatırımını incelemek isteyeceksindir diye düşünmüştüm.”

Oturduğum sandalyeden ona bakıyorum. İçimde bir şeyler kıpırdanır gibi oluyor. Sanki bir çıkış yolu arar gibi vücudumda geziniyor. Fakat benim durumumda içimdeki arzuyu boşaltmanın tek yolu öfkeden geçer. Canını yakmak istiyorum ama bunu yapamam. Belki hafifçe dürtüp artık benim malım olduğunu ona hatırlatabilirim yalnızca.

“Gerek yok. Arkadaşım, hakkında yeterince olumlu referanslar verdi.”

Ne demek istediğimi anlayıp başını sallıyor. Ardından dönüp koridorda gözden kayboluyor.

Bir sigara daha yakıyorum.

Telefon şirketini arıyorum. 02 212121 numarası tarafından arandığımı söylüyorlar, isim bırakılmamış. Numarayı tanıyorum ve esasen telefon numarası değil, yalnızca bir şifre, kısa bir mesaj. Zihnimde dolar işaretlerine dönüşen bir mesaj.

Hafızamdan bir numara tuşluyorum. Bu yolla ne bir adres ne de bir telefon rehberine ihtiyaç duyarsın. Okunacak bir şey olmaz. Biraz daha zor bir metottur ama zamanla alışılır.

Hattın diğer ucundaki kişi anında cevaplıyor.

“Alo?”

“Bravo ben.”

Müşterim düz bir sesle hemen konuya giriyor.

“Üç kıza ihtiyacım var.”

Gereksiz sohbete yer yok. Telefonun diğer ucundaki adamı yaptığım işi küçümsediğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Aynı şekilde benim de onu istekleri karşısında içten içe küçümsediğimin farkında olduğunu da biliyorum. İkimiz de umursamı-

yoruz. Birbirimize ihtiyacımız var. Benim onun parasına, onun ise düzmek için ağzı sıkı kızlara ihtiyacı var.

“Ne zaman?”

“Yarın, öğleden sonra. Üç olabilir mesela. Geçen seferki gibi onları aldıracağım ve her isteğe açık olacaklar. Her biri için üç milyon liret ikna etmeye yeter mi?”

Sevinçten ısıklık çalmamak için kendimi zor tutuyorum. Yüzde otuz komisyonu düşününce, bilinmeyen bir hesaptan gelecek 2.7 milyon liret ceplerimi doldurmaya yeter de artar bile.”

“Kesinlikle. Aynı kızlar mı olsun?”

“Evet. Yanlış hatırlamıyorsam çok iyilerdi.”

Derhal araya giriyorum.

“İsim vermeye gerek yok. Bu kadarı benim için yeterli.”

“İyi o halde sana bırakıyorum.”

“Güzel. Kesinlikle istediğin gibi olacak.”

Telefonu kapatıyorum. Daha fazla konuşmaya lüzum yok. Prensiplerim gereği adresleri unutma eğilimim olsa da adresi hatırlıyorum. Yeniden sandalyeme kurulup Lorenzo Bonifaci ile ilk görüşmemizi anımsıyorum.

Masada Jane ve Hanneke isimli iki kızla beraber oturdum. Biri Amerikan diğeri Hollandalı iki model. Üzerlerinde yamalı pantolonlarıyla moda dünyasında şansların denemek için Bel Paese’ye gelmişlerdi. Birkaç deneme sonrası şansları dönmeyince bana rastlamışlardı. Benimle karşılaşmaları şans sayılabilir miydi bilemem ama pratik açıdan ona yakın bir şey. Hollanda ve Tennessee’deki aileleri bu karşılaşma sayesinde çok daha rahat bir yaşam sürecektlerdi ileride.

Etrafımızda yaz aylarında olduğumuzun kaçınılmaz gerçeğini yansıtan turistler vardı. Yemekler iyiydi, şarap soğuktu ve kızlar birinci sınıftı. Kader bana yaşattıklarından sonra bir

teselli gönderiyor diye düşünüyordum. Yanımıza yaklaşan bir adam masamıza geldi.

“Mister Bravo musunuz siz?”

Hafif İngiliz aksanıyla fakat İtalyanca konuşmuştu. Aksanını *Mister* şeklinde hitap ederek pekiştirmişti.

“Evet. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Umarım rahatsız etmiyorumdur. Biraz konuşabilir miyiz?”

Kızlara gülümsedikten sonra yeniden bana döndü.

“Baş başa.”

Üzerindeki mavi keten takım elbise ve sürdüğü Fransız kolyası para kokusunu anımsatmıştı.

En masum ifademi takınıp iki arkadaşına döndüm.

“Kızlar, neden tatlıları beklerken gidip makyajınızı tazelemiyorsunuz?”

Ne demek istediğimi anlayan kızlar bizi masada baş başa bırakıp tualete yöneldiler. Adam Amerikalı modelin boşalttığı sandalyeye yerleşti.

“İsmim Gabriel Lincoln ve siz içeri girerken burada olan fakat daha sonra ayrılan biriyle yakın çalışıyorum.”

Adamın soluk teni ve sarı saçlarına bakıp devam etmesini bekledim.

“Bu kişi iki arkadaşınızın cazibesinden oldukça etkilenmiş ve şu anda yatında dinleniyor. Akşam yemeğinden sonra birkaç kadeh şarap içmeye davet ediyor sizi.”

“Arkadaşınızın kim olduğunu öğrenebilir miyim acaba?”

Gizemli şeylerden hoşlanmadığımı belli etmek için kelimelerimi vurgulayarak söyledim. Yüzümdeki hafif gülümseme ile tavrımı iyice belli etmiş oldum.

“Lorenzo Bonifaci ismi size bir şey ifade ediyor mu?”

Kesinlikle ettiğini söyleyebilirdim. Parlak magazin dergileri ve milyarlarca liret. Buna rağmen hakkında hiçbir dedikoduya rastlanmıyordu. Hem böylesi bir pozisyonda olmak hem de dedikodulardan kaçınabilmek büyük ayrıcalıktı.

“Elbette. Daha fazla açıklama yapmanıza lüzum yok.”

“O halde geleceksiniz.”

“Bay Lincoln, sanırım ikimiz de aynı dünyanın insanlarıyız. Benim varlığımın orada gereksiz olacağını söylersem kabalık etmiş olur muyum acaba?”

“Hayır olmazsınız. Yine de varlığınızdaki mutluluk duyurdık doğrusu.”

“O halde akşam iki arkadaşımın da yatta olacağından emin olabilirsiniz.”

Kısa süren tuhaf bir sessizlikten sonra Lincoln devam etti.

“Parayı da konuşmamız gerekiyor diye tahmin ediyorum. Emin olabilirsiniz...”

Elimi kaldırıp susturuyorum.

“Emin olmamı gerektirecek bir şey yok. Böylesi bir davetle onurlandırıldığım için kızların ziyaretini Dottore Bonifaci'ye bir hediyem olarak kabul edin lütfen.”

Lincoln başını minnet ve memnuniyetle salladı.

“Hediyenizi memnuniyetle karşılayacağından emin olabilirsiniz. Arkadaşlarınızın bu duruma hoşgörüyü göstereceğinden emin misiniz acaba?”

“Arkadaşlarım budalanın önde gidenleridir. Kaybedecek bir şeyleri kalmadığının pekâlâ farkındalar.”

O sırada kızlar geri döndüler ve Lincoln masadan ayrılıp durumu kızlara açıklamamı bekledi. Kızlara durumu anlatıp ücretlerini benim vereceğimi söyledim ve bana güvenmemek için herhangi bir sebep öne sürmediler.

Bunun üzerine Gabriel Lincoln'a gelmesini işaret ettim ve ayağa kalkıp onu kızlarla tanıştırdım.

"Bay Lincoln, sizi Hanneke ve Jane ile tanıştırmak istiyorum. Davetinizi kabul etmekten memnuniyet duyacaklarını söylediler."

Telefon numaralarımın yazdığı bir kartviziti uzattım.

"Eğer yeniden yolumuzun kesişeceğini düşünürseniz bu numaralardan bana ulaşabilirsiniz."

Adam ağırbaşlı bir ifadeyle kartı alıp cebine koydu. Yunan bir armatörden kartvizitini alırken de aynı ciddi ifadeyi takındığına iddiaya girebilirdim.

"Son bir şey."

"Nedir?"

"Hangi şampanyayı kaçırmış olacağım?"

"Genellikle Cristal içilir yatta."

"Hay aksi. Neyse, atlatmaya çalışırım artık."

Gabriel Lincoln yüzünde hafif bir gülümsemeyle kızlarla beraber ön kapıdan çıktı. Güzel bir müzik ve harika bir gelecek hayaliyle baş başa bırakmışlardı beni.

Kutlamak için bir şişe Cristal sipariş ettim.

Bir ay sonra Lincoln benimle tekrar temasa geçti. Telesekreterde mesajı alınca kendisine 02 212121'den ulaşmamı istediğini söylüyordu. Bonifaci ile iş yapmanın şaşkınlığını yaşıyordum. Aradığımda hattın diğer ucunda onu bulmuştum. Onun gibileri benim gibi insanlarla iş yapmaktan hoşlanırlar fakat dışarıda birlikte görünmek istemezler. Karşılığında aldığım komisyonu düşününce bunu umursamıyordum elbette.

Çağrı cihazım ötüyor.

Çağrı merkezini aradığımda bu defa operatör kadın çıkıyor ve aramamı isteyen numarayı söylüyor. Hotel Gallia 605 numaradaki direkt hat olduğunu hemen anlıyorum. Nedense kötü bir

şeyler olduğunu hissediyorum numarayı ararken. Hattın diğer ucundaki ses pek de mutlu birine aitmiş gibi gelmiyor.

“Alo?”

“Bravo ben.”

“Sözünün eri bir adam olduğunu düşünmüştüm.”

“Öyleyimdir.”

“Küçük arkadaşın için aynı şeyi söyleyemeyiz.”

“Neler olduğunu öğrenebilir miyim acaba?”

“Neler olmadığını duymaya ne dersin? Arkadaşın gelmedi.”

Kahretsin!

“Onun adına sizden özür diliyorum.”

“Özrün kabul edildi Sinyor Bravo ama ilişkimiz burada sona eriyor.”

“Lütfen izin verin, size başka...”

Karşımdaki sesin herhangi bir izahata tahammülü yok.

“Uyarmıştım.”

Telefon kapanıyor. Onu suçlayamam. Tatmin olmamış bir arzunun hayal kırıklığını bilirim. Neler olduğunu merak ediyorum. Laura randevularını kaçırarak türde kızlardan değildir. En azından bugüne kadar öyleydi. Emin olduğum tek şey bu defa Tulip’i suçlayamayacağım. Tanrı günahlarını affetsin.

Peki, ne oldu?

Laura’nın numarasını tuşlarken kendimi tutamayıp birkaç küfür savuruyorum. Aynı küfürleri ona saydırmak için sabırsızlanıyorum. Telefon defalarca çalıyor fakat kimse cevap vermiyor. Telesekreter bile devreye girmiyor.

Telefonu kapattıktan sonra kendi telesekreterime kayıtlı mesajları dinlemeye karar veriyorum.

Bip.

“Bravo, benim Cindy. Sonunda döndüm. Amerika güzel ama artık bir İtalyan gibi hissediyorum kendimi. Ne zaman görüşebiliriz? Anlatacak bir sürü şeyim var. Eminim senin de öyledir. Biraz muhasebe yaptım ve sanırım işe geri dönmem gerekiyor. Mesajı alınca beni ara lütfen.”

Bip.

“Selam, Barbara ben. Tatilim bitti, Milano’ya döndüm. Bana uygun bir iş var mı elinde? Öpücükler kahramanım.”

Bip.

“Benim Laura. Ara beni.”

“Beni ara ha... Geri zekâlı kaltak!”

Sesli bir şekilde hislerimi dile getirdikten sonra içgüdüsel olarak arkamı dönüyorum ve öfkeli yanıtlıma eğlenmişe benzeyen bir yorumla karşılaşıyorum.

“Telesekretere mesaj bıraktığımda bana da mı böyle davranacaksın?”

Söylediğim kıyafetleri giyinmiş Carla ile karşılaşıyorum. Başka bir dünya, başka bir hikâye, başka bir film...

Başka bir kadın...

Blucin, açık renkli, süet çizmeler ve açık mavi bir tişörtün üstüne giydiği, çizmelerle aynı renkte bir ceket var üzerinde. Islak saçlarını arkaya doğru taramış ve renkli gözleri karlar üzerinde parıldayan parlak mendilleri andırıyor.

“Kovboya benzedim. Nasıl görünüyorum?”

Ağzım açık kalmış halde, sorusuna cevap vermeden öylece dikiliyorum. Yapabildiğim tek şey kendime acı vermek fakat elimde değil. İyi bir kuaför, makyöz ve modelistin elinde ne kadar harika bir şeye dönüşebileceğini hayal ediyorum. Bu düşünceler zihnimde dolanırken çaresizce kendimden geçtiğimi fark ediyorum.

8

Merdiven sahanlığına çıkıyoruz ve kapıyı arkamızdan çekiyorum. Kapım kapanır kapanmaz karşı dairenin kapısının açıldığını duyuyorum. Lucio'nun silueti eşikte beliriyor.

“Carla, komşum Lucio ile tanıştırayım seni.”

Carla kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Ellerimi gözüme doğru götürüp Lucio'nun kör olduğunu ima ediyorum. Lucio gözünde körlüğünün simgesi güneş gözlükleriyle karanlık koridora doğru bir adım atıyor.

“Lucio, bu genç bayan Carla.”

Lucio elini uzatıyor.

“*Ciao*, Carla. Sanırım elimi sıkmak zorundasın. Yoksa seni göremeyen bir kör taklidi yapacağım?”

Lucio'nun mizah anlayışı her türlü tuhaf ortamı yumuşatmaya yetecek türdendir. Gülümseyen Carla yaklaşıp Lucio'nun elini sıkıyor. Lucio, Carla'nın elini hemen bırakmıyor.

“Ellerin çok güzel Carla. Eğer vücudun da ellerin kadar güzelse erkek arkadaşın çok şanslı.”

Carla gülüyor. Lucio küçük zaferi karşısında mutlu oluyor. Onun adına mutlu oluyorum. Üçümüz de fırtınalı bir denizde kendi sallarımızla ilerlemeye çalışıyoruz ve bunun farkındayız.

Koluna dostça dokunup gideceğimizi Lucio'ya belli ediyorum.

“Ciao, Lucio. Gitmek zorundayız.”

Alınmış numarası yapıp sesini hafifçe dramatize ederek konuşuyor.

“Peki, öyle olsun. Beni burada bir başıma bırak.”

Aşağı inmeden önce hafifçe omuz atıyorum.

“Senin için bir soru hazırladım hem de çok kazık.”

“Sor bakalım.”

“Müzisyen olmak için yaratılmadığın halde neden ısrar ediyorsun?”

Sözlerini duymamak için gülerek bir an önce aşağıya iniyorum.

“Bravo, seninle yaşamak denizkestanesinin üzerinde oturmak gibi olmalı. Ayrıca duyma yeteneğin Beethoven’ın son yıllarıyla yarışacak seviyede. Carla...”

Birkaç basamak arkamdaki Carla adını duyunca duruyor ve dönüp sesinin yankılandığı merdiven boşluğuna bakıyor.

“Efendim?”

“Bravo’nun ne kadar kültürsüz olduğunu görmek istersen seni bu akşam Brera’daki Byblos’a götürmesini söyle. Orada çalışıyorum.”

Carla mesajı alıyor ve oyuna katılıyor.

“Bu fırsatı kaçırmayacağım. Gerekirse silah zoruyla götürceğim onu.”

“Çok güzel. Birden fazla silahın olduğunu umuyorum.”

Carla, Lucio ile şakalaşmaktan eğlenmişe benziyor. Lucio da öyle. Benim için ise her günkü küçük eğlencelerimden biri sadece. Cam kapıyı açıp dışarı çıkıyoruz. Cadde boyunca park etmiş arabalar dizili ve çocuklar sokakta oynuyorlar. Kimileri oyunlarında Richard, Elisabeth gibi İngiliz isimleri almış fakat

isimleri İtalyan soyadları takip ediyor. Sokaktan geçerken birkaç kişi meraklı gözlerle bize bakıyor.

Carla'nın her şeyi bir bakışta kavrayabildiğine karar veriyorum.

"Buralarda takıldığını görmek beni şaşırtmazdı doğrusu."

"Sanırım buralara takılmam."

Köseyi dönüp ön kapıya ulaşıyoruz ve Quartiere Tessera'nın fısıltılarını arkamızda bırakıyoruz.

Arabama doğru yürürken ona Lucio ile aramızda geliştirdiğimiz kelime oyununu anlatıyorum ve kurallarından, ipuçlarından bahsediyorum. Mest olmuş bir şekilde anlattıklarımı dinliyor.

Konuşa konuşa arabaya biniyoruz ve motoru çalıştırıyorum.

Yolcu koltuğuna yerleşip dalgın bir şekilde, sessizce etrafı izlemeye başlıyor. Milano merkeze bağlanan Via Vigevanese'de ilerliyoruz. Gün ışığı evlerin, fabrikaların görünüşlerini değiştiriyor. Karanlık sokak lambaları manzaranın davetsiz misafirleri olarak yol kenarlarını işgal ediyor. İşte trafik, işte ışıklar. Dün gece ters şeritte, karnıma silah dayalı halde araba kullanırken kaybettiğim her şey burada. Oysa o yolculuğun son yolculuğum olacağından emindim.

Sonra kısa aralıklarla üç kez tekrarlayan sesler.

Pfft... pfft... pfft...

Kanat çırpma sesine benzeyen sesler dünyamı tersine çevirmişti. İşte, buradayım, canlıyım, nefes alıyorum, yanımda zekâ ve kararlılıkla donanmış fıstık gibi bir kızla birlikteyim ve arabamı sürüyorum. Birisi öldü ve ölmesi işime geldi. Cehenneme kadar yolu var. Fakat neden? Anlamak istiyorum. Bildiğim tek şey onun ölümü benim yaşamım oldu.

"Nereye gidiyoruz?"

“Periler ülkesine gidip gece yarısı eski haline dönecek kıyafetler alacağız.”

Yüzüme gizemli bir gülümseme yerleştiriyorum ya da öyle yaptığımı zannediyorum. Carla ile beraberken kendimi yüzde yüz kontrol edemiyormuşum gibi hissediyorum. Tam cevap verecekken çağrı cihazım ötüyor.

Yaklaşık yüz metre ötede bir telefon kulübesinin yanında arabayı durduruyorum. Carla ne için durduğumu sormuyor. Belki de hayatında yaşamak üzere olduğu değişikliklere kendini kaptırdı.

“Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor.”

Benden herhangi bir açıklama beklemeyen Carla’ya açıklamamı yaptıktan sonra arabadan iniyorum ve telefon kulübesine girip metal aletin boğazına jetonu tikiyorum. Aradığım numaradan Laura’nın benimle konuşmak istediğini söylüyorlar. Fahişenin sivri topuklarının tıkırtısı zihnimde yankılanıyor.

Telefonu kapatıp başka bir numara tuşluyorum. Laura telefon çalar çalmaz yanıt veriyor.

“Alo?”

“Benim, Bravo. Evet?”

“Evet mi?”

Aldığım yersiz cevap iyice sinirlerimi bozuyor ve yanıtlım imalı ya da kinayeli olmuyor.

“Söyle bana seni aptal, aklını mı kaçırdın? Bu sabah saat dokuzda Hotel Gallia’da olman gerekmiyor muydu? Neden gitmedin? Altın yumurtlayan tavuğa beni madara ettin.”

Cevap vermekte tereddüt ediyor Laura ve bana söyleyeceği şeyi bizzat yüzüme söylemesi gerektiğine karar veriyor.

“Bravo, görüşmemiz lazım.”

Sesindeki dinginlik beni sakinleştirmek yerine daha da sinirimi bozuyor.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Hemen görüşelim. Umarım ikna edici bir sebebin vardır.”

“Nerede?”

“Birkaç dakikaya kapıda olurum.”

Bir süre sessizlikten sonra yanıt geliyor.

“Bravo, başka bir yerde buluşalım.”

Normalde başımdan defolup gitmesini söyledim ama Laura, Barbara ve Cindy ile birlikte Bonifaci'nin dokuz milyon liralık getirisi olan bir gece eğlencesinde yer alan kızlardan biri.

Konuşmaya devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum.

“Stazione Centrale'nin karşısında Alex'e saçımı yaptıracam. Orayı biliyorsun, değil mi?”

“Jean Louis David'in salonu mu?”

“Evet.”

“Tabii ki biliyorum.”

“Evine fazla uzak bir yerde değil. Hemen yanında bir bar var. Yirmi dakika sonra seni arka odada bekliyor olacağım.”

“Anlaştık. Orada görüşürüz.”

Arabaya geri dönüp kapıyı normalden biraz daha sert çarpıyorum. Carla yüzümdeki ifadeden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyor.

“Bir sorun mu var?”

Motoru yeniden çalıştırıyorum ve akan trafiğe karışıyoruz. Carla sessizliğin beni sakinleştirecek en iyi ilaç olduğuna karar verip susuyor.

Laura'nın yaptıkları beni çileden çıkarmıştı. Benimle çalışan kızlarla aramda hiçbir zaman zorbalık çerçevesinde bir ilişki

olmamıştı. Kendi özgür iradeleriyle benimle çalışmayı seçerlerdi ve karar her zaman onlara aitti. Fakat bu durum beni aptal yerine koyabilecekleri anlamına gelmez. Yalnızca benim bir şeyler verip karşılık alamadığım durumlarda oyun bozulur. Belki de Tulip onu hırpalamakta haklıydı.

Via Vittor Pisani'ye yaklaşıırken sinirim az da olsa yatıştığını hissediyorum. Başkasının suçu yüzünden Carla'yı günah keçisi ilan etmenin yanlış olduğuna karar veriyorum. Gideceğimiz yerin hemen yakınlarında boş bir park yeri görüyorum. Milano'da günün bu saatlerinde boş bir park yeri bulabilmek gerçekten de mucizeydi.

Arabadan iniyoruz.

Carla meraklı bakışlarla beni süzüyor. Şehrin bu kısmında pek vakit geçirmediğini anlıyorum.

“Nereye gidiyoruz?”

“Göreceksin.”

Arabadan iniyorum ve beni takip eden Carla ile beraber bir güzellik salonuna adımımızı atıyoruz. Alex'in yeri her zamanki gibi tıklım tıklım. Işıklar ve saç kurutma makinelerinin altında oturan kadınların kokusu içeriye kaplamış. Siyah giyimli genç adam ve kadınlar salonda koşuşturuyorlar. Burası Tano'nun Opera'daki kumarhanesinden bile fazla para kazanıyor olmalı. Fakat Tano'nun saç kestğini zannetmiyorum. Boğaz kesme konusunda daha iyi olduğu söylenebilir. Carla etkilenmiş, daha doğrusu gözü korkmuş gibi. Haftalık maaşı fiyatındaki şampuanlarla kaplı bir yerde bulunmaya alışık değil.

Üstünde tavuk yürümüş bir suratı olan kokonayı en güzel nasıl oyalayabileceği konusunda genç bir adama tavsiye veren Alex beni görüyor ve yüzüne bir gülümseme yerleşiyor. Uzun boylu,

zayıf bir adam ve kısıcık kestirdiği saç modeliyle kelleşmeye başlayan saçlarına alışmak istermiş gibi bir hali var. Oldukça sempatik birisidir. İnsanlarla nasıl ilgilenmesi gerektiğini çok iyi bilir ve işini iyi yapar. Televizyon, moda ve reklam dünyasının en çok aranan makyözü ve kuaförü olmasına şaşmamak gerek. Kadınlarla arası harikadır.

“Ciao, Bravo. Seni bekliyordum bu aralar. Kafanın üstündeki çalıları hemen biçeyim mi?”

“Hayır, kendim için gelmedim. Bugün formunda olmana ihtiyacım var.”

“Ben her zaman formdayımdır.”

Adamı Carla'yla tanıştırmam gerektiğini fark ediyorum fakat Carla parlak gözleriyle olan biteni fark etmişe benziyor.

“Carla, seni bir tanrıçaya çevirecek Alex ile tanışmanı istiyorum.”

Ne de olsa orada bulunmamızın sebebi Alex'in ta kendisiydi.

“Alex, bu genç hanım üzerinde bütün hünerlerini sergilemeni istiyorum. Parayı sakın dert etme.”

Oysa arkadaşım yanıma geldiğinden beri kızı inceliyor. Belki de profesyonel bir alışkanlık gereği çoktan Carla'ya nasıl bir modelin gidebileceğine karar vermişti. Bir sınırı olmadığını anladıktan sonra meydan okumamı kabul etmiş gibi gözüküyor.

Artık gözünün beni görmediğinin farkındayım. Zihninde çoktan saç kesimine başladı bile. Elini Carla'ya uzatıyor.

“Hadi bir görelim neler yapabileceğimizi.”

Alex'in peşinden giden Carla dönüp şaşkın gözlerle bana bakıyor. Elimle ona rahatlamasını, endişelenecek bir şey olmadığını işaret ediyorum. Kendini Alex'in yaratıcı dehasına teslim etmesi gerektiğini anlıyor.

Pencerelerini kadın ve erkek modellerin fotoğraflarının süslediği dükkândan ayrılıyorum. Yan taraftaki barla aramızda birkaç düzine basamak var yalnızca. Ayna ve kromla kaplı yapı yakın zamanda yenilenmiş ve mimari olarak ilham kaynağı belirsiz kalmış bir yer. Öğle aralarında civar dükkânlarda çalışanlar için sıcak ve soğuk yemek servisi yapıyorlar. Her zamanki kalabalığı bir süre önce seyrekleşmiş ve içeride kahve ve atıştırmalık yiyeceklerin keyfini çıkaran birkaç müşteri var yalnızca.

Servis yapmakta pek de aceleci davranmayan, sıkı bir garson benimle ilgileniyor. Kahvemi bitirip ikinci sigaramı yaktığım sırada Laura'nın içeri girdiğini görüyorum. Oldukça sade kıyafetler seçmiş. Üzerinde bir blucin, bir bluz ve dün akşam giydiği ceket var. Fakat bu haliyle bile güzelliği herkesin dikkatini çekiyor. Etraftaki kadınlar ona, adamlar ise bana kıskançlık dolu bakışlarla bakıyorlar.

Olduğum yerden kımıldamadan Laura'nın karşımdaki sandalyeyi çekip oturuşunu izliyorum.

“Ciao, Bravo.”

Henüz yerleşmesine fırsat bile vermeden atağa geçiyorum.

“Bir daha bana telefonda bu şekilde yanıt verirsen yüzünü aside boğarım!”

Güneş gözlüklerini çıkardığında şişmiş gözlerinden gece uyumadığını anlıyorum. Muhtemelen bütün gece ağlamış olmalı ama umurumda bile değil. Umursadığım tek şey bu sabah biriyle sikişmesi gerektiği halde bunu yapmamış olmasıydı.

“Öğle haberlerini izlemedin mi?”

“Hayır. İzlemem mi gerekiyordu?”

Sesini alçaltarak konuşmasını sürdürüyor.

“Tulip bu sabaha karşı Trezzano’daki taş ocağının yakınlarında öldürülmüş. Üç kurşun...”

Sözünü bitirmekten vazgeçip tuhaf gözlerle beni süzüyor. Neden evine gitmemi istemediğini şimdi anlıyorum.

Benden korkuyor.

“Laura, aklını mı kaçırdın? Yoksa benim yaptığımı mı düşünüyorsun?”

“Bu meseleyi halledeceğini söylemiştin bana ve ertesi sabah ölü buldular onu. Başka ne düşünebilirdim ki?”

“Bu meseleden kimseye bahsetmiş miydin?”

“Hayır.”

“Güzel. Kimseye tek kelime bile etme. Menno’nun üzerinde otorite sahibi biriyle bir anlaşma yaptım ve karşılığında Menno’nun seni bir daha rahatsız etmeyeceği sözünü aldım. Elbette bana pahalıya patladı ama hepsi bu. Öldürüldüğünü bile bilmiyordum.”

Ağzımdan masaya saçılan yalanlar boğuk bir sese dönüşüyor beynimde.

Pfft... pfft... pfft...

Laura sözlerime inanmış ve rahatlamışa benziyor. Yalanımı sürdürmeye devam ediyorum.

“Uzun zamandır beraber çalışıyoruz ve beraber harika işler başardık. Sence ben adam öldürecek biri miyim? Hiç silah taşıdığımı gördün mü?”

“Hayır, ama kendini bir de benim yerime koy. Bugün televizyonda gördüğümde...”

Yeter. Cevaplanması gereken başka bir soru daha var.

“Haberleri saat birde izledin ve Hotel Gallia’da sabah saat dokuzda bir randevun vardı. Yani gitmemenin Tulip ile bir ilgisi yok.”

Gözlerini kaçırıp başını eğiyor. Yeniden başını kaldırdığında gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görüyorum. Birkaç saniye sessizce oturduktan sonra yeniden konuştuğunda söyledikleri beni şaşırtıyor.

“Bravo, ben yirmi altı yaşındayım ve bir orospuyum.”

Elini kaldırıp söze girmemi engelliyor.

“Bana istediğin şekilde hitap edebilirsin. Daha kibar ve sevimli ifadeler olduğunu biliyorum. Fakat bu benim orospu olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Her sabah uyandığımda orospu olduğum gerçeğiyle karşılaşmak istemiyorum. Hayatım böyle sona ersin istemiyorum.”

Bu defa kararlı bir şekilde araya giriyorum.

“Bütün bunların şu kabare oyuncusu Giorgio Fieschi ile bir alakası olabilir mi?”

Zikrettiğim isim hedefini bulmuş bir bomba etkisi yaratıyor ve Laura çantasından kâğıt mendil çıkarıp gürültüyle sümkürüp burnunu siliyor.

“Evet, olabilir.”

Hayır Laura, lütfen bana baştan çıkarılmış, günah çıkarmaya hazır orospuyu oynama. Bugün olmaz...

Düşüncelerimi saklayıp sinirlerimi yatıştırmak için bir süre bekliyorum. Böylece yanlış bir şey söylemeyeceğim.

“Dün geceyi beraber geçirdik. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Çok şaşırtıcı ve çok güzeldi ve bana artık böyle yaşamaktan bıktığımı, yeni bir yaşam kurmak istediğimi hatırlattı.”

Konuşurken gözlerinin önünde uçuşan kelebekleri görebiliyordum.

“Bravo, ben galiba âşık oldum.”

Ayağa fırlayıp bağıracaktım gibi hissediyorum.

Hayatını mahveden katil bir psikopattan seni kurtarmak için ölümün eşğine geldim dün gece. Sen şu kabare artisti bozuntusuyla düzüşürken ben kendi mezarımı kazmakla meşguldüm. Şimdiyse karşıma geçmiş, âşık olduğunu mu söylüyorsun bana? En azından duygularından emin olduktan sonra karşıma çıkmanı isterdim...

Fakat ne ayağa kalkıyorum ne de yüzüne bir yumruk çakıyorum. Onun yerine kımıldamadan oturmaya devam ediyorum ve sakinliğim beni bile etkiliyor. Dün akşam genç oyuncunun Ascot’tan arkadaşlarıyla beraber ayrılırken attığı neşeli kahkahalar geliyor kulağıma. Genç ve yetenekliydi. Dünya onlarındı. Laura’ya baktığımda onun tatlı bir düş içinde olduğunu görüyorum. Ancak her rüya şafakla beraber kaybolur gider. Birdenbire her şey saçma ve anlamsız gelmeye başlıyor.

Yüzümde bir gülümseme belirliyor.

“Pekâlâ Laura, dediğin gibi olsun.”

“Efendim?”

“Beni gayet iyi duydun. Seçtiğin yolda yürümekte özgürsün. Filmlerde dedikleri gibi; hayat senin hayatın.”

“Kızgın değil misin?”

“Kızısam ne değişir ki?”

“Bravo, ben...”

“Sanırım konuşacak başka bir şey kalmadı. Eğer fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun. Yalnızca mutlu olmaya bak artık.”

Son sözlerim de ucuz filmlerden klişe bir repliğe benziyor. Neyse ki tekrarlamak zorunda kalmıyorum sözlerimi. Laura yeniden gözlüklerini takıp ayağa kalkıyor. Sesinden rahatladığını anlıyorum.

“Ciao, Bravo. Teşekkürler.”

“Ciao, Laura. Rahat ol, kendine iyi bak.”

Benimle beraber etraftakiler de onun gidişini izliyor. O sırada Bonifaci'nin evine onun yerine kimi göndereceğimi düşünmeye başlıyorum. Laura'nın arkasından ben de kalkıp masaya kahve ücretiyle küçük bir bahşiş bıraktıktan sonra oradan ayrılıyorum. Bardan çıkıp güzellik salonuna geçerken bir ilişkinin bitip diğerinin başladığını düşünüyorum. Carla ile ilişkimizden ne beklediğimden kendim de emin değilim doğrusu. Her zaman içgüdülerimle hareket etmişimdir ve bu defa da öyle yapacağım.

Alex'in dükkânına girdiğimde aynı şekilde genç kadın ve erkeklerin aynaların önündeki sandalyelerde oturan müşterilerle meşgul olduğunu görüyorum. Ne Alex ne de Carla ilk bakışta gözüme çarpıyor. Oturup bir sigara yakıyorum ve magazin dünyasından dergi ve gazeteleri karıştırıyorum. Sayfalar arasında burada tanıştığım bazı simaların fotoğraflarını da görüyorum. Haberlerin çoğu düzmece ve yalan. Yaklaşık yarım saat sonra Alex'in sesiyle başımı kaldırıyorum.

“Bitti. Nasıl olmuş sen karar ver.”

Ayağa kalkıyorum.

Onu gördüğümde, kuaför salonundan ayrılmadan önceki Carla'yla vedalaşmadığıma hayıflanıyorum çünkü onu bir daha asla göremeyeceğim. Önümde dikilen kadın tamamen farklı, yeni birisi ve salonu aydınlatan spot ışıklarını geride bırakacak şekilde ışıltıyor. Kestane rengine boyanmış, yüzünü çevreleyen

saçlarının kesimi, her biri paha biçilmez birer mücevheri andıran güzel gözlerini iyice ortaya çıkarıyor. Bakışları insanı, o gözlerin ardındaki dünyanın kapılarını açtıracak sihirli bir anahtara ulaşabilmeyi arzu ettiren cinsten. Kendimi türbülansa kapılmış bir uçak gibi hissediyorum. Kafamdan bir sürü düşünce geçiyor fakat hepsi sonunda bir yerde ortaklaşıyor. Dikkatimi en kolay, en kesin ve en aşağılık düşünce üzerinde yoğunlaştırmaya karar veriyorum. Bir sorunum daha çözülmüştü. Laura'nın yerine yarınki randevuya katılacak kişiyi bulmanın sevincini yaşıyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum ama kesin olan şey şu ki bugün kendim için önemli bir anı yarattım. Ellerimizde poşetlerle Bargagli'den çıkarken kendimi düşünceler içinde yakalıyorum. Carla'nın içinde dünyayla paylaştığı bir sıcaklık var. Müthiş bir heyecanla dolu ve bu heyecanı karşılaştığı insanlara da bulaştırıyor. Yeni aldığımız kıyafetlerin içindeyken üstüne çektiği erkek bakışları parlak bir geleceği işaret ediyor. Erkeklerin bakışlarından bir kadının potansiyelini ölçmek mümkündür. Bunun en iyi örneğini birkaç saat önce Laura ile oturduğumuz barda yaşamıştım ve şimdi aynı tepkileri Carla ile beraberken de gözlüyorum. Yanımda yürüyen kadınla ilgili beklentilerim konusunda temkinli olmam gerek.

Carla dönüp uğruna işlenecek suçlarda tahrik unsuru sayılabilecek kadar güzel gözleriyle bana bakıyor.

"Kendimi Sindirella gibi hissediyorum."

"Henüz değil. Prens balosuna gideceksin daha."

Ona yüce perinin aslında adi bir orospu çocuğu olduğundan ve kendisini yakışıklı prensin iptal olan balosu yerine Lesmo dışında şaşıklı bir villaya göndereceğimden henüz bahsetmedim. Sonuçta bunu benden kendi istemişti ve gözlerinde herhangi bir tereddüt görmemiştim.

Kafa karışıklığına alışkın değilim. Netliğe daha fazla alışkınım.

Aklıma Lucio'nun kendiyile alay edişindeki dramatik eğlencesi gelince gülümsüyorum. Carla ise ona gülümsediğimi düşünüyor. O da gülümsüyor.

“Bu hediyelere bir sürü para harcadın.”

İkimizin de ayaklarının yeniden yere basması için bazı şeyleri açığa kavuşturmam gerekiyor anlaşılan.

“İnsanlara pek hediye vermem. Gelecek temettülerin için avans verdiğimi farz edebilirsin.”

Carla şaşkın gözlerle bana bakıyor ve gülmeye başlıyor.

“Tem... ne?”

“Kazanç demek.”

“Söyler misiniz profesör, nasıl bir kelimedir bu? Beni cahil bir eşek gibi hissettiriyorsunuz. Sanırım sizin kitaplarınızdan birkaçını okumam gerekecek.”

Ona kitapların lanetini anlatmak istiyorum. Optimistler kitapların cehaletle savaşmakta faydalı olduğunu düşünürken realistlerin emin olduğu bir şey vardır, o da kitapların cehaletlerin kanıtı olduğudur. İnsanların bilmedikleri şeyler, onları birbirinden ayırır. Yaş, para ya da dış görünüşün önemi yoktur. Gerçek fark oradadır.

Hayatınız bildiklerinize bağlıdır.

O sırada öten çağrı cihazım beni oynadığım öğretmencilik oyunundan uyandırıp bir telefon görüşmesi yapmam gerektiğini söylüyor. Carla'yı bir dükkân vitrini önünde bırakıp yakındaki telefon kulübesine gidiyorum. Jetonumu atıp çağrı merkezini arıyorum ve bana isimsiz bir numaranın onu aramamı istediğini söylüyorlar. Yeni numarayı tuşluyorum ve karşı tarafın yanıt vermesini bekliyorum. Telefon açıldığında arka planda uğultular duyuyorum.

“Bar La Torre.”

“Bravo ben. Bu numarayı aramam söylendi.”

“Bir saniye.”

Çok geçmeden yaklaşan ayak seslerini duyuyorum.

“Bravo?”

“Evet.”

“Benim, Tano.”

Bu adamın asla özel bir numara vermeyeceğini tahmin etmem gerekirdi. Konuştuğu mekân iş yaptığı yerlerden biri olmalı.

“Buyurun.”

“Konuştuğumuz operasyon için yarın hazır olacağım.”

“Çok güzel. Ancak bir sonraki güne sarkabilir. Öncesinde bahsettiğim kişiyle konuşmam gerekiyor, haber veririm.”

“Bu akşam nerede olacaksın?”

“Ricovery Attrezzi isimli bir restoranda akşam yemeği yiyeceğim. Adresi...”

“Evet, Orayı biliyorum. Adamlarımdan biri detaylar için seninle iletişime geçecek.”

“Onu nasıl tanıyacağım?”

“O seni bulacak.”

“Anlaştık.”

Hattın öbür ucunda kısa bir sessizlikten sonra Tano ses tonunu değiştirerek konuşuyor. Vurgusunu tehdit edici buluyorum.

“Bravo, Salvo’nun başına gelenleri duydun mu?”

Duymak mı? Aslında görmek daha uygun bir kelime olurdu...

“Evet. Hazin bir son.”

“Evet, gerçekten de öyle.”

Yeniden susuyor.

“Bana söylemek istediğin bir şey yok mu?”

“Hayır.”

Üçüncü kısa sessizliği pek de hayra alamet bulmuyorum.

“Tamam. Sonra konuşuruz bu meseleyi.”

“Peki, nasıl isterseniz.”

Telefonun kapanma sesi konuşmanın bittiğini işaret ediyor. Zamanı geldiğinde bazı şeyleri Tano Casale’ye anlatmak zorunda kalacağım. Onların dünyasında Tulip’in ölümünün Tano gibi birini incittiğini zannetmiyorum ama Tulip onun esaslı adamlarından biriydi ve onun öldürülmesi bir nevi Tano’ya saygısızlıktı. Hiçbir mafya babası saygısızlığa katlanamazdı.

Hazır telefonun başındayken Barbara ve Cindy’yi arayıp akşam yemeğine davet ediyorum. Restoranda buluşacağımızı ve özel bir akşam olacağını da ekliyorum. Ne kadar zihnimden uzaklaştırmaya çalışsam da Carla’nın yanına dönerken, Tulip’in başına gelenleri düşünmekten kendimi alamıyorum. Yüzümdeki tuhaflik dikkatini çekiyor.

“Bir sorun mu var? Haberler kötü mü?”

“Hiç de bile, tam aksine. Hazır bu kadar güzelleşmişken seni bu akşam yemeğe çıkaracağım ve tanıman gereken iki kızla tanıştıracam.”

“Seninle mi çalışıyorlar?”

“Evet. Yarın çok önemli insanların düzenlediği bir partiye davetliler.”

Jeton düşün diye bekliyorum.

“Ve sen de onlarla beraber gideceksin.”

Carla şaşırmış gözlerle bana bakıyor.

“Ben de mi? Yarın mı?”

Yüzündeki gülümseme bir anda yok oluyor. Sindirella’nın gerçek hayata dönüp ellerini kirletme vakti geldi bile. Fakat yine de üç kuruş için Daytona gibi bir yaratıkla yatağa giren birinin

bunu sorun etmesine şaşıyorum. Dünya tuhaf bir yer ve insanlar onu daha da tuhaf bir yer haline getiriyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum.

“Evet, yarın. Eğer kabul edersen cebine 2.1 milyon lîret indireceksin.”

“Oha!”

Şaşkınlık ifadesinde, köhne Milano evlerinde geçmiş –gösteriş olsun diye sonradan restore edilen evler değil, gerçekten fakir evlerden bahsediyorum– fakir günlerin haykırışını duyuyorum. Maaş çeklerinin kira ve diğer masrafları karşılamaktan uzak olduğu bir dünya. Yüksek giderler yoksulları merkezden uzağa, şehrin dışına itiyor; bu da yaşayanlar ve yaşamaya çalışanları birbirinden ayırıyor.

Beni ilgilendiren bir durum değil ancak bu defa Carla yüzünden farklı hissediyorum. Nedenini bilmiyorum ve yakın zamanda kendime soracağımı da sanmıyorum. Sanırım az da olsa, duyarlı olabilen hasta bir kişiliğe sahibim.

Lucio, Carla ve ben.

Yaşamları boyunca ta ki bir gün etrafa dağılmış parçalarını toplamaya güçleri kalmayana dek kendilerini yıkıp yıkıp yeniden yapacak üç insan evladı. Arabaya ilerlerken bu düşüncelerden vazgeçip Carla’nın eğitimine devam ediyorum. Nerede, nasıl davranacağını öğrenmesi önemli.

“Yarın hassas bir durumla karşı karşıya kalacaksın. Gazetelerde, dergilerde fotoğraflarını gördüğün insanların arasında olacaksın. Unutma, işin bittikten sonra onları unutacaksın. Anlaşıldı mı?”

Uysallıkla başını sallıyor.

“İşimin püf noktası çalıştığım insanların kimliğinin gizli kalacağını garantisini vermemdir. Bu sayede müşteri çekiyorum.

İtibar kazandıkça para da kazanırsın. Bu dediğim her ikimiz için de geçerli.”

Verdiğim küçük söylev gerçekten de gerekliydi. Diğerlerine çok daha basit ve detaylı anlatırım. Şimdilik kendini orospu gibi hissetmemesi için kullanabildiğim en yumuşak üslupla konuşuyorum. Yaptığı şeyle olan ilgisi, kendisinin de bana ispatladığı haliyle, kişisel tercihiydi. Benim işim yatak odası sınırlarının dışındadır.

Carla düşünceler arasında kaybolmuş gibi gözüküyor. Gözünü uzakta bir noktaya dikmiş ve yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü tahmin etmek imkânsız. Eğer yüzünde gördüğüm şey kararsızlıksa meseleyi en başta, çok geç olmadan halletmek en iyisi.

“Yoksa kafanda başka fikirler mi var? Fikrini mi değiştirdin?”

Carla içime işleyen bakışlarından birini daha atıyor.

“Hayır, başka bir düşünce yok aklımda. Yeni ve umulmadık bir dünyayı keşfediyorum Bravo. Temiz, dürüst ya da kabul edilen bir dünya değil bu. Bir yılda kazanacağımı bir gecede kazanacağım. Keçe gibi ayakkabılardan üçüncü sınıf kuaförlerden bıktım artık.”

Sesinden neler hissettiğini anlayabiliyorum. Sözlerindeki anlamı görüyor ve kokluyormuşum gibi canlı bir şekilde hissediyorum.

“Gerçek bir ev, güzel kıyafetler, bir araba ve güvenebileceğim bir şeyler istiyorum. Karşılığında ne vereceğim umurumda değil. Hayallerim, eğer kalırsa, sonra da gerçekleşse olur. Fakat şu anda ihtiyacım olan şeyler aklımdan hiç çıkmıyor ve hepsine birer birer sahip olmaktan başka bir niyetim yok.”

Gülümsüyor. Ancak dudaklarında mutluluk yerine ince bir pişmanlığın izleri var.

“Sayende üç şey öğrendim bugün. Birincisi, ben de güzel olabiliyordum. İkincisi, iyi ya da kötü hayatıma nasıl devam edeceğimi artık biliyorum. Üçüncüsü ise...”

Susuyor. Devam etmesi için zorluyorum. Aslında merak ettiğimden değil ama sadistçe bir ötenaziye duyduğum kişisel ihtiyaçtan yapıyorum bunu.

“Evet, üçüncüsü?”

Gülümseyip bana doğru sokuluyor. Elindeki çantaları kaldırır bırakıyor. Topuklu ayakkabılarıyla boylarımız neredeyse aynı. Başını kaldırıp kollarını boynuma doluyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Öperken gözlerini kapatıyor. Az sonra kendini geri çekiyor ve zaman yeniden normal hızında akmaya başlıyor.

“Üçüncü şeyi şimdilik kendime saklamak istiyorum.”

Yeniden poşetlerini alıp beni hiç ummadığım bir halde bırakarak ilerliyor. Arkasından yetişiyorum çünkü yapacak başka bir şey bulamıyorum. Arabaya kadar konuşmadan yürüyoruz. Bagajı açıp paketleri yerleştiriyorum. Kendimi bir iş adamı olarak görüyorum, Carla'yı ise bir yatırım olarak farz ediyorum.

Atmosferi dağıtmak için gündelik dertlerle ilgili konuşmaya başlıyorum.

“Aç mısın?”

“Hem de nasıl. Nerede yiyeceğiz?”

“Sık sık uğradığım restoranlardan birine gideceğiz. Cindy ve Barbara ile randevumuz var demiştin ya.”

İçgüdüsel olarak merak ettiği bir şeyi dile getiriyor.

“Pahalı bir yer mi?”

Sesi o kadar endişeli çıkıyor ki gürültülü bir kahkaha patlatmaktan kendimi alamıyorum.

“Endişelenme. Ben ısmarlıyorum. Artık evden çıkmadan önce yediğin bir sandviçle yetinmek zorunda olduğun günler burada sona eriyor.”

Sözlerime inanması çok önemli. Geleceğe yönelik inanç, özgüveni güçlendirir ve insana güç verir. Carla'nın özgüvenini artırmaya en az soluduğu oksijen kadar ihtiyacı var. Özgüven büyüleyicidir ve büyüleyicilik önemli bir güçtür.

Güç ise para demektir.

Günlük şeylerden konuşup hafızasındaki üzücü anıları defetmeye çalışıyorum.

“Sanırım artık eve gitmek istemiyorsundur. Daha iyi bir yer bulana kadar Piazzale Principessa Clotilde rezidanslarında kalabilirsin. Modelleriyle ünlü bir yerdir ve işimiz için de faydalı olabilir.”

Olası bir finansal analizin önüne geçmek için atılıyorum.

“Fiyatını sorma. Seni temin ederim ki karşılayabilecek gücün olacak.”

Yüzüme bakıyor ve ifadesinden aklından geçenleri okuyabiliyorum.

“Bu gece senin evinde kalabilir miyim?”

Belki cevap vermeden önce biraz fazla duraksıyorum ya da yanlış soruyu soruyorum.

“Neden?”

“Özel bir nedeni yok. Yalnız kalmak istemiyorum sadece. Bir sürü şey oldu ve her şey çok çabuk gelişti.”

Ağzımdan çıkan kelimeleri duyduğumda kendim bile şaşıyorum söylediklerime.

“Pekâlâ, sen yarın çalışırken ben sana kalacak bir yer ayarlarım o halde.”

Carla rahatlayıp gülümsüyor.

“Çok açım. Madem sen ısmarlıyorsun, o zaman bu akşam gerçek bir ziyafet çekmek istiyorum. Biliyor musun ben hayatımda hiç şampanya içmedim.”

O kadar içten gülüyoruz ki dışarıdan arabaya bakan biri bizi bir öğle sonrası alış veriş çılgınlığından eve dönen sıradan bir çift zannedebilirdi. İkimiz de aslında aynı şeyi düşünüyoruz ve bütün akşamı bu düşünceyi başımızdan atmaya çalışarak geçireceğiz. Normalin aksine trafik oldukça akıcı ve hızlı bir şekilde Via Ripamonti'den Via Antonini'ye geçiyoruz ve sola dönüyoruz. Kısa bir süre sonra yenilenmiş bir çiftlik evi önüne park ediyoruz ve karşımıza çıkan bir levha Ricovero Attrezzi isimli restorana vardığımızı işaret ediyor. Loş ışığın altına park etmiş arabalar oldukça gösterişli ve pahalı gözüküyorlar. İçlerinden bazılarının gecenin ilerleyen saatlerinde Opera'daki kumarhaneye uğrayacağını düşünüyorum. Diğerlerinin yanında ufacık kalan Mini'mi iki iri arabanın arasına çekiyorum ve park görevlisi Nino'ya arabaya göz kulak olması için bir binlik veriyorum.

İçeri girdiğimizde Carla olduğu yerde duruyor. Varlığı bowling topunun kukalara çarpışı gibi bir etki yaratıyor ve birkaç düzine göz bize çevriliyor.

Buna alışkınımdır fakat Carla için aynısını söyleyemeyeceğim.

Koluna girdiğimde ne kadar gerildiğini hissedebiliyorum. Gülümsüyorum ve konuşmaya başladığımda sesimdeki keyfi fark ediyor.

“Tıpkı sana anlattığım gibi, değil mi? Buna alışmak zorundasın. Haydi, Barbara ve Cindy çoktan gelmiş bile.”

Kızlar arka tarafta bir masada oturuyorlar. Mekânın ihtişamı ve yaşıyla uyuşan masa ve sandalyelerle döşeli ana salondan geçerken keskin bakışları üzerimizde hissediyorum. Ahşap, amber ışıklar, meşe kaplama masalarla dolu bir yer. Bütün modaya uy-

gun restoranlarda olduğu gibi buranın da yemekleri berbat ama fiyatlar astronomik. Boktan yemekleri saf altın gibi göstermek de Milano'nun büyüğü olmalı. Bir zamanlar burası bir çiftlikmiş gibi duruyor fakat her kim restore ettiyse, artık güneşte biber kurutmak yerine zenginleri kurutuyor. En azından işlevini farklı bir yolla da olsa korumuş.

Masaya yaklaşırken kızların Carla'nın elbisesini süzerek cüzdanında ne kadar parası olduğunu tahmin etmeye çalıştıklarını görüyorum.

Oturduğumuz zaman Carla'yı çoktan önemli bir rakip olarak damgaladıklarını fark ediyorum. Gerçi işkence yapsan bile bunu itiraf etmezler fakat gerçek böyle. Referans noktaları ben olduğum için şikâyet edecek bir şeyleri olmayacağını biliyorlar. Yanında şampanya ve havyar olması şartıyla bir parça kıskançlığa anlayış gösterebilirim elbette.

Tanıştıрма işi bana düşüyor.

“Carla, işte Cindy ve Barbara.”

Barbara esmer, Akdenizli, kara gözlü ve buğday tenli bir kadın. Kendinden emin, sıcakkanlı bir yapısı var. Cindy ise onun tam tersi. Uzun boylu ve zayıf, kıvrımları oldukça çekici, açık tenli, düz sarı saçlı ve mavi gözlü bir kadın. İçe dönük ve biraz da nevrotik fakat yatakta çok iyi olduğu söylenir.

Bizzat Eros'un kendisinden onaylı.

Her ikisi de bakışlarıyla aynı soruyu soruyorlar. Fazla bekletmeden meraklarını gideriyorum.

“Kızlar, Carla ile tanışın. Bundan böyle bizimle çalışacak.”

Açıklamam ortamı rahatlatıyor. En azından bundan sonra seçilecek kelimeler için belirleyici bir açıklama yapmış oluyorum. Bu kadarı yeter. Derhal yanımızda beliren garson elinde deri kaplı menüleri masamıza bırakıyor. Garson yanımızdan ayrıl-

madan önce bir soda ve söz verdiğim üzere bir şişe şampanya sipariş ediyorum. Carla diğerlerini izleyip onları taklit ediyor. Menüyü inceleyen yüzlerine bakıyorum.

Ardından dönüp yemek salonuna bir göz gezdiriyorum. Etrafta birkaç televizyon yıldızı, Milano'nun önde gelen birkaç ünlüsü ve tanımadığım ama buraya gelip görünebilmek için uzunca bir yol teptiklerinden emin olduğum yüzlerle karşılaşıyorum.

Uzak köşede iki kadın yalnız başlarına yemeklerini yiyorlar. Birinin sırtı bana dönük, diğerinin ise saçları kırlaşmış. Sevimli bir yüzü var ve yaşına göre oldukça çekici. Üzerindeki koyu takım bir servete mal olmuş olmalı. Ten rengini güneş yanığı ve güzellik maskelerinin altına gizlemiş. İsmi Margherita Boni ve kim olduğunu çok iyi biliyorum. Kocasını sıklıkla çıktığı iş gezileri ve eğlence için harcadığı paralarla meşhurdur. Margherita bana doğru başını sallıyor ve tuvalet kapısını işaret eder gibi baktıktan sonra çantasını alıp yan tarafımdaki tuvalet kapısına doğru yürüyor.

“Ne isterseniz sipariş edebilirsiniz yeter ki içinde soğan ya da sarımsak olmasın. Yarın nefesinizin çiçek gibi kokmasını istiyorum. Geri döndüğümde detayları açıklayacağım. Benim için az pişmiş biftek ve salata sipariş edersiniz.”

Ayağa kalkıp ben de tuvalete gidiyorum ve orada Margherita ile buluşuyoruz. Tuvalet girişindeki lavabonun önünde beni beklerken buluyorum onu. Kokain ikram etmek için beni çağırmadığından eminim. Öyle şeylerle işim olmadığını bilir. Çok geçmeden beni neden çağırdığını öğreniyorum.

“O kız kim?”

Kimi kastettiğini hemen anlıyorum ama bu akşam kendimi oldukça enerjik hissediyorum ve avımın tuzağıma yaklaşmasını izlemekte kararlıyım.

“Hangi kız?”

“Aptalı oynama. Seninle beraber gelen kızı kastediyorum tabii ki.”

Yanındaki lavaboya yaklaşıp ellerimi yıkıyorum. Konuşmamıza aynadaki yansımalarımıza bakarak devam ediyoruz.

“İsmi Carla.”

“Onu istiyorum.”

Margherita bir lezbiyen ve daha önce çok defa istediği seks oyuncaklarını temin etmiştim. Birlikte çalıştığım kızlar arasında birçok biseksüel ya da biz İtalyanların deyişiyle hem buharlı hem de yelkenli gemi kaptanı var. Fakat Carla’nın sınırları konusunda henüz konuşmadık.

Durumu açıklıyorum.

“Yeni çalışmaya başladık, onu çok iyi tanıdığımı söyleyemem. Kabul edip etmeyeceğinden emin değilim. Barbara’ya ne dersin? Esmer olanı diyorum. Biseksüeldir.”

“Diğer ikisi çakma yıldız ve ne mal oldukları alınlarında yazıyor. Carla ise bir düş gibi ve bu düşün gerçek olmasını istiyorum.”

Artık iş konuşma zamanı.

“Onu ikna etmem pahalıya patlar.”

“Daha önce parayı problem ettiğimi hiç gördün mü?”

“Görmedim doğrusu.”

“Güzel. Her zamanki numaradan ara beni, haber bekliyorum.”

Küçük el çantasını alıp yeniden yemek salonuna geri dönüyor. Aynadaki yansımamla baş başa kalıyorum.

Sahip olmak ve olmak arasındaki çatışma sonsuza dek sürecektir.

Uzun zaman önce birisi benim olma hakkımı elimden almıştı. Bu durumda geriye yalnızca sahip olma kaldı tabii ki. Er ya da geç istediğim her şeye sahip olacağım ve belki o zaman bir ölçüde tatmin olmayı başaracağım.

Ellerimi kâğıt havluyla kurulayıp parlak metal bir kutunun içine atıyorum. Tuvaletin bir köşesinde müşteriler için bir telefon görüyorum ve bir jeton atıp Remo Frontini'nin numarasını tuşluyorum. Numarayı telefon rehberinden bulup ezberlemiştim.

Üçüncü çalışta yanıt geliyor.

“Alo?”

“Sinyor Frontini?”

Bu şekilde hitap edilmesine alışkın olmamalı ki bunu sesindeki kararsızlıktan anlıyorum.

“Evet, kiminle görüşüyorsunuz?”

“Bravo, komşunuz. Geçen akşam konuşmuştuk, hatırladınız mı?”

“Evet, tabii ki hatırladım.”

“Harika. Bahsettiğim işlemin yarın değil, ertesi gün halledebileceğini bildirmek için aradım. Sizin için de uygun mu?”

Yanıt vermek yerine uzun bir süre susuyor. Sanırım bu adamı boyundan büyük bir işe kalkışmaya ittiğim için uykuları kaçıyor olmalıydı. Korkmuş olmasına şaşırmamak gerek, özellikle de karşı çıktığı takdirde olacakları ima etmemin bu korkuda payı olabilir.

Güvenini yeniden kazanmak için elimden geleni yapıyorum.

“Endişelenecek bir şey yok. Her şey yoluna girecek ve artık yaşamınızdan her an endişe duyan biri olmaktan kurtulacaksınız.”

“Tamam. Ne yapmam gerekiyor?”

“Saat on bir civarında piyangoyu kazandığınızı gösteren biletin kopyasıyla beraber parayı alacağınız bankanın önünde olun.

Karşılık olarak anlaştığımız parayı alacaksınız. Doğru miktarı aldığınızdan emin olduktan sonra bankaya girip orijinal bileti kasanızdan alıp bana vereceksiniz. Sizin için de uygun olduğunu düşünüyor musunuz bu yöntemin?”

Hattın diğer ucundan gelen sestен rahatladığını anlıyorum. Belli ki tatsız ve beklenmedik bir ölümün kurbanı olma ihtimali canını çok sıkmış ve bu çözüm onun önerebileceği herhangi bir fikirden çok daha iyi olmalı.

“Bana uygun gözüküyor. Cesano Boscone'deki Via Roma'daki Credito Romagnolo bankası.”

Telefonu kapatmak üzereyken ona küçük bir tavsiye borçlu olduğumu düşünüyorum.

“Bir şey daha var Sinyor Frontini.”

“Evet?”

“Üzerinize gökyüzünden bir servet yağdı ve bu serveti çarçur etmemek için elinizden geleni yapın. Hayatınızı bir günde değiştirmeye kalkmayın. İnsanlar olan biteni unutana kadar mevcut yaşamınıza devam edin. Ardından yapabiliyorsanız başka bir şehre taşının. Elinize geçecek para karınıza ve size hatta çocuklarınıza iyi bir gelecek sağlayacak.”

Kısa bir sessizlikten sonra konuşuyor.

“Sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum.”

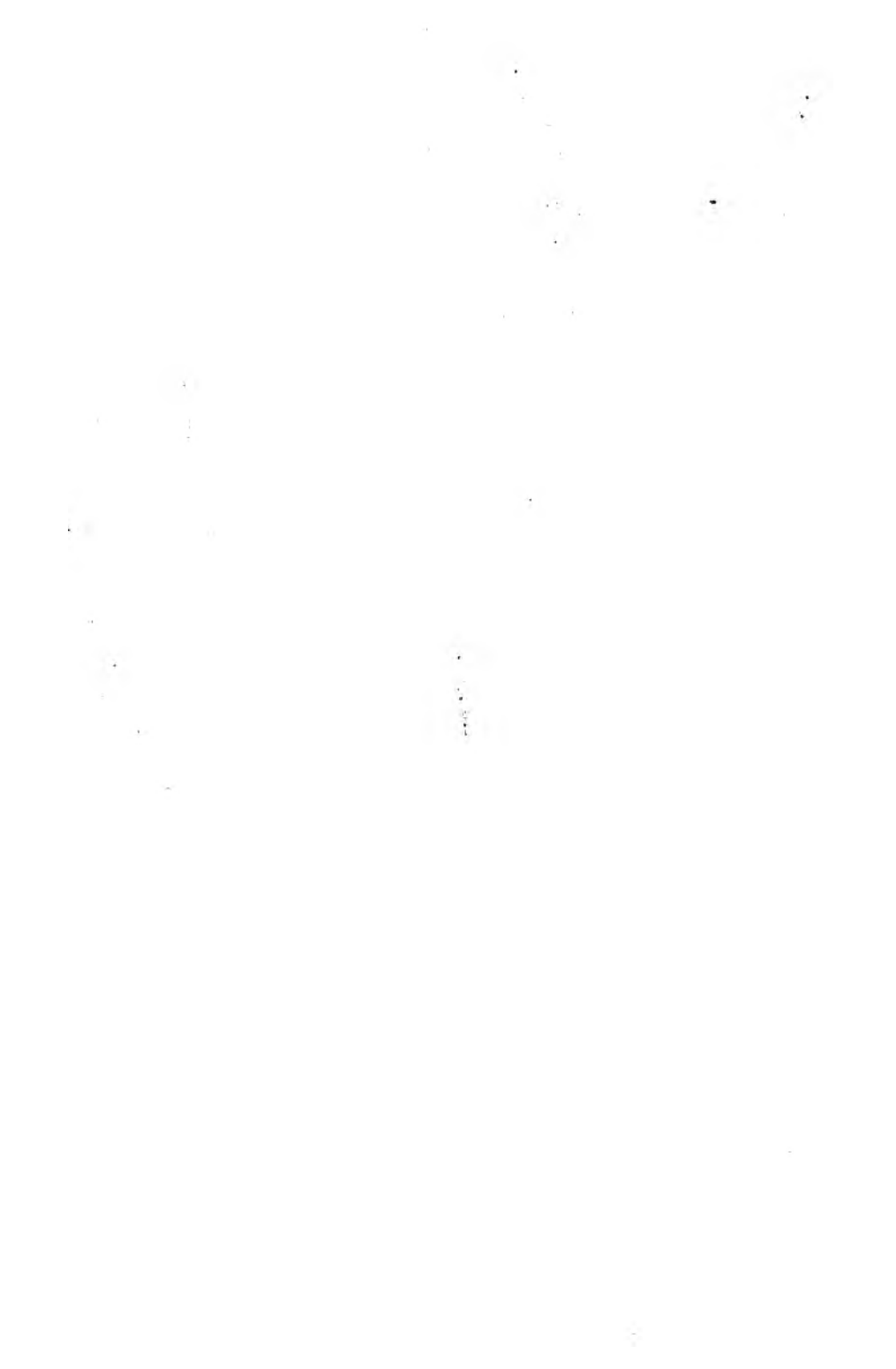
“Umarım öyledir. İyi akşamlar Sinyor Frontini. Bu gece iyi bir uyku çekin. Yakında zengin bir adam olacaksınız.”

Telefonu kaparken vicdanımın bir parça sızladığını hissediyorum. Bu hisse pek fazla kapılmam. Fakat bu adama tanıştığımızdan beri sempati duyuyorum. Belki de savunmasız oluşuna üzülüyorum ve benim verdiğim sözlerden başka güvenecek hiçbir şeyi yok.

Tuvaleti terk edip masaya geri dönüyorum. Sandalyemde oturan bir adamla baş başa buluyorum kızları. Ortalama uzunlukta, zayıf, koyu renk takım elbise giymiş bir adam. Teninde ergenlik günlerinden kalma sivilce izleri var ve çirkin burnu daha çok bir gagaya benziyor. Kocaman ağzını yayararak gülümsediğinde Jolly Joker'e benziyor. Birkaç sebepten ötürü kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Öncelikle işimden dolayı onu tanıyorum ve ayrıca onun işi dolayısıyla da birbirimizi iyi tanıyoruz.

İsmi Stefano Milla ve Via Fatebenefratelli polis merkezi dedektiflerinden biri.

10

Byblos'a vardığımızda Lucio'nun çoktan sahneye çıktığını görüyoruz.

Güneş gözlüğünü takmış ve saçları her zaman olduğu gibi dağınık. Yükseltilmiş bir kürsünün üzerinde bir tabureye oturmuş ve sırtı duvara dayalı. Sahne ışığının, bütün dikkati sanatçının üzerine toplamak için mi yoksa salonu karanlık gösterip mekânın dolu ya da boş olduğunu gizlemek için mi düzenlendiğini hep merak etmişimdir. Benim gibi tedbirli, yarı aydınlıkta yaşayan birisi için iki seçenek de tehlikeli sanırım. Her neyse, Lucio bu bilmeceyi çözmemeye yardım edebilecek son insan. Tahminimce seyirciyle ilişkisi görselden ziyade kokusal bir algılama üzerinden yürüyor.

Arkasındaki gitar ayağında bir İspanyol klasik gitarı duruyor. Şu an çaldığı ise Martin marka bir akustik gitar ve 'Traffic'in "John Barleycorn" adlı parçasını övgüye değer bir şekilde çalıyor.

Lucio'nun gitar çalışında tekniğin ve duyguların müthiş bir uyumu söz konusu. Sesi için aynı şeyi söylemek mümkün olmasa da izleyicileri susturup dikkati üzerine çekecek kadar iyi olduğu söylenebilir.

Diğerlerini rahatsız etmemek için Carla ile beraber barda oturuyoruz ve şarkısını bitirip hak ettiği alkışları alana kadar

bekliyoruz. Ardından salonun ortalarında, müzik dinleyenlerle içki içip sohbet edenler arasında bir sınır görevi gören boş bir masaya yöneliyoruz.

Carla'ya dönüyorum.

“Bu masa iyi mi?”

Yalnızca başını sallayıp sandalyesine oturuyor. Gözlerini dik-
katle sahneye dikeyyor. Müzikten hoşlandığı belli oluyor. Yüzünde
aynı ifadeyi barda şarkının bitmesini beklerken de görmüştüm.

Lucio akustik gitarını klasik gitarla değiştirdikten sonra Jose
Feliciano'nun “La Entrada de Bilbao” isimli şarkısını çalmaya
başlıyor. Parmakları naylon teller üzerinde zıpladıkça notalar
yükseliyor ve giderek rahatladığımı hissediyorum. İçkilerimizi
sipariş ediyorum. Bir yandan müziği dinleyip öte yandan Carla'ya
bakarken restoranda olanları düşünüyorum.

Kulüp, müzik ve dinleyiciler gözümün önünden uçup gidiyor.

Stefano Milla'yla birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. İliş-
kimiz arkadaşlıktan ziyade meslek icabı diyebiliriz. Yaptığım işe
göz yuman bir polise her zaman ihtiyacım olmuştur. Rüşvetten
ziyade olası bir çarpışma ihtimali için emniyet kemeri takmaya
benziyor ilişkimiz. Yavaş hızla ilerlediğim sürece ikimiz için de
tehlike yoktur. Karşılığında ara sıra bir miktar para öderim ya
da bazen kızlardan biriyle ilişkiye girmesine izin veririm.

Hangi yöntemle yaptığım ödemedi daha fazla hoşlandı-
ğından hiçbir zaman emin olamadım.

Fakat Ricovero Attrezzi'de karşılaşmamıza şaşırmıştım.
Masaya geri dönerken şaşkınlığımı gizleyebilmek için elimden
geleni yapıyorum.

Beni gören Milla ayağa kalkıyor.

“Seninle konuşmam gerekiyor. Biraz dışarı çıkalım mı?”

Ses tonundan meselenin ciddi olduğunu anlıyorum.

“Olur.”

Carla’nın bakışları merak dolu, ona rahat olmasını işaret ediyorum. Ardından yanlarından ayrılıp ön kapıya doğru ilerleyen Milla’nın peşinden gidiyorum.

Park yerinde etrafta bizi kimsenin duyamayacağı bir noktaya kadar ilerliyoruz.

“Beraber halletmemiz gereken bir mesele var.”

“Nedir?”

“Sen daha iyi bilirsin. Benden istenen yalnızca bir zarfı güvenli bir şekilde gitmesi gereken yere ulaştırmam.”

İşte bu defa hazırlıksız yakalanmıştım. Stefano Milla’nın Tano Casale’nin adamlarından biri olduğunu, daha doğrusu bunu bu kadar açık bir şekilde kabul edeceğini düşünmemiştim.

Şaşkınlığım yüzüme yansımış olmalı.

“Şaşırmış numarası yapma Bravo. Ayrıca sakın bana ders vermeye kalkışma. Şu dünyada vaaz verebilecek son insan sensin.”

Omuz silkip bir sigara yakıyorum.

“Ne yaptığın beni ilgilendirmez. Bela aramıyorum ve aynı şekilde kimsenin de benim işime çomak sokmasını istemiyorum.”

“Güzel. Akıllıca bir politika. Ne yapacağız şimdi, onu söyle.”

“Yarın değil, sonraki gün sabah on birde Cesano Boscone’deki Via Roma üzerinde bulunan Credito Romagnolo bankasının önünde buluşalım.”

“Hepsi bu kadar mı?”

“Evet. Orada birini göreceğim ve sen emaneti getirip teslim edeceksin. Söyleyeceğin başka bir şey var mı?”

Cevap vermeden önce bir süre bekledi. Yüzümü dikkatle incelediğini seziyorum. Ardından gelecek soruyu tahmin etmem zor olmuyor.

“Bir mesele daha var. Salvatore Menno’ya olanları duydu mu?”

Aynı akşam ikinci defa aynı kelimelerle sorulan aynı soruyla karşılaşmıştım. Milla’nın konuya yönelik hassasiyetinden emin değildim doğrusu. Bir güvenlik görevlisi olarak, kanun adına mı soruyordu yoksa sadece merak mı etmişti? Burnuma kötü kokular geliyor.

“Evet. Televizyondan duydum.”

“Son zamanlarda aranızın bozuk olduğunu söylüyorlar.”

Bir an Milla yerine Tulip’in önümde dikildiğini ve alaycı sesiyle konuşmaya başladığını görür gibi oluyorum.

Kaz. Kusura bakma takım elbisen biraz kirlenecek ama istersen işin bitince kuru temizlemeye gönderirim.

Ardından üç kesik ses...

Pfft... pfft... pfft...

“Psikopat bir piç kurusunun tekiydi. Onu kim halletti bilmiyorum ama her kimse çok öfkelenmiş olmalı.”

“Bu noktada sana katılıyorum.”

Milla devam etmeden önce bir süre bekliyor.

“Fakat benim kulağıma gelen dedikodular, soruşturmayı sürdüren dedektifin de kulağına gidebilir.”

Tano Casale ve polisler tarafından sıkıştırılmak hiç de rahatlatıcı bir durum değildi.

“Ben bir şey yapmadım.”

“Bir şey yapıp yapmadığını ancak Tulip ve sen bilirsiniz fakat maalesef Tulip bu soruya cevap verecek durumda değil.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Dün gece neler yaptığına dair bir kanıt sunman gerekecek.”

Carla’nın sesi ikimizi de şaşırtıyor.

“Ah, aslında harika bir gerekçesi var.”

İkimiz de dönüp yarı aydınlık ortamın bile gizleyemediği güzelliğine bakıyoruz.

Yaklaşıp yanıma geliyor.

“Bütün geceyi beraber geçirdik.”

Milla bir şey söylemeden önce onu iyice süzüyor. Ses tonundan, Carla’nın sözlerinden ziyade güzelliğinden etkilendiğini anlamıştım.

“Bunu bir yargıcın önünde yemin edip tekrarlıyorsanız, Bravo için herhangi bir problem kalmayacak.”

“Elbette.”

“Çok güzel.”

Milla kol saatini kontrol ediyor.

“Sanırım artık buradan ayrılmam gerek. İsminiz neydi hanımefendi?”

“Carla. Carla Bonelli.”

“Sizin gibi bir garantör bulabilmek için canını verebilecek bir sürü adam tanıyorum. *Arrivederci*.”

Ardından, bizim veda etmemizi beklemeden arkasını dönüp park etmiş arabaların arasından uzaklaşıyor. Birkaç metre sonra dönüyor ve:

“Bazen, yalnızca ahmaklar ve masumlar mazeret üretemezler.”

Ardından bir arabanın kapısının açılıp kapandığını duyuyoruz. Aynı arabadan gürültülü bir motor sesi yükseliyor. Carla ve ben pahalı arabalar arasında olduğumuz yerde kalakalıyoruz.

Carla’ya dönüyorum.

“Bana açıklamanı istediğim iki şey var.”

Carla sözlerimi tamamlamam için sessizce bekliyor.

“Birincisi, neden bizi takip ettin? İkincisi, neden yalan söyledin?”

“Takip ettim, çünkü adamdan hoşlanmadım. Yalan söyledim, çünkü senden hoşlanıyorum.”

“Fakat mesele bir cinayet davası.”

Karşılık olarak bana cevabı tek kelimelik bir soru sormuştu:

“Sen mi işledin?”

Doğruyu söylüyorum.

“Hayır.”

“Gördün mü? O halde geceyi beraber geçirdiğimizi söylememizde bir sakınca yok.”

Dönüp yavaş adımlarla içeriden sızan ışığın gölgeleri uzattığı restoranın ön kapısına doğru yürüyor. Arkasından yetişiyorum ve beraber yürüyoruz. Hayatımda ilk kez kendimi bir şeylerin parçasıymış gibi hissediyorum. Başıma gelen malum olaydan sonra bir süre benimle ilgilenen psikologla olan çalışmalarımız aklıma geliyor. O zamanlar iyi gelmemişti çünkü tek istediğim seanslardan kaçıp gitmekti. Sihirli bir değneğin her şeyi başa döndürmesini bekliyordum.

Masamıza döndüğümüzde Cindy ve Barbara'nın ilk tabaklarını neredeyse bitirmiş olduklarını görüyoruz. Şampanya şişesinin de yarısı boş. Bifteğim soğumuş ve salatam sulanmış. Carla'nın risottosu da soğumuş.

Cindy ya da nam-ı diğer Stefano, mavi gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Aksanlı İtalyancasıyla konuşuyor.

“Bir sorun mu var?”

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum.

“Hiçbir problem yok.”

Barbara ağzının kenarını peçetesiyle siliyor.

“Şu önemli meselenin ne olduğunu artık söyleyecek misin?”

Yerime oturup onlara doğru eğilerek alçak sesle konuşuyorum.

“Yarın Cindy ile beraber Lorenzo Bonifaci’nin villasına gideceksiniz.”

Carla’ya ismi tanınması için biraz süre veriyorum. Yüzündeki ifadeden ismi tanıdığını ve etkilendiğini söyleyebilirim.

“Yarın eşyalarınızla beraber öğleden sonra saat üçte Piazza San Babila’da olun. Bir araba gelip sizi alacak. Koşullar oldukça iyi. Kişi başı üç milyon lired. Muhtemelen aynı kişilere hizmet vereceksiniz çünkü özellikle sizleri istediler.”

“Peki ya Laura?”

“Artık bizimle çalışamayacak. Başka bir yol seçti kendisi için.”

Suyu bulandırmamak için asıl sebebi, yani aşkı için bu yolu seçtiğini gizliyorum. Üzerlerinde tahminimin de üzerinde bir etki yapabilir. Cindy ve Barbara’nın pek umursamadığını bilsem de Carla benim için hâlâ bir gizem ve onu korumak zorundayım.

Kendinden ve benden en başta da...

“Yerine birisini seçmek zorundayım ve Carla onun yerine sizinle gelecek. İlk işi olacak ve ona yardımcı olacağınızı düşünüyorum.”

Barbara gülmeye başlıyor ve gülerken ağzını peçetesiyle kapatıyor.

Carla’nın gerildiğini hissedebiliyorum.

“Neye gülüyorsunuz?”

Barbara önemsizmiş gibi elini sallıyor.

“Bir şey yok. Sadece geçen seferki adamlardan biri arka kapıdan girmeye bayılıyordu da, anlarsın ya. Sadece uyarayım dedim, eğer eşleşirseniz diye.”

Şaka olarak bakınca benzetmesi o kadar da komik değildi fakat işin gerçeği buydu. Dönüp Carla'ya bakıyorum ve ifadesinden tepkisini ölçmeye çalışıyorum. Carla biraz düşündükten sonra her ikisinin de yüzüne bakıyor.

“Siz yapıyor musunuz?”

Cindy ikisi adına da cevap veriyor.

“Şiddet ve dayak olmadığı sürece bu kadar para için yapılacak şeylerin sınırı yoktur.”

Carla başını yavaşça aşağı yukarı sallayarak anladığını belirtiyor. Şimdiden büyük bir adım attığını biliyorum.

“Benim için sorun değil.”

Kadehindeki şampanyanın kalanını bir dikişte içip boş kadehi bana doğru uzatıyor.

“Güzelmış. Biraz daha alabilir miyim?”

Lucio'nun performansı sonrası ortalığı çınlatan alkışlar beni yeniden Byblos'a taşıyor ve üç güzel kıızı birbiriyle iyi anlaşılan meslektaşlar haline getirmeye çalışmakla geçirdiğim akşamın geri kalanını aklımdan siliyorum.

Sahne ışıkları sönüyor ve ortam bir anda aydınlanıyor. Kulübün ses sistemi devreye girip belki de olması gerekenin üstünde bir ses seviyesinde müzik çalmaya başlıyor. Gösteri sona ermişti. Lucio taburesinden kalkıyor ve bir teknisyen sahneye çıkıp gitarları topluyor.

Carla bana dönüyor.

“Güzel çalışıyor.”

Yorum yapmama fırsat kalmadan bir garson yaklaşıyor ve rastgele iki içki sipariş edip başımızdan savıyoruz. Olgun bir beyefendi gibi eğilip Carla'nın dudakları arasına kıstırdığı sigarayı yakıyorum. Ardından omzuna dokunuyorum.

“Biraz izin verir misin? Hemen döneceğim.”

Masaların arasından geçip Lucio’nun yanına gidiyorum ve bilerek omzuna çarpıyorum.

Lucio’ya sesleniyorum, yüzünde en ufak bir şaşkınlık ifadesi göstermeden benim olduğum yöne doğru dönüyor.

Eğilip elleriyle gitar kılıflarının düzgün kapatılıp kapatılmadığını kontrol ediyor. Bütün müzisyenler gibi enstrümanlarına çılgınlık derecesinde düşkün. Kişisel servetinin hatırı sayılır kısmı iki sağlam kılıf içerisinde duruyor.

“Ne zaman geldin?”

“Maalesef erken gelemedik. Son iki şarkıyı dinleyebildik sadece.”

“Kiminle geldin?”

“Carla.”

“Hangisiydi o?”

Lucio’nun tanıştığı kadınları sesleriyle gözünde canlandırdığını düşünüyorum.

“Teni çok güzel kokan bir kız vardı ya...”

Gülümsüyorum; eğer bu şekilde hatırlamazsa diğer duyularını deneyebilirim hatırlatabilmek için.

“Şimdi kokusunu alamayabilirsin. Çok güzel bir parfüm sıktı.”

“Fransız parfümü mü?”

“Bilmiyorum. Pasaportunu kontrol etmedim.”

“Şapşal. Evet, bir şapşalla arkadaşım.”

Lucio elini uzatıp kolumu tutuyor ve bana iyice yaklaşıyor.

“Kendini affettirmenin yalnızca iki yolu var.”

“Nedir?”

“Önce şu aletleri al ve ardından beni o afete götür de merhaba diyeyim.”

Bazen Lucio'nun gözleri görüyor olsaydı o çok sevdiğim tatlı-acı mizahı da ölürdü diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Muhtemelen Tanrı'nın bir lütfu olan bu yeteneğini inşanlardan saklardı.

Onu Carla'nın bizi beklediği masaya götürüyorum. Lucio elini uzatıp bir sandalyeye tutunuyor.

"Ciao, Lucio. Harikaydın."

"Ciao. Bravo haklıymış."

"Harika olmadığını söylediğinde mi?"

"Hayır. O müzikten bir bok anlamaz. Fakat parfümden anladığından eminim. Olağanüstü kokuyorsun."

"Benim için aldı, sadece parfüm değil başka şeyler de aldık."

Onlar konuşurken Lucio'ya evden işe giderken yardım eden genç Chico'yu arıyorum etrafta.

"Kankan bu gece burada değil mi?"

"Şoförümü mü diyorsun? Bu gece izin verdim."

"O halde bu gece seni kim eve bırakacak?"

Lucio'nun yüzü ciddileşiyor.

"Chico beni buraya getirdi ve patron beni bırakabileceğini söyledi."

"Bizimle gelebilirsin."

Teklifi sunarken arabanın durumunu da açıklama gereği hissediyorum.

"Biraz sıkışmayı sorun etmezsin umarım. Arabanın içi paketlerle dolmuş durumda ama yine de tek kişilik bir yer açılabilir."

"Güzel. Merak etmeyin, bir ringa balığından daha fazla yer kaplamam. Nasıl arzu ederdiniz? Çiğ ya da tutsülenmiş?"

Carla gülüyor ve ayağa kalkıyor. Kulüp sahibine Lucio'yu bizim bırakacağımızı söylüyoruz. Adamın bu durumdan pek

de şikâyetçi olduğu söylenemez. Yüzündeki ifadeden onca yolu gitmekten kurtulduğu için rahatladığı apaçık belli oluyor. Aynı kulüpte ertesi gece de çalacağı için gitarlarını orada bırakan Lucio, onları güvenli bir şekilde saklamalarını rica ediyor.

Kulüpten çıkarken Milano gece yaşamının azalan kalabalığıyla uğraşan garson ve görevlileri arkamızda bırakıyoruz. Birkaç dakika sonra arabaya biniyoruz ve aynı yolda giden üç farklı yolcu oluyoruz. Yol boyunca sigara içip susuyorum, diğeryandan ise Carla ile Lucio'nun müzik ve Carla'nın alış veriş hakkındaki heyecanlı konuşmalarını dinliyorum.

Gece olduğundan trafik sıkışık değil ve boş caddeler kollarını cömertçe açıyor. Çok geçmeden eve varıyoruz, Mini'yi apartmanın önüne park ediyorum. Ellerimiz kollarımız paketlerle dolu halde kahkahalarla apartmana giriyoruz. Lucio'ya yolunu bulmasına yardım ediyorum.

Sonunda daireme ulaşıyoruz ve kapıyı açıp paketleri yere bırakıyorum. Işığı açtığım sırada arkamdan bir ses geliyor.

“Kahve ister misiniz?”

Döndüğümde daire kapısının eşğinde durduğunu görüyorum.

Carla ile birbirimize bakıyoruz. İkimiz de kahvenin bahane olduğunu pekâlâ biliyoruz. Yalnızlığını birkaç kaşık şekerle tatlandırmak istiyor sadece. Benim yerimde normal biri olsaydı Carla ile bir an önce baş başa kalabilmek için can atardı.

“Eh, bir fincan kahveye hayır demem.”

Karşı daireye yürüyoruz ve yaklaştığımızı duyan Lucio ışığı yakıyor. Yalnızca bizim için ışığı yakıyor oluşu yüreğimi sızlatıyor. Elektrik faturaları düşük geliyor olmalı. Carla merakını gizlemeden etrafa bakınıyor. Süssüz ve uyumsuz renklere boyalı duvarları inceliyor ve muhtemelen benim uzun zaman önce düşündüğüm şeyleri düşünüyor. Evdeki her şey temel gereksinimleri

gidermek ve kendini incitmemek üzere tasarlanmış. Bu yüzden lüks ve estetikten feragat edilmiş.

Ev sahibi küçük mutfağına gidiyor.

“Ben kahveleri yaparken keyfinize bakın.”

Carla yolunu kesiyor.

“Hayır, ben yapacağım.”

“Ama...”

“Aması maması yok. Sen işten geliyorsun. Oysa ben bütün günü eğlenmekle geçirdim. Şimdi otur ve sana hizmet etmeme izin ver lütfen.”

Lucio karşı çıkmıyor ve masaya oturuyor. Carla küçük mutfağa gidip gözden kayboluyor ve dolapların açılıp kapanmasından kahveyi ve diğer gereçleri aradığı anlaşılıyor. Odanın ortasında, komodin ve çekmecenin hemen yanında dikildiğim yerde duruyorum. Tezgâhın üzerinde bir telefon, radyo, içinde birkaç anahtar, not kâğıtları ve birkaç bozuk paranın olduğu cam bir kâse var.

Yanında birkaç fotoğraf çerçevesi var. Yakından baktığımda Lucio'nun yakın geçmişte, birkaç kişiyle sahnede olduğunu görüyorum. Etrafları mikrofon ve amfilerle kaplı. Baterinin üzerine gotik harflerle *Les Misérables* yazılmış.

“Bir grupta çaldığından hiç bahsetmemiştin.”

“Nereden biliyorsun?”

“Komodinin üzerindeki fotoğrafı gördüm.”

“İşe gitmeden önce Chico'ya göstermiştim, yerine koymayı unutmuş olmalı. Yeni bir uşak edinsem fena olmayacak.”

“Ne kadar çaldın bu grupla?”

Lucio sırtıyor.

“Fazla değil. Bir süre takıldık işte. Fena sayılmazdık. Gruptaki diğer elemanların kafalarında müzik dışında projeler vardı.”

“Ya sen?”

Onu tanıdığımdan beri yüzünde ilk kez pişmanlığa benzer bir ifade görüyorum.

“Kendi başıma devam ettim fakat ihtiyacım olan motivasyonu kaybetmiştim. O fotoğraf çekildiğinde gözlerim artık işlevini yitirmişti.”

Yeniden fotoğrafı incelediğimde grupta gülümsemeyen tek kişinin Lucio olduğunu görüyorum. Ardından ben de masaya geçip oturuyorum.

“Bravo, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii ki.”

“Benim ne iş yaptığımı biliyorsun. Hatta artık geçmişimle ilgili bir şeyler de bildiğini varsayabiliriz. Peki ya sen?”

Genel olarak açıklaması zor bir şey iken Lucio gibi zeki birine anlatmak işi daha da zorlaştırır.

“Yalnızca bir iş adamıyım diyelim.”

Anladığın belli eden bir ifadeyle gülümsüyor.

“Sanırım ne tür bir iş adamı olduğunu sorarsam ayrıntılı bir yanıt alamayacağım.”

Yüz ifademi göremediği için ses tonumu değiştirerek konuşuyorum.

“Bütün işler aynıdır. Hepsi günün sonunda eve götürmek için yapılır nasılsa.”

Carla kahvelerle gelip arkadaşlığımızı ilerlettiğimiz anı bölüyor. Neler konuştuğumuzu duyduğundan eminim ama her iki konudan da bahsetmekten kaçınıyor. Yeniden mutfağa gidip bu defa kendi fincanı ve şekerle geri dönüyor.

“Peki ya sen Carla? Ne iş yapıyorsun?”

Carla aramıza oturup küçük fincanlara şeker atıyor. Şekeri ben uzatıyorum her zamanki gibi. Lucio için iki, benim için yarım kaşık. Kendi kahvesini sade içiyor.

“Düne kadar temizlik işleri yapıyordum fakat artık başka işlerle uğraşmayı planlıyorum.”

“Temizlikçi misin? Hem de bu kadar güzel bir kokuyla... İnanamıyorum.”

Sıcak kahve aromasının tadını çıkarmak için bir süre susuyoruz. Üçümüz de oturduğumuz yerde kahvelerimizi yudumlayıp eğer işler farklı gitseydi hayatımızın nasıl olabileceğini düşünüyoruz. Gerçeğe alternatif hayaller kurgulamak her zaman daha tatlı geliyor.

Sessizliği bozan Lucio oluyor.

“Carla, yüzüne dokunabilir miyim?”

Görünüşe bakılırsa soru karşısında şaşırان Carla ne cevap vereceğini düşünüyor. Bir sigara yakıp cevabını bekliyorum. Yanıt verirken ses tonu kararsızlığını ele veriyor.

“Tabii.”

Kalkıp masanın öbür tarafındaki Lucio’nun yanına gidiyor. Carla’nın yaklaştığını hisseden Lucio ayağa kalkıp elini uzatıyor. Parmaklarını kadının alnında, gözlerinde, burnunda gezdiriyor. Antik bir belgeyi inceleyen bir uzman titizliğinde, ciddiyetle yapıyor bunu.

“Tanrım, çok güzelsin.”

Carla’nın yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor. Dönüp bana bakıyor ve gözlerindeki soru dolu ifadeyi görüyorum. Başımı aşağı yukarı sallıyorum.

Onayımı alan Carla, Lucio’nun ellerini tutup göğüslerinin üstüne koyuyor ve yavaşça vücudunun kıvrımlarında gezdirmeye

başlıyor. Ardından ona doğru eğilip adamı öpüyor. İlk seferinde yalnızca dudakları birbirine değiyor ve kısa bir soluklanmadan sonra Carla dudaklarını bu defa daha kararlı bir şekilde Lucio'nunkilere bastırıyor. Öpücükleri dillerin de devreye girdiği gerçek bir öpüşmeye evriliyor.

Carla yeniden geri çekiliyor ve Lucio'nun elinden tutup onu yatak odasına gittiğini tahmin ettiğim karanlık koridora sürüklüyor.

Salonda bir başıma kalıyorum.

Sigaramı bitirip içeri gitmeden önce bir tane daha yakıyorum. Yatak odası salondan gelen mum ışığının loşluğuyla hafifçe aydınlanıyor.

Yatağın karşısında, duvara dayalı bir sandalyeye oturup Carla ve Lucio'nun sevişmesini izliyorum. Farkında olmadan üçümüzün de birbirimize ait olduğu bir gecede sürükleniyoruz. Yataktaki iki çıplak beden kıvrılırken birbirlerine zehirlerini ve panzehirlerini boşaltıyorlar. Nefeslerinden artakalan oksijeni solumak isteyen bir bitki gibiyim. Kıpırdamadan, mermer bir heykel gibi onları izliyorum. Yaptığı seksi göremeyen bir adamı izleyen ve hiçbir zaman seks yapamayacak olan bir adamım.

11

Öğle vakti uyandığımda Carla'nın hâlâ uyuduğunu görüyorum.

Sabaha kadar Lucio'nun dairesinde kalacağını düşünerek apartmanın kapısını kilitlememiştim. Fakat sabaha karşı içeri girip yatağa kıvrılmasını hissettim. Sırtını bana dönüp vücudunu vücuduma yaslamıştı. Onunla uyumam normal bir şeymiş gibi yadırgamadan uyumuştum.

Benim tarafımdaki gece lambasını açıp yüzüne bakıyorum. Yarı örtülü vücudu çarşafın altında boylu boyunca uzanıyor. Uzanıp vücudunun kıvrımlarında elimi gezdiriyorum. Yüzünü bana dönüp güzel göğüslerini sunuyor. Ardından kollarını boynuma dolayıp gözlerini açmadan başını boynumla omzum arasındaki boşluğa gömüyor.

Uyku kokan nefesiyle konuşuyor.

“Bravo...”

Bir şey mi söylemek istiyordu, yoksa vücudunu okşadığım için aldığı hazdan ötürü mü adımı sayıklamıştı emin olamıyorum. Sonunda ilkinde karar kılıyorum.

“Efendim?”

“Seninle her şey çok güzel.”

Bu sözleri daha önce çok defa duymuştum. Fakat ilk defa duyduğumda kelimelerin beni incitme ihtimalini hissetmiştim.

Başka bir zamanda, ben başka biriyken bu sözleri duymak şaşkınlık vermezdi fakat bu sefer her şey farklıydı.

İkimiz de kendimizi olduğumuzdan daha iyi bir halde gördüğümüz bir rüyanın içindeyiz.

Yine de durumu savuşturuyorum.

“Yapmam gereken şeyler var. Senin de öyle.”

“Evet, biliyorum.”

“Sonra konuşuruz.”

“Olur.”

Başını omzumdan çekip yine gözlerini açmadan yastığına yaslıyor. Yavaşça yataktan kalkıp işe yaramaz vücudumu banyoya taşıyorum ve üzerimde izlerini bırakmamak ister gibi uzun uzun ovalıyorum.

Düşün altında uzun bir süre kalıp tıraş da olurken düşünüyorum. Tulip’in başına gelenler zihnimde uğuldamaya devam ediyor. Her şeyi dikkatlice yapıp arkamda bir iz bırakmadığımdan neredeyse eminim. Ascot’un önünde ortaya çıktığında ve beni arabaya götürürken de kimsenin etrafta olmayışı benim şansımdı. Herhangi bir görgü tanığı sayesinde soruşturma bana dönebilirdi. Tano’nun yöntemleri her zaman daha geleneksel olmuştur. Gölgele içinde bir ölüm ona uygun olmayabilir. Bazen olanları tüm gerçekliğiyle Tano’ya anlatsam inandırıcı olup olamayacağımı düşünüyorum.

Yüzüme tıraş kolonyası sürerken gözüm kirli sepetinin üzerindeki *La Settimana Enigmistica*’ya takılıyor. Doğumumuz bile aslında tamamen şansla ilgilidir. Sayfalarının nasıl olacağı talihine bağlıdır. Tıpkı bulmacalardaki gibi siyah ve beyaz karelere ihtiyacınız olur ve harfleri anlamlı bir biçimde dizmeye çalışıp dururuz.

Banyo kapısının tıkkatıldığını duyup düşüncelerimden sıyrılıyor ve üzerime bornozumu geçiriyorum.

“Gir.”

Carla kapı aralığından başını uzatıyor.

“Spagetti yaptım açsındır diye.”

Dairemde spagetti olduğundan bile haberim yoktu. Ocağımda yalnızca kahve pişiririm. Umarım makarnayı kahveli yapmamıştır.

“Neyle yaptın?”

“Bulabildiğim malzemelerle. Yağ, tuz ve bir kutu doğranmış konserve domates. Kilerinin pek de zengin olduğu söylenemez.”

“Hemen geliyorum.”

Dışarı çıkmak için koridora geçmesini bekliyorum. Giysi dolabımdan bol bir pantolon ve gömlek çıkarıp üzerime geçiriyorum. Döndüğümde yatağın mükemmel bir biçimde toplanmış olduğunu fark ediyorum.

Oturma odasına geçtiğimde üzerinde yalnızca benim giydiğim gömleğin olduğunu görüyorum. Masada oturmuş spagettisinden atıştırıyor. Karşısında benim için hazırlanmış bir tabak var. Sandalyeme oturup yemeği tadıyorum.

“Güzel.”

Kibarlık yapmak için öyle demiyorum. Gerçekten de lezzetliydi.

Carla gülümsüyor.

“Dün geceki yemekler kadar lezzetli değil.”

“Belki de öyle ama yine de farklı bir tat. Sanırım bu evde ilk kez yemek pişiyor.”

“Ben hep evde yerim.”

Bu sözler hayatıyla ilgili saatlerce konuşarak anlatacaklarından çok daha fazla şey ifade ediyor. Yemeğe sessizce devam ediyoruz. İkimiz de dün akşam Lucio ile yaşadıkları hakkında konuşmamakta kararlıyız.

Tabağımı bitirdikten sonra onun da bitirmesini bekleyip masayı topluyorum.

“Bulaşıkları ben hallederim. Gidip hazırlan.”

“Tamam.”

Koridorda kayboluyor. Bulaşıkları lavaboya özenle yerleştirip temizlikçi kadının titiz ellerine bıraktıktan sonra bir sigara yakıyorum. Canım kahve pişirmek istemiyor.

Carla duş alıp bu akşam ihtiyaç duyacağı harika görünümüne kavuşurken ben birkaç işimi halletmeye karar veriyorum. Birkaç eski müşterimle randevular ayarlıyorum. Hem onlar hem de benim için güvenilir randevular. Yüzde otuz komisyonumu hak ediyorum ve kalan yüzde yetmiş ile ilgilenmiyorum.

Biip.

Çağrı cihazım birilerinin benimle konuşmak istediğini haber veriyor. Çağrı merkezini aradığımda her zamanki gibi isim bırakmamış bir numara tarafından aranmam istendiğini öğreniyorum. Numarayı tuşladıktan bir süre sonra çekingen, kararsız, aksanlı bir erkek sesi cevap veriyor.

“Bu numarayı aramam söylendi.”

“Bravo ile mi görüşüyorsunuz?”

“Kesinlikle. Nasıl yardımcı olabilirim.”

“Numarayı bir arkadaşımдан aldım. Güvenilir biri olduğunuzdan bahsetti.”

Nazik sözler fakat yeterli değil. Bir ya da iki referansa ihtiyaç duyarım böyle durumlarda.

“Arkadaşınızın adını öğrenebilir miyim acaba?”

“Doktor Larsson.”

İsmi hatırlıyorum. Sık sık Milano’ya gelen İsveçli bir plastik cerrah. Çarpıcı bir güzelliği olan Jamaikalı Betsy’nin hastası. Yine de potansiyel müşterim için tuzak bir soru soruyorum.

“Ah, tabii ya, Doktor Larsson. Göteborg’un en iyi dişçilerinden.”

Karşımdaki kişi amacımı anlıyor ve derhal beni düzeltiyor.

“Hayır, karıştırıyor olmalısınız. Kendisi bir cerrahdır ve Stockholm’de çalışır.”

“Tabii ya. Şaşkınlığıma verin. Nasıl yardımcı olabilirim size?”

“Şey, acaba...”

Müşterilerimin çoğu ilk seferinde genellikle utangaç olurlar. Doğru kelimeleri seçmesi için zaman tanıyorum.

“Acaba genç kızlarla bir randevu ayarlamanız mümkün müydü?”

“Benimle çalışan bütün kızlar gençtir.”

Hattın öbür ucundaki ses kararsız bir tondan imalı bir tona geçiyor.

“Hayır, gerçek genç kızlardan bahsediyorum. Çok genç.”

Ne demek istediğini anlıyorum ve cevap vermeden önce iç çekip onun gibi piç kurularının anladığı bir dilde konuşmaya karar veriyorum.

“Şimdi beni iyi dinle orospu çocuğu. Seni tanımıyorum ama kendimi çok iyi tanıyorum. İğrenç amaçların için bir daha beni ararsan seni her ne pahasına olursa olsun bulup kemiklerini kırarım. Bir daha Milano’da böyle şeyler aramaya kalkışayım deme. Eğer bir daha yaptığını duyarsam fena olur. Anlaşıldı mı?”

“Evet, ama ben...”

Sözünü bitirmesine fırsat tanımıyorum.

“Kes sesini! Siktir ol git, şerefsiz!”

Telefonu o kadar sert kapatıyorum ki bir an kırmış olduğumdan endişe ediyorum. Bir kâğıda az önce aradığımı numarayı not ediyorum.

Carla’nın sesi bir anda beni başka bir dünyaya çağırıyor.

“Hazırım.”

Arkamı döner dönmez ne söyleyeceğimi bilemeden öylece kalıyorum.

Carla üzerine dün aldığımız ve gözleriyle müthiş bir uyum sağlayan, güvercin grisi bir elbise giyinmiş ve üzerine uyumlu bir ceket geçirmiş. Topuklu ayakkabılarıyla sanki K2’nin zirvesine dokunabilecekmiş gibi uzun görünüyordu.

Yavaşça kendi etrafında dönüp gülümserken hak ettiği zenginliğin tadını çıkarır bir hali var.

“Nasıl görünüyorum?”

“Enfes.”

Carla’nın yüzü ciddileşiyor.

“Senin için hep böyle görünmek isterim.”

Yüzüme bakıp yavaşça yaklaşıyor ve bedenini bana yaslıyor. Kollarını boynuma doladıktan sonra öpüşüyoruz. Dilinde çilek aromalı diş macununun tadını alıyorum. Bir anda kendimi ardına kadar açık fakat hiçbir zaman giremeyeceğim bir kapının önünde buluyorum. Öpücüğüne sanki son kez bir kadını öpüyormuşum gibi istekle karşılık veriyorum. Ardından birbirimizin kollarında dinleniyoruz. Başını omzuma yaslıyor.

“Bravo...”

“Efendim?”

“Nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın yine de teşekkür ederim.”

Nazıkçe kollarından sıyrılırken kendime bile yabancı gelen bir sesle konuşuyorum.

“Geç kalacağız. San Babila’ya geçmemiz uzun sürebilir, eğer trafik varsa.”

“Anlıyorum.”

Hayal kırıklığına uğramışa benziyor. Sinirleniyorum. Kendime, ona, Lucio’ya, aptal kelime oyunlarımıza, tüm dünyaya öfkeleniyorum. Apartmandan çıkıp arabaya yürüyoruz. Kelimelere dökülmesi zor şeyler olmuştu ve ikimiz de konuşmaktan korkuyorduk artık.

Arabaya geçip bagajı açıyorum ve Carla’nın bavulunu yerleştiriyorum. Ardından ikimiz de arabaya biniyoruz ve kontağı çeviriyorum. Motor gürlüyor. Geri vitese takıp park yerinden çıkıyorum. Arabanın içini kontrol ediyorum. Aynalar, kapılar, vites, direksiyon, torpido gözü, her şey dün bıraktığım gibi. Yine de tuhafıma giden bir şey var.

“Bir sorun mu var?”

“Hayır, her şey yolunda.”

Cevabım onu tatmin etmemiş olmalı ki San Babila’ya doğru ilerlerken ara sıra yüzüme bakıp aklımdan geçenleri okumaya çalışıyor. Milano şehir merkezine vardığımızda Barbara’yı Bar Gin Rosa isimli mekânın önünde bizi beklerken buluyoruz. Yanında küçük bir valiz var. O sırada arkamıza bir taksi yanaşiyor ve açılan kapıdan Cindy’nin uzun bacakları gözüküyor. Elinde Vuitton marka seyahat çantası var. Uzun boylu, güzel ve muazzam görünüyor. Başka türlü elindeki çanta ve üzerindeki tasarım ürünü kıyafetleri nasıl karşılayabilirdi ki? O da bize katılıyor.

“Şu taksi şoförü fena parça değildi aslında. Oldukça yakışıklıydı. Üstelik benden taksi ücretini almadı. Telefon numaramı bıraktım. Ararsa belki ödeşebiliriz.”

Barbara bir kahkaha attı. Carla ise düşünceli gözüküyordu. Belki de ilk tanıştığımız zaman söyledikleri aklına gelmişti.

Sen olsaydın parasız yapardım...

Belki de öyleydi. Bunu hiçbir zaman bilemeyiz.

Bu güzellikte kızların bir araya gelişi fark edilmeyecek gibi değil. Sorun şu ki bu noktada benim de varlığım fark edilebilir. Oysa bir an önce arabamda yalnız kalabilmek için sabırsızlanıyorum.

“Görüşürüz kızlar. Eve gittiğinizde haber verin.”

Barbara ve Cindy’nin selamını alıp Carla’nın arabaya gidene kadar beni takip eden gözlerini görmezden geliyorum.

Trafik ışığının yeşile dönmesinden faydalanıp beni Corso Venezia’ya götürecek olan Corso Buenos Aires’e doğru sürüyorum.

Sorularla dolu uzun bir öğle sonrası beni bekliyor. Yaratıcı ismini içinde bulunduğu Piazza Argentina’dan alan Cinema Argentina’ya gitmeye karar veriyorum. Bilimkurgudan western klasiklerine kadar birçok ünlü aktörün oynadığı filmleri her gün oynatan bir sinema.

Zaman öldürmek için harika bir yer.

Yoğun Milano trafiğinde ilerlerken Cesano’dan bu yana yakamı bırakmayan garip bir his yüzünden arabamın içini kontrol ediyorum. Sinemaya yaklaşırken park yeri bakınıyorum ve bulduktan sonra bir sigara yakıp derin bir nefes çekiyorum.

Tam da o anda arabayla ilgili garipsediğim şeyi buluyorum. Arabada yeni bir şey yoktu, yalnızca eksik bir şey vardı; o da sigara kokusuydu.

Torpedo gözünü açıp hazır etrafta kimsecikler yokken yapmak üzere olduğum şeyin kimseye bir zararı dokunmayacağına karar veriyorum. Bunak bir ihtiyara benzeyeceğim ama en azından gören olmayacak. Ruhsatı alıp manivela kolunu çekiyorum ve arabadan çıkıp kaputu açıyorum. Ruhsattaki seri numarasıyla motorunkini karşılaştırıyorum.

O anda bunaklığım geçiyor ve kendimi bir budala gibi hissetmeye başlıyorum. İki rakamın eşleşmediğini fark edince bir kez daha kontrol ediyorum ve sonuç değişmiyor.

Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum.

Böyle durumlarda genellikle düşünmem. Bulmaca çözerken de aynı yöntemi uygulayım. Kısa bir ara verip başka şeylerle uğraşırım ve beynimin kontrolüm dışında olan kısmının kendi işini yapmasını beklerim. Sonunda kafamda bir şimşek çakar ve “*Tabii ya!*” ya da “*Bunu nasıl düşünemedim*” nidaları arasında aniden çözümü bulurum.

“Hey, seni aptal, yağ değiştirmek için daha iyi bir yer bulamaz mıydın?”

Sese döndüğümde kollarını kucağında kavuşturmuş Daytona’ya görüyorum. Kendi işime fazla odaklandığım için varlığını hissetmemiştim. Her zamanki gibi koyu lacivert takım elbisesi vardı üzerinde.

Elimdeki ruhsatı görmemesi için derhal saklıyorum.

“Tuhaf bir ses geliyor, trigger kayışı olmalı.”

Daytona çizgi film karakterlerine benzeyen yılışık gülümsemesiyle yüzüme bakıyor. Motordan anlamadığı belli, aksi takdirde yanlış yere baktığımı söylerdi.

“Belki de şu döküntüden kurtulup adamakıllı bir araba almanın zamanı gelmiştir ha? Senin gibi biri burun deliği genişliğinde bir araba yerine daha geniş bir şey kullanmalı.”

Kaputu indiriyorum.

“Tarihî Eserleri Koruma Vakfı el koymadan önce külüstürünü satmaya karar verirsen haberim olsun.”

“Benim makine aristokratlara layıktır. Seninki ise fakir işi.”

Yarı şaka sohbeti sona erdirmeye karar veriyorum; aksi halde sonsuza dek devam edebilirdik. Konuyu değiştiriyorum.

“Ne arıyorsun buralarda? Bu saatlerde uyuduğunu zannediyordum.”

Daytona eliyle belirsiz bir noktayı işaret ediyor.

“Keşke uyuyor olsaydım. Şu caddede biriyle iş görüşmesi yapacağım. Oldukça ilginç bir proje.”

Sürdürdüğü sağlıksız yaşamdan ötürü yüzü daima dondurulmuş orman meyvesiyle aynı renkte olan Daytona’yı çalışma kavramıyla ilişkilendirmekte her zaman zorlanmışımdır. Muhabbeti uzatıp her an edebileceği saçma sapan laflara maruz kalmamak için öğle sonrası yapacaklarımı söylüyorum.

“Ben de Cinema Argentina’ya gidiyordum.”

“Genellikle bir boka yaramayan insanlar öğleden sonra sinemaya gider.”

Sesime verebileceğim en alaycı tonu ekleyerek cevap veriyorum.

“Peki, zat-ı âlinizin bu öğle sonrasındaki önemli işi neymiş öğrenebilir miyim acaba?”

“Önemli değil. Neyse, ben de seninle sinemaya geliyorum. Hangi filmler varmış bugün?”

“Bir fikrim yok. Benimle gelersen öğrenirsin.”

Sinemaya doğru yürüyoruz. Tek başıma olmayı tercih ederdim ama onu başımdan savacak bir bahane bulamamıştım. Umarım en azından sinemada çenesini kapamayı başarabilir. Eğer susmazsa bu defa onu susturmak için iyi bir bahanem olacak.

Sinemaya vardığımızda Paul Newman’ın retrospektif filmlerinin gösterimde olduğunu görüyoruz. Bugün *Belahlılar* isimli film gösterilecekmiş. Daytona şüpheli gözlerle bana bakıyor.

“Bu filmi izlemedim. Ya sen?”

Omuz silkiyorum. Amacım yalnızca zaman öldürmek. O yüzden hangi film olduğunu pek de umursamıyorum.

“Evet, izledim ama sorun değil. Yine izlerim.”

Gişeden biletlerimizi alırken salonun yarısının boş olduğunu öğreniyoruz ve kasiyer bize filmin birkaç saniye önce başladığını söylüyor.

Gölgelerle kaplı bir salona giriyoruz.

Canımızın istediği yere oturabiliriz. İçeride ondan fazla izleyici ya var ya yok. Ekran ışığından faydalanarak kendimize bir yer seçiyoruz. Daytona solumdaki koltuğa oturuyor.

“Robert Redford gerçekten de iyi rol yapıyor.”

Yorumlarına devam edeceğinden korkuyorum fakat çok geçmeden Daytona susuyor ve başı önüne düşüyor. Oldukça komik bir hali var. Karnını doyurmuş evcil bir kedi gibi horultu içinde uyukluyor.

Arkama yaslanıp ekrana bakarken bir yandan da düşünüyorum. Filmdeki iki kahraman 30’lu yıllarda Chicago mafyasının başındaki büyük patronu dolandırmaya çalışıyor. Bir süre sonra iki dolandırıcının hayatı ile kendi hayatım birbirine karışıyor ve o anda aklıma bir şey geliyor.

Bir fikir.

Yerimden kalkıp Morpheus’un kollarındaki Daytona’yı arımda bırakıp çıkışa yöneliyorum. Lobiye ulaştığımda bir telefon gözüme çarpıyor. İhtiyacım olan numarayı hatırlamakta zorlanıyorum.

Bir jeton atıp şehrin öbür ucuna bağlanıyorum.

Uzun bir çalıştan sonra kalın bir Lombard aksanıyla cevap veriyor arkadaşım.

“Alo, kiminle görüşüyorum?”

“Pino, benim Bravo.”

“Bravo, bravo, neredesin bunca zamandır seni otuzbirci?”

Pino geveze olmasına gevezedir fakat yine de oldukça güvenilir biridir ve işini çok iyi yapar. Müthiş yemek yapan bir karısı ve çok çirkin bir kızı vardır. Eskisi kadar sık görüşmüyoruz

artık. Özellikle de kızını bana yamamaya çalıştığı günlerden beri daha da az görüşüyoruz.

“Şehir dışındaydım. Meşgul olmam gereken bazı işlerim vardı.”

“Neyse, şimdilik inanmış numarası yapıyorum. Neden aradın beni?”

“İhtiyacım olan bir şey var ve en geç yarın sabaha kadar elime geçmesi lazım.”

“Ne? Beni Oz Büyücüsü falan sandın herhalde.”

“Hayır, Oz Büyücüsü değilsin ama sihirbaz olduğun kesin.”

“Ne istiyorsun?”

İsteğimi söylüyorum. Tahmin ettiğim gibi tereddüt ediyor.

“Başını bir kez daha kurtulamayacağın bir belaya sokacaksın, Bay Bravo.”

“Bir şeylerden kurtulmaya niyetim yok. Bir eşek şakası yapacağım, o kadar.”

“Bilirsin, bazı şakaların sonu San Vittore Hapishanesi olur.”

Umduğum şeyin tam da bu olduğunu söyleyemiyorum.

“Sakin ol, ne seni ne de kendimi belaya bulaştıracığım. Ne diyorsun?”

Bir süre düşünmüş gibi yapıyor.

“Tamam. Yarın sabah dokuzdan sonra gel. Şimdiden uyarıyorum, bu defa sana pahaliya patlayacak.”

“Ne kadara mesela?”

“Bir milyon.”

“Ne? Oz Büyücüsü değil, John Dillinger gibisin.”

“O halde başka kapıya.”

“Tamam, kabul ediyorum. Yarın sabah görüşürüz.”

“Öğle yemeğine kalacak mısınız?”

“Hayır, kalamam. Bir dahaki sefere.”

“Tamam, yarın görüşürüz.”

Telefonu kapatıp yeniden salona dönüyorum. Daytona hâlâ bıraktığım gibi uyuyor. Robert Redford ve Paul Newman kalpsiz ve ahlâksız Doyle Lonnegan’ı kazıklayana ve ışıklar açılana dek uyuyacağına bahse girerim.

Tek gözünü açıp nerede olduğunu ve oraya nasıl geldiğini hatırlamayan biri gibi merakla etrafa bakıyor.

Nerede olduğunu hatırlayınca blöf yapıyor.

“Harika bir filmdi.”

Onunla biraz dalga geçmeye karar veriyorum.

“Bence de. Özellikle de Robert Redford’un at üstündeki performansına bayıldım.”

Zokayı hemen yutuyor. Yüzünde o sahtekâr ifade beliriyor.

“Evet. Sana bu herif çok iyi bir aktör demiştim.”

Yerimizden kalkıp salondan ayrılırken arkasından hafifçe itiyorum.

“Hadi be sen de. Atlı tek bir sahne bile yoktu. Bütün film boyunca uyudun.”

Kanlanmış gözleriyle derhal savunmaya geçiyor.

“Gözlerimi biraz dinlendirdim sadece. Gece iyi uyumadım. Önümde düşünmem gereken bir proje var.”

Projenin ne olduğunu doğrusu hiç merak etmiyorum. Şimdi başlarsa muhabbetin sonunu beklemeden kendimi Pino’nun yanında bulabilirim. Daytona böyle biridir. Onu ya seversiniz ya da kaçarsınız. Aslında birçok adam ve kadının arkasına bakmadan ondan kaçtığını biliyorum.

Lobiye çıktığımızda telefonu işaret ediyor.

“Biraz bekler misin? Birini aramam gerekiyor.”

Dışarı çıkıp akşam telaşında ben ve Daytona gibi işi gücü olmayan insanları es geçerek akan insan kalabalığını seyrederken bir sigara yakıyorum.

Sinemadan çıkan arkadaşımın endişeli bir hali var.

“Sorun nedir?”

“Sorun şu ki başım büyük belada. Bu akşam aynı anda iki yerde birden olmam gerekiyor ve hiçbirini ekme lüksüm yok.”

Sanki bir çözüm bulmasına yardımcı olacakmış gibi etrafa bakınıyor. Sorunları umurumda bile değil.

“Fakat sen benim yerime birine gidebilirsin.”

“Delirdin mi sen?”

“Büyük bir iş değil. Evine yakın bir yere bir şey bırakacaksın o kadar.”

“Ha, bir de kuryelik yapacağım. Aklını kaçırmışsın. Ne sen ne de başkası için kuryelik yaparım.”

Gücenmiş gibi bir tavır takınıyor.

“Beni ne zannediyorsun sen? Uyuşturucu işi olduğunu mu düşünüyorsun yoksa? Böyle şeylerle işim yoktur benim.”

Etrafı kontrol ettikten sonra ceketinin iç cebinden kalınca bir zarf çıkarıyor. İçinde yüz binlik banknotlar var.

“Bu parayı gece yarısı borçlu olduğum bir adama vermek zorundayım. Şehir dışından geliyor ve eğer veremezsen başım belaya girer.”

Bize doğru yaklaşan bir adamı görür görmez Daytona zarfı geri koyuyor.

Daytona bana bakıyor, ben Daytona’ya bakıyorum.

“Lütfen bu iyiliği yap benim için. Bir terslik olmayacak, söz veriyorum.”

Anlaşılan bu gidişle para transferi yeni işim olacak. Bu gece Daytona, yarın ise Tano Casale için yapacağım.

“Pekâlâ, nereye götüreceğim?”

“Vigevano Yolu, Trezzano’nun dış kısmı. Orada La Pergola diye bir restoran bulacaksın. Saat on iki buçukta, park yerinde ol. Onlara benim adıma orada olacağını açıklayacağım. Yapman gereken tek şey zarfı verip oradan ayrılmak.”

Başımı aşağı yukarı sallarken hâlâ kararsızım. Daytona zarfı yalayıp yapıştırıyor.

“Bana bu kadar güvendiğin için teşekkür ederim.”

“Avucuna birkaç milyon lirt tutuşturuyorum. Daha ne kadar güvenebilirim ki?”

Zarfı alıp ceketimin cebine yerleştiriyorum.

“Pekâlâ ama bana hâlâ borçlusun.”

“Hafızam fil gibidir, merak etme.”

“Bu şekilde yemeye devam edersen yakında bir file de ben-zeyeceksin dostum.”

El sıkışıp ayrılıyoruz ve gizemini hâlâ koruyan Mini’me doğru ilerliyorum.

İçgüdülerimin bana yön vermesini bekleyerek arabamla şehrin içinde turlamaya başlıyorum.

Duomo’ya uğrayıp La Rinascente’nin departman kapısı önünden hiç ayrılmayan bir grubun hiç bitmeyecekmiş gibi görünen muhabbetlerini dinliyorum. Ardından çılgın ve komik görünümlü artistlerin mesken tuttuğu Bar Jamaica’da bir bira içiyorum. Akşam yemeğimi Torre Pendente’de yiyip birkaç randevu ayarladıktan sonra Via Chiesa Rossa yakınlarındaki Budineria isimli İrlanda barına geçiyorum.

Gün sonunda kendimi şehir dışında bir otoparkta, şüphelendiğim aracımın içinde, cebimde bana ait olmayan büyük bir miktarda parayı alacak tanımadığım birilerini beklerken buluyorum. Restoran kapanmış ve asfaltsız alanda tek başımayım.

Sigaramı içerken düşüncelere dalıyorum.

Son birkaç günde hayatımda yaşadığım değişiklikleri düşünüyorum. Carla, Tulip, Daytona, tanıdık ve tanımadık yeni yüzler, yeni ifadeler... Karanlığın içinden belirip yeniden karanlığa dönen ölüm. Hâlâ devam eden yaşamım.

Düşünceler, düşünceler, düşünceler...

Zaman ilerliyor ve gelip giden yok.

Saat biri çeyrek geçiyor. Daytona'nın bana borcu giderek artıyor. Saat ikiyi gösterdiğinde artık hepsinin canı cehenneme diye düşünüp eve gitmeye karar veriyorum. Arabayı çalıştırıp neyse ki çok da uzakta olmayan evime doğru sürüyorum.

Daireme girer girmez ilk işim üstümü çıkarıp para dolu zarfı telefonun yanına bırakmak oluyor. O anda aklıma yarın sabah Pino'ya bir milyon lirt vereceğim geliyor, tabii ki nakit olarak. Dairemde nakit paramı sakladığım bir yer var fakat acil durumlar haricinde o paraya dokunmak istemiyorum. Paramı sakladığımdan beri sanki öyle bir birikimim yokmuş gibi davranıyorum.

Zarftaki paradan kullanırsam Pino'ya uğramadan önce bankaya uğramak zorunda kalmam. Sonuçta orada iki saat oturup birilerini enayi gibi bekledim. Daytona zarfı açtığıma kızarsa suratına tokadı indiriveririm olur biter.

Serçe parmağımla kolayca açıyorum zarfı ve içindekiler komodin ve şifonyerin üzerine dökülüyor. Gördüğüm manzara karşısında olduğum yerde mihlanıp kalıyorum ve gördüklerime inanasım gelmiyor. Zarfın içinden 100.000 lirtlik banknotlarla aynı boyutta kesilmiş gazete kâğıtları çıkıyor.

Via Roma'daki ne idüğü belirsiz bankanın önünde, gizemli arabamın içinde oturuyorum. Bu sabah erken kalkıp, duş alıp tıraş bile olmadan evden çıktım. Buluşacağım insanların dağılmış halimi pek de umursamayacaklarını düşünmüştüm.

Evden çıkarken güneş gözlüğü ve beyaz bastonuyla Lucio ile karşılaştım. Merdivenin son basamağındaydı. Kapımın kapanma sesi dikkatini çekmiş olmalı.

“Erkencisin bugün.”

“Sen de öyle.”

Anahtarını çıkarıp ezbere hareketlerle anahtarı kapısının kilidine yerleştirdi.

“Dün Carimate Kalesi'ndeki kayıt stüdyosunda çaldım. Tahminimden uzun sürünce orada kaldım. Sabah ilk araçla geri döndüm.”

Kapısını açtıktan sonra anahtarını cebine koydu.

“Senin için yeni bir bilmecem var.”

O anda bulmacalarla uğraşacak halim de vaktim de yoktu ve onu kırmayacak biçimde bunu dile getirmeliyim.

“Lucio, biraz acelem var doğrusu.”

Dediklerimi duymamış gibi devam etti.

“Beyni çalıştırmak için hep zaman vardır. Bu seferki kolay. Kulak ver: *Genç yıldız takma adla, gider operaya metni okumaya.* Aklında tutabildin mi?”

“Tuttum.”

Sonra merdivenleri inmeye devam ettim. Arkamdan seslendiğinde durdum.

“Bravo, bir şey daha söyleyeceğim.”

“Dinliyorum.”

“Geçen gece için teşekkür ederim. Carla ile olanları kastediyorum. Aranızdaki ilişki nedir bilmiyorum ama olanları sana borçlu olduğumdan eminim.”

Bir anda gözlerimin önüne Carla ve Lucio’nun bedenlerinin birleştiği an geldi fakat kendimi çabuk toparladım.

“Endişelenme çalgıcı, her şey yolunda. Gerçekten de çabucak gitmem gerekiyor.”

Merdivenlerden inerken arkamdan kapanan kapının sesini duyuyor ve sabah trafiğine yakalanmamak için hızla hareket etmem gerektiğini hatırlıyorum. Önce bankaya gidip bir milyon lirez çekecektim. Ardından zanaatkâr Pino’ya gidip işimi halledecek, usta slalomlarla kızını bana yamama girişimlerinden, davetlerinden, kendisini hapse pek çok kez girmekten kurtaramamış, görmüş geçirmiş adam öğütlerinden sıyrılacaktım.

Şu anda dün gecenin aksine beklediğim adamların ortaya çıkmasını umut ediyorum. Açık yeşil renkte bir Simca 1000 yanımdan geçip biraz ileriye park ediyor. Birkaç saniye sonra içinden üzerinde birkaç kilometre ötedeki fabrika satış mağazasından alındığı belli olan koyu mavi takım elbisesiyle Remo Frontini çıkıyor. Arabamdan inip ona doğru yürüyorum. Halinden gece

pek uyumamış olduğu anlaşıyor. Başka sebeplerle de olsa ben de aynı haldeyim.

“*Buon giorno*, Sinyor Frontini.”

“Umarım güzel bir gün olur.”

“Olacak, merak etmeyin. Bana güvenin.”

Belki de sıkıntısının sebebi neden orada olduğuna bir anlam verememesidir. Sabırsız bir şekilde cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıyor.

“İşte, getirmemi istediğiniz belge.”

Açıp fotokopiyi kontrol ediyorum. Oldukça belirgin gözüküyor. Yanımdaki gazeteden kazanan numarayla karşılaştırıyorum ve eşleşıyorlar.

“Harika. Şimdi tek yapmamız gereken beklemek.”

Kimi beklediğimizi sormuyor.

Marlboro ikram ediyorum fakat nazik bir baş hareketiyle reddediyor. Bir tane kendim için yakıp tadını bile hissetmeden öylesine içiyorum. Ağzımda hâlâ dün geceki şokun acı tadı var. İçimde sebebini bilmediğim kötü bir his belirliyor ve buna bir açıklama getiremediğim için canım epey sıkılıyor.

Zarftaki gazete kâğıtlarının ilk bakışta tek bir anlamı olabilir; Daytona peşindeki adamlardan kurtulmak için beni günah keçisi olarak kullandı. Fakat bu haliyle bile planı, Daytona'nın zekâsının bir şempanzeninkinden farksız olduğunu kanıtlıyordu. Yine de adamların ortaya çıkmamasına bir anlam veremiyorum. Yalnızca şanslı mıydım yoksa olanların başka bir açıklaması var mıydı? Aklıma herhangi bir açıklama gelmiyor.

Peki ya arabamın şasesindeki seri numaralara ne demeli? Lucio ile oynadığımız kelime oyunlarından çok daha karmaşık bir bulmacayla karşı karşıyayım. Bir araya getirmekte zorlandığım harf ve rakamlarla boğuşuyorum.

Ne kadar düşünsem de bir açıklama bulamıyorum ve kendimi aptal gibi hissedip daha da sinirleniyorum.

Az sonra direksiyonun başında Stefano Milla'nın olduğu krem rengi bir Alfa Romeo görünüyor ve bize uzak bir noktaya park ediyor. Arabadan kimsenin inmediğini görünce ben arabaya doğru ilerliyorum. Yolcu kapısını açıp arabaya biniyorum. Selam bile vermeden uzanıp arka koltuktaki kahverengi Naugahyde valizi alıp kucağıma bırakıyor.

“Teslimat tamam.”

“Gelmiyor musun?”

Milla başını iki yana sallıyor.

“Ben yalnızca eşlik etmek için buradayım. Tano bu işi günahıyla sevabıyla senin bitirmeni istiyor.”

Çantayı alıp son bıraktığım halinden daha da endişeli gözükürken Remo Frontini'ye bakıyorum. Arabamı işaret ediyorum ve beraber biniyoruz. Etrafı kontrol edip kimsenin olmadığına emin olunca çantayı açıp içindekileri gösteriyorum.

“İşte, hepsi burada.”

Adamın yüzündeki ifadeyi tasvir etmek gerçekten de zor. Açgözlülük değildi ama büyülenmiş gibi bir hali vardı. Yalnızca masallarda olduğunu sandığı bir korsan hazinesi bulmuş bir çocuğa benziyordu. Çantanın içinde hiçbir zaman ulaşmayı ummadığı yeni bir yaşamın anahtarı yatıyordu ve onun adına mutluydum.

“Sayın parayı. Anlaştığımız gibi.”

Çantayı kucağına indiriyorum.

“Acele etmenize gerek yok.”

Rastgele birkaç balya alıp kontrol ediyor ve bir süre balyaları saydıktan sonra çantayı kapatıyor.

“Para tam gibi gözüküyor.”

“Harika. Şimdi gidip bileti getirin.”

Az önce bana verilen gözdağının onun için de geçerli olduğunu bilmesi gerektiğini düşünüyorum.

“Şunu anladığından emin olmak istiyorum. Çocukça bir şey yapmaya kalkışırsanız başınıza gelecekleri engelleyemem.”

Gülümsüyor.

“Bu saatten sonra bunun farkında olmamam için aptal olmam gerekir.”

Elinde çantayla arabadan çıkıp yolcu kapısının camından içeri eğiliyor ve önceki gün Daytona'nın yaptığı gibi ceketinin cebinden bir zarf çıkarıyor.

“İşte, burada.”

Zarfı açıp içindekini gazete ve fotokopisiyle karşılaştırıyorum. Tarih, rakamlar, figürler, hepsi uyumlu. Başımı kaldırıp Remo Frontini'ye bakıyorum. Adam yeniden gülümsüyor.

“Bravo, ben saygı duyulan birisiyim. Ne düşünüyorsunuz bilmiyorum ama bence siz de öylesiniz. Tavsiyeleriniz için teşekkür ediyorum ve eğer müsaade ederseniz benim de küçük bir tavsiyem olacak size.”

“Dinliyorum.”

“Bana yaşamımı değiştirmem için aceleci olmamamı söylemiştiniz. Ben ise size tam tersini söyleyeceğim. Bence bir an önce değişmelisiniz çünkü daha iyi bir hayatı hak ediyorsunuz. İyi günler.”

Cevap vermeme fırsat bırakmadan bankaya doğru ilerliyor ve ben elimde zarfla arkasından bakakalıyorum.

Bu kadar da şanslı olacağımı düşünmemiştim. Şimdi yapmayı planladığım şeyi daha rahat gerçekleştirebilirim. Ceketimin cebinden Pino'nun harika el işçiliği ürünü sahte bileti çıkarıyorum. Piyango yetkililerinin bariyerini belki geçemeyecektir

fakat Tano Casale'yi kandırmaya yetecektir. Eğer bileti yarın sabah paraya çevirmeye kalkarsa sonum ayaklarıma beton dökmüş halde Ticino Nehri'ni boylamak olacak. Fakat bu kadar açgözlülük yapmayacağını tahmin ediyorum. Kıcıımı bir süre daha kurtaracak bir planım var.

Yeterli bir süre...

Biletleri değiştirdikten birkaç saniye sonra Milla yanıma geliyor ve şoför kapısı camına doğru eğiliyor.

"Bir sorun yok ya?"

"Hayır, her şey yolunda."

Elimdeki zarfı uzatıyorum.

"İşte, Tano'ya götürebilirsin."

"Kendin götürmen gerekecek. Tano'nun seninle konuşacakları var. Benimle gelsen iyi olur."

Yüzündeki ifadeden ve ses tonundan benim yerimde olmadığı için mutlu olduğunu anlayabiliyorum. Aslında ben de kendi yerimde olmayı istemezdim.

"Tamam, seni takip ederim."

Arabasına geri dönüp motoru çalıştırıyor ve az sonra yanımdan geçiyor. Park yerinden çıkıp Giulietta'sını takip etmeye başlıyorum. Cesano'dan çıkana kadar yoğun trafikte birkaç kez birbirimizi kaybeder gibi oluyoruz.

Önümdeki arabayı süren Milla'nın boynuna bakarken ondan ne beklemem gerektiğini bilmiyorum. Çevre yolundan dönüp evime çok da uzak olmayan bir yerden güneye doğru ilerliyoruz. Cebimdeki iki bileti bomba pimine benzetiyorum. Eğer Tano üzerimi aramaya karar verirse yarın sabah nehri boylamam işten bile değil.

Başka şeyler düşünmeye çalışıyorum ve aklıma Carla geliyor.

Şu anda bir ya da birden fazla adamla aynı yatakta olma ihtimalini ne kıskanıyorum ne de buna üzüliyorum. Bir zamanlar yediğim jilette beraber duygularım da benden koparılmıştı. Fakat bazı dürtülerim hâlâ yerli yerinde. Arzularımı telafi etmek için delici ve acı verici bir şekilde içime işleyen, hiçbir zaman tatmin olamayacak dürtüler.

Kadınlar bir tarafta, erkekler öteki tarafta.

Ben ise ortalarındayım; geçirdiğim ameliyat izim duruyor. Bu operasyon, ben işeme ihtiyacı görürken vücudumla nispeten daha barışık olmamı sağlıyor.

Carla sırrımdan haberdar olan ve beni anlayan birkaç insandan biri. Sanırım Lucio ile sevişmek için izin istemesinin bir diğer nedeni ise bana bir hediye vermektir. Sonrasında yatağıma süzülüp bedenimle fiziksel temas da kurmuştu.

Milla'nın Opera çıkışına yöneldiğini görünce daha önce Micky ile geldiğim, gece yarısından sonra kumarhaneye dönmüş hurdalığa gittiğimizi düşünüyorum. Artık bileklerime kadar betonlanmış halde nehre fırlatılışından ziyade pres makinelelerinin arasında sıkıştırılmış bir hurda arabanın içinde ezilişim hayalimde canlanıyor. Böyle güneşli ve güzel bir gün için fazla karanlık düşünceler bunlar.

Önüm sıra giden Giulietta yolu takip etmek yerine birkaç kilometre sonra sağdaki dar bir yola sapıyor ve yol kenarındaki bir restoranın park yerine yöneliyor. Tek katlı yapının pencere-leri estetik bir biçimde demir ızgaralarla kaplı ve bir zamanlar kırmızı olduğunu düşündürten duvarların rengi soluk pembeye dönmüş. Arkadaki, yazlık bahçe olarak kullanılan kameriye kocaman mor salkımlarla kaplı.

Park yerinde bizimkiler haricinde yalnızca birkaç araba daha var ve biz de aralarına park ettikten sonra tek kelime etmeden

restoranın ahşap kapısından içeri giriyoruz. Hemen üstünde Jole'nin Ev Yemekleri yazıyor. Salon, pencerelerden giren ışık yetersiz olduğu için lambalarla aydınlatılmış. Burnu havada, gevşek bir garson varlığımızla ilgilenmiyormuş gibi, bize bakmıyor bile.

Kararlı adımlarla koridordan geçip arka tarafa doğru yürüyen Milla'yı takip ediyorum ve iç taraftaki özel odada Tano ile korumasını otururken buluyoruz. Büyük patron spagettisini yerken tek kelime etmeden bize masadaki boş sandalyeleri işaret ediyor.

Sandalyeme yerleşirken Tano'nun diğerlerine kaş göz işareti yaptığını görüyorum. Koruması ve polis memuru ses çıkarmadan odayı terk ediyorlar.

Masada yalnızca ikimiz kalıyoruz; böylesi daha mı iyi emin değilim.

“Bir şeyler yemek ister misin? Carbonara harika.”

“Hayır, aç değilim.”

Çatalındaki spagettiye tek solukta yuttuktan sonra ağzını peçetesiyle siliyor ve masanın altından elini uzatıyor.

“Sanırım sende bana ait bir şey var.”

Cebimden çıkardığım zarfı uzatıyorum. Açıp içindeki bileti alıyor. Uzun bir süre elinde evirip çevirip inceliyor. Belki de elindeki minik kâğıt parçasının bir servet ettiğine inanamıyor. Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor.

“Akıllı bir çocuksun, Kasım 1943 Perugia, Sellano doğumlu, sonraları Avustralya'ya göç eden Alfonso ve Marisa Giusti'nin oğlu Francesco Marcona. Kesinlikle akıllı bir çocuksun. Bu taktikle zekice bir ilke imza attın.”

Yüzümdeki şaşkınlığa gülümseyerek karşılık veriyor.

“Hakkında araştırma yapmadan böyle bir işe gireceğimi düşünmedin, değil mi? O halde bir polisi beslememin ne anlamı olurdu ki?”

“Gayet anlaşılabilir bir davranış.”

Tano tekrar bilete bakıyor ve sonra onu masanın üzerine koyuyor.

“Salvo’nun ölümü gibi küçük bir mesele hâlâ yerli yerinde duruyor. Şimdi bildiklerini anlatmanı istiyorum.”

Soğukkanlı görünmeye çalışıyorum.

“Neler olduğunu bilmiyorum. O gece bir kızla beraberdim.”

Gözünü bana dikip bekliyor. Konuşmam henüz bitmemişti.

Bazen, yalnızca ahmaklar ve masumlar mazeret üretemez.

Dirseklerimi masaya dayayıp ona doğru eğiliyorum.

“Tano, kendimi övmüş gibi görünüyor olmak istemem ama hayatım boyunca dava adamından çok bir diplomat gibi yaşamışımdır. Hiçbir zaman tabancam olmadı ve böyle devam etmesini umuyorum. Menno ile yaşadığım sorunu çözmek için doğrudan sana geldim ve iş yaparak bunu çözmek istedim. Barışçıl, kolay ve iki taraf için de kazançlı olan yolu seçtim. Kanıtı tam önünde duruyor.”

Bir yandan da parmağımla bileti işaret ederek sözlerimi destekliyorum.

“Aynı yolda ilerlemeye devam etmek isterim. Elindeki parayı bir saatte iki katına çıkaracak bir teklifim var eğer istersen.”

Gözlerinde parıldayan ışığı görmemek mümkün değil. Karnını spagetti ile doyurmuş olabilir fakat gözü hâlâ aç. Hepsinden öte elde ettiğim güvenilirlik kredim beni rahatlatmaya yetiyor. Tano şarabından bir yudum aldıktan sonra devam etmemi istiyor.

“Dinliyorum.”

“Müşterilerin arasında bankada çalışan birileri olabilir mi? Kötü bir kumar alışkanlığı olan ve aynı zamanda sana borcu olan birileri?”

Hikâyenin gideceği yeri merak ettiği aşikâr.

“Belki. Devam et.”

Elimden geldiğince ikna edici olmaya çalışarak yeni fikrimi açıklıyorum. 490 milyonluk bilekten daha riskli, komplike ve ancak taşaklı bir adamın uygulamaya cesaret edebileceği bir plan. Lafı dolandırmak yerine doğrudan bunu vurgulamaya karar veriyorum. Ne kadar güçlü ya da kurnaz olursa olsun, yine de Tano özünde yaşamı boyunca fiziksel gücünü, cesaretini ve vicdansızlığını silah olarak kullanmış sokak serserisinin teki. Mizacı gereği meydan okumaları kabul edeceğini düşünüyorum.

Gerçekten de öyle oluyor.

“Neden olmasın. İsa aşkına, aslında olabilir.”

Gülümseyip kadehindeki şarabın kalanını bir yudumda içiyor ve söylediklerim üzerine biraz cezbolmuş biraz da kibirlenmiş görünüyor.

“O piç kurularının kıcına 490 milyon yarak soktuğumu şimdiden görebiliyorum.”

Fikri aklında bir süre daha çevirdikten sonra nihayet beni hatırlıyor.

“Bu işe dâhil olmak ister misin?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Daha önce de söyledim. Ben küçük bir balığım ve hep öyle kalmak istiyorum.”

Tano yüzünde saf bir acımasızlıkla gözlerini üzerime dikeyor.

“Korkarım bu defa daha büyük bir denizde yüzeceksin evlat.”

Acımasız ifade bir anda yerini merhamet ve alçak gönüllülüğe bırakıyor.

“Seni sevdim Bravo. Bu işle senin ilgilenmeni istiyorum. Omuzlarının üzerinde birinci sınıf bir beyin taşıyorsun.”

“Çok teşekkür ederim ama gerçekten de işi burada bırakmak istiyorum.”

“Bizim dünyamızda, dans edilirken köşede oturana yer yoktur.”

Şakası yok. Bir diğer ifadeyle benim de bu işte olduğumu ima ediyor. Zehirli bir havuza dalmak üzereymiş gibi hissediyorum kendimi ve istediğim şey tam da bu. Fakat istemiyormuş gibi davranmam gerek. Israr etmesini sağlamalıyım. O ana kadar attığım adımlara rağmen üzerimde şüphenin gölgesi bile kalmamalı. Biriyle herhangi bir anlaşma yaptığında aklının bir tarafında mutlaka şüphe olur fakat benden hoşlandığına eminim ve bu hiç de azımsanmayacak bir adım.

Hafifçe bana doğru eğiliyor.

“Var mısın?”

Bir süre düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra gözlerimi kaldırıp yüzüne bakıyorum.

“Tamam. Sanırım bunu yapabilirim.”

“Güvenebileceğin adamların var mı?”

“Evet, bana yardım edebilecek güvenilir, sağlam ve becerikli birilerini tanıyorum.”

Rahatladığını hissediyorum ama o benim de aynı şekilde hissettiğimin farkında değil.

“O halde sen onlarla ilgileneceksin. Diğer detayları sonra konuşuruz.”

Razı olduğumu belli etmek için birkaç kelime daha sarf ediyorum.

“O halde anlaştık. Önümüzdeki günlerde biraz meşgul olacağım. Hazır olduğumda haber veririm.”

“Olur. Bir şeyler yemeyeceğinden emin misin?”

Gerçekten davet mi ediyordu yoksa başından savmak için mi söylemişti bunu bilmiyorum ama bu işi burada noktalamaya karar veriyorum.

Ayağa kalkıyorum.

“Teşekkür ederim ama gerçekten de gitmem gerekiyor.”

Az önce ölümcül bir kumar oynadığım ve tutmaması halinde korumalarının enleme kurşunu indirmekten haz duyacağı özel odadan çıkıyorum. Büyük salonda sandalyede oturan korumayla göz göze geliyorum. Boş ifadesinden ne düşündüğünü anlamak güç. Belki soğuyan çorbasını düşünüyor belki de onun yerine düşünen patronundan gelecek emirleri bekliyor sadece.

Salondan geçerken ne ben ona bir şey söylüyorum ne de o bana. Stefano Milla'yı kasanın yanındaki telefonun başında buluyorum, boştaki eliyle bana selam veriyor. Ben de aynı şekilde karşılık verirken onunla konuşmak zorunda kalmayacağım için içten içe seviniyorum.

Dışarı çıkar çıkmaz derin bir nefes alıyorum.

Güneş pırıl pırıl ve hafifçe esen rüzgâr güneşin önündeki bulutları dağıtmak istermiş gibi esiyor. Mini'me ilerlerken bu güzel gün için minnettar olmayışına içerliyorum.

Çok fazla şey olmuş ve hepsi de peş peşe gelmişti.

Tulip'in ölümü, Carla'nın hayatıma girişi, arabamın şase numarası, Tano Casale'ye verdiğim sahte bilet ve tabii ki Daytona'nın bana verdiği gazete kâğıdından banknotlar. Arabama biner binmez ondan hesap sorma isteğiyle doluyorum. Telefonla mı arasam yoksa bizzat boğazına mı sarılısam karar veremiyorum.

Milano'ya, evime doğru sürüyorum. Televizyonun karşısında birkaç saat uzanmaya ihtiyacım var. Daha sonra elimdeki kaosu

mantıklı bir sıraya dizebilir, kızların dönmesini beklerken birkaç telefon görüşmesi yapabilirim.

Çok geçmeden Cesano'dayım. Günün bu saatinde boş park yeri bulmak pek de zor değil. Bağıra çağıra oyun oynayan çocukların arasından geçerken bir kenarda oturmuş sohbet eden annelerinin bakışlarını ensemde hissediyorum.

Birkaç dakika sonra dünyayı kapımın ardında bırakıp daireme giriyorum. Havada sabun ve dezenfektan kokusu var. Sinyora Argenti evi çekip çevirmiş olmalı. Fakat içimde nedense eski halini alması çok uzun sürmeyecekmiş gibi bir his var.

Eve girer girmez hemen telefona gidip cevaplaması umuduyla bir numara tuşluyorum. Neyse ki ofisini aradığım kişinin kendisi cevap veriyor.

"Alo, Biondi ben. Kiminle görüşüyorum."

"Ugo, benim Bravo."

"Meşgulüm. Çabuk söyle."

Ses tonundan iş üstünde olduğunu tahmin ediyorum. Belki de müşterilerinden biri ata biner gibi üzerindeydi o an.

"Carmine'yi görmek için izne ihtiyacım var."

"Ne zaman?"

"Bir an önce."

"San Vittore Hapishanesi'nde tutuklu ziyareti için doğru bir zaman değil."

"Anlıyorum ama yine de görüşmem lazım."

"Tamam, denerim. Bir gelişme olursa hemen haberdar ederim seni."

Veda etmeme bile fırsat vermeden telefonu kapatıyor.

Telefon ahizesi elimde öylece kalıyorum. Gözümün önüne görüş kabininde, camın arkasında giderek ölüme yaklaşan, her

geçen gün daha da güçsüzleşen adamın görüntüsü geliyor. Ona önereceğim şey belki de onu yeniden hayata döndürebilir.

Yeniden kendi sorunlarıma odaklanmalıyım. Mayıs tarlasında dans eder gibi bir durumdayım. Tek bir yanlış adım atarsam parçamı bile bulamazlar.

Ahizeyi yavaşça yerine bırakıyorum.

Cebimden rüyalarımın piyangosunu çıkardıktan sonra ceketimi kanepenin üzerine fırlatıyorum. Mokasen ayakkabılarımı çıkarıp yatak odasına geçiyor ve bileti gizli yere saklıyorum. Ardından televizyonu açıp yatağıma uzanıyorum.

Ulusal haberleri veren RAI 1 kanalı açık. Spiker Bruno Vespa ruhsuz yüzü ve hiç susmayacakmış gibi gelen rutin sesiyle haberleri okurken muhabir Paolo Frajese araya girip yeni bir haberi eline tutuşturuyor.

“..ve Hristiyan Demokrat Partisi milletvekili ve aynı zamanda senatör Amedeo Sangiorgi’nin kardeşi Mattia Sangiorgi’nin de Lorenzo Bonifaci’nin villasında işlenen cinayette ölü bulunduğu haberi elimize geçti. Lorenzo Bonifaci’nin kendisi de kurbanlar arasında. Kurbanların tam listesi henüz elimize ulaşmadı fakat yaşanan katliamdan villadaki personel de dâhil kimsenin kurtulmadığı konuşuluyor. Sızan bilgilere göre ev sahibinin konukları ve kendi güvenliği için villada koruma sağlayan, donanımlı ve eğitilmiş ekibin çabaları da katliamı engelleyememiş. Şimdi Monza yakınlarındaki Lesmo bölgesinde bulunan villanın dışında bekleyen muhabir arkadaşımıza bağlanıyoruz.”

Kamera park yerindeki araçları, villa bahçesinin dış duvarlarını ve etrafta koşuşturan diğer gazetecileri gösteriyor.

Muhabirin sözleri anlamsız mırıltılara dönüşüyor ve bir süre sonra duymaz oluyorum.

Odamı kapladığını zannettiğim kötü ruhlar sanki bütün oksijeni emiyor ve nefes almakta güçlük çekiyorum. Gözüm televizyondaki görüntülere dalmış halde olduğum yere mıhlanıp kalıyorum.

Bana ait olan zaman, bildiğim zaman, içinde kayıp gittiğim zaman sonsuza dek duruyor.

Aniden çalan zil bir bomba etkisi yaratıyor, içinde saklandığım anı milyonlarca parçaya ayırıp yok ediyor. Televizyonu kapatıyorum ve bacaklarım bedenime ait değilmiş gibi bir hisle ayağa kalkıyorum. Kapıya doğru yürürken Lucio'nun yeni bir kelime oyunuyla karşımda dikileceğini bekliyorum.

Fakat onun yerine Stefano Milla'nın ciddi yüzü karşımda beliriyor. Yanında iki üniformasız polis daha var. Bir tanesinin yanında kısmen Alman kurdu olan melez bir köpek var. O anda yüz ifademe hâkim olamadığımı fark ediyorum. Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz fakat şundan eminim ki artık farklı taraflardayız. Ben şaşkınlık içinde kapıyı açan bir şüpheli, o ise bir kanun adamı.

Cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp bana uzatıyor.

“Ciao, Bravo. Korkarım ki evini aramamız gerekecek. İz-nimiz var.”

Kâğıdı incelemeye gerek bile duymuyorum. Her şeyi kural-larına göre ayarladığından hiç şüphem yok.

“Arama sırasında avukat bulundurma hakkın var. Avukatını aramayı ister misin?”

Başımı iki yana sallayıp kenara çekiliyorum. Milla ve ar-dından iki polis içeri giriyorlar. Salonun ortasında durup etrafa

bakınıyorlar. Arama köpeği şimdilik sakince halıfleksin üstünde oturuyor.

“İşimizin daha hızlı bitmesi için bize yardım edebilirsin. Çatıda ya da bodrumda sana ait bir depo ya da benzeri bir alan var mı?”

“Hayır.”

“Evde tabanca ya da uyuşturucu var mı?”

“Hayır.”

“Kasan var mı?”

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

“Kasanın içine koyacak neyim var ki?”

Polislerden biri dayanamayıp gülüyor. Milla bunu fark etmiyor ve adamlarına talimat veriyor.

“Pekâlâ, başlayabilirsiniz.”

İki polis tek söz söylemeden işe koyulup odalara dağılıyor. İçimde gizli yerimin bulunacağına dair bir korku var. Her zaman bir polis aramasından bile kurtulabilecek kadar zekice bir yer olduğunu düşünmüştüm.

Milla'nın yüzünde samimiyetinden emin olamadığım üzgün bir ifade var.

“Kusura bakma, işimiz bittiğinde buralar oldukça dağılacak.”

“Başka şansım var mı?”

“Zannetmiyorum.”

Boyun eğmiş bir tavırla gidip kanepeye oturuyorum. Stefano şifonyerin üzerine bakıyor. Ondan nasıl bir tavır beklemem gerektiğinden emin değilim. Fakat en azından onunla ilgili bildiğim şeyler var ve bunları stratejik bir biçimde kullanmalı mıyım bilmiyorum.

Stefano da aynı şeyi düşünüyor olabilir. Mutfak ve salon boyunca etrafı araştırırken benimle göz göze gelmemeye gayret ettiğini fark ediyorum. Belki de diğer polislerin varlığı yüzünden benimle iletişime geçmekten kaçınıyordur.

Arama hiç bitmeyecekmiş gibi uzun geliyor. Tek yaptıkları her yeri alt üst etmek, çekmeceleri çıkarmak, bütün kâğıtları incelemek, duvar kâğıtlarını sökmek ve yastıkların içine dek her şeyi kontrol etmek.

İşleri bitince üçü de salonun ortasında toplanıyor.

Milla yüzüme bakıyor.

“Burada bir sorun yokmuş gibi görünüyor ama henüz seninle işimiz bitmedi. Bizimle gelmen gerekiyor.”

“Gözaltında mıyım?”

“Öyle olsaydın bileklerini kelepçelerdim. Merkeze gelmen lazım çünkü bazı konularda ifadene ihtiyacımız var.”

Oturduğum yerden kalkıp ceketimi ve ayakkabılarımı alıyorum.

“Pekâlâ, gidebiliriz.”

Merdivenlerden iniyoruz ve dışarı çıktığımızda etrafta kimseyi göremiyorum. Fakat bir yandan da pencerelerden kaç çift gözün beni seyrettiğini zihnimde sayamıyor ve “zaten bir şeyler karıştırıyor gibiydi...” dediklerini duyuyorum. Zerre umurumda değil. Sahip oldukları şey sadece sonsuz merak ve varsayımlardı.

Bir polis arabası ve köpek için bir K9 kamyoneti bizi bekliyor.

Köpeği kamyonete yerleştirdikten sonra beni Alfa Romeo marka devriye aracına yönlendiriyorlar. Polislerden biri kapıyı benim için açıyor ve arabaya biniyorum. Milla yanıma oturuyor. Gürültülü Milano caddelerinin aksine, arabanın içi oldukça sessiz. Milla ve ben yan yanayız ve ikimiz de kendi tarafımızdan akıp giden asfaltı ve caddeleri izliyoruz. İkimiz de birbirimizin

aklından geçenleri okuyabilmek için bir servet ödeyebilirdik ve ne düşündüğümüzü sorduğumuzda yalan söylemeye hazırдық.

Yolculuğumuz Via Fatebenefratelli'deki polis merkezinde son buluyor. Ön kapıdan girip park yerinin ortalarında bir yerde duruyoruz. Araçtan inip merdivenlere yürüyoruz. Taş merdivenleri tırmanıp bir koridora giriyoruz. Ayak seslerimiz koridorda yankılanıyor. Ahşap bir kapının önünde duruyoruz.

Milla kapıyı tıkladıyor ve kapının diğer tarafından girmesine onay veren sihirli sözcüğü duyunca kapıyı aralıyor. Birbiriyle uyumsuz mobilyalarla döşenmiş, masaların üzeri kâğıtlarla kaplı, duvarlara gönülsüzce asılmış resimlerle tamamlanan bir ofise giriyoruz. Odanın soğukluğu içerideki iki polisin suratlarına yansımış. Biri otuzlu yaşlarında, uzun saçlı, kirli sakal bırakmış, esmer bir adam ve odanın sol kısmında, kolçakları olmayan bir sandalyenin üzerinde oturuyor. Diğeri ise sıradan görünümlü, sivil kıyafetli, bu haliyle gizli serviste çalışıyormuş izlenimi uyandıran bir polis.

Milla masanın ardında oturan adama sesleniyor.

“*Buon giorno*, Şef. İstedığınız kişiyi getirdim. Ev aramasından bir şey çıkmadı.”

“Güzel. Çekilebilirsin.”

Milla odadan ayrılırken polis şefi masanın önündeki boş sandalyeleri işaret ediyor.

“Oturun.”

Dediğini yapıyorum ve karşılıklı oturur halde birbirimize bakıyoruz. Başkomiser diğer polisten daha yaşlı görünüyor ve daha resmî bir kıyafet tercih etmiş. Açık mavi renk gömleği ve kravatını üç parça gri bir takım elbiseyle tamamlamış. Kestane rengi saçları kısa kesilmiş ve gözlüklerinin arkasındaki gözleri oldukça küçük.

Yüzüne bakıp söze başlamasını bekliyorum.

“Ben Başkomiser Vincenzo Giovannone.”

Sandalyesinde sessizce oturmaya devam eden soluk yüzlü polisi tanıtıyor.

Başkomiser önündeki dosyayı açıyor.

“Siz ise Francesco Marcona ya da nam-ı diğer Bravo olmalısınız.”

“Evet.”

“Kadın ticaretinden tutuklanmışsınız daha önce.”

Tam da tahmin ettiğim gibi açılışı vals ile yapıyoruz. Adımları doğaçlama yaparak izlemem gerektiğine dair bir hisle doluyorum.

“O halde savcılık tarafından mahkemeye bile gerek duyulmadan serbest bırakıldığımı da biliyorsunuzdur.”

“Doğru.”

Giovannone başını dosyadan kaldırıyor ve açık renk gözlemini üzerime diyor. Ne yaptığını bilen bir adamın bakışlarına sahip olduğunu söyleyebilirim.

“Cindy Jameson, Barbara Marrano ve Laura Torchio isimli kadınları tanıyor musunuz?”

“Evet.”

“Dün geceyi Bonifaci’nin Lesmo’daki villasında geçirdiklerini biliyor muydunuz?”

Başıma ve mideme aynı anda sökün eden bir sancıyla sarsılıyorum. Saydığı isimlerde bir yanlışlık olmalı. Carla’yı Piazza San Babila’ya bizzat ben götürmüştüm. Evet, Bonifaci’nin aracı gelip kızları alana kadar orada beklemedim ama Cindy ve Barbara olay yerindeyse onun da olması gerekiyordu.

Laura’nın ne işi vardı orada?

Başkomiserin sesi beni daldığım düşüncelerimden koparıyor.

“Biliyor muydunuz yoksa bilmiyor muydunuz?”

“Evet, orada bir partiye davetli olduklarını biliyordum.”

Elimden geleni yapmama rağmen sesimin yeterince soğukkanlı çıkmadığını biliyorum. Sesimdeki değişikliğin Başkomiserin de gözünden kaçmadığını zannediyorum.

Vakit kaybetmeden saldırıya geçiyor.

“Üçünün de öldürüldüğünü duydunuz mu?”

Başımı yavaşça aşağı yukarı sallıyorum.

“Evet. Daha doğrusu öyle tahmin ettim. Polisler evime geldiği sırada haberleri izliyordum. Bonifaci’nin villasının önünden canlı yayın yapıyorlardı.”

“O halde birazcık Lorenzo Bonifaci hakkında konuşalım. Onu tanır mıydınız?”

“Bire bir tanımazdım. Yani onunla hiç bir araya gelmedik. Yalnızca telefonda konuşmuştuk.”

Başkomiserin bakışlarındaki şaşkınlık sanki benimle alay ediyormuş gibi bir etki yaratıyor üzerimde.

“Çekingen ve ihtiyatlı bir bey olduğunu söylemişlerdi. Bizzat görüşmesi imkânsız biriymiş. Durum böyleyken nasıl oluyor da sizinle doğrudan iletişime geçebiliyor peki?”

“Milano’da birçok ünlü insanı tanırım, özellikle de moda dünyasını yakından bilirim. Konukları için verdiği kokteyllerde ortamı renklendirmek için kız göndermemi isterdi benden.”

“Kokteyl mi yoksa grup seks partileri için mi?”

“Ne amaçla kokteyl düzenlediğini bilmiyorum. Hiçbirinde bulunmadım.”

Başkomiser Giovannone aniden konuyu değiştiriyor.

“Salvatore Menno ya da Tulip lakaplı eski dolandırıcıyı tanıyor muydunuz?”

“Evet.”

“Trezzano yakınlarında bir taş ocağında üç kurşun yemiş halde ölü halde bulunduğunu da biliyor muydunuz?”

Nasıl bilmezdim ki...

Pfft... pfft... pfft...

“Gazetelerden okudum.”

“Tanışıklığınızın derecesi neydi?”

“Via Monte'deki Ascot Club'da birkaç organizasyonda bir arada bulunmuştuk. İkimiz de aynı kulübün müşterisiydik. Daha sonraları arkadaşlarımdan biriyle yaşadığı bir sorun sebebiyle aramızda bir husumet oldu.”

“Arkadaşınızın adı nedir?”

“Laura Torchio.”

“Bak sen.”

Bu iki kelimelik tepki hikâyenin devamı olduğunu müjdeler gibiydi. Başkomiser ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyor ve bir süre sessizce dışarıyı izliyor. Yeniden konuşmaya karar verdiğinde daha samimi bir üslup takınarak *siz*'den *sen*'e geçiyor. İtalyancada bu samimiyet ifadesi olarak görülse de kullanma biçimi bana daha çok tehditkâr gibi gelmişti.

“Beni anlıyor olmalısın Bravo. Böylesi ilginç bir ilişki ağını tuhaf bulmam yanlış olmamalı.”

Ayak seslerinden arka tarafımdan bana doğru yaklaştığını anlıyorum ve dönmek için kendime hâkim olmaya çalışıyorum.

“Arkadaşlarının ölme alışkanlığı var sanırım. Seninle anlaşmazlığa düşenlerin sonu ölüm oluyor. Yine seninle iletişim halindeki üç kız ve ahababın ünlü modacı da aynı kaderi paylaşıyor.”

Artık yıkıcı darbeyi indirmesi an meselesi ve fazla bekletmiyor.

“Tesadüfe bakın ki Salvatore Menno’yu öldüren silah Bonifaci malikanesindeki katliamda da kullanılmış. Bunun nasıl olmuş olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

Sorusuna bir cevap beklediğini zannetmiyorum. Ya da benim durumumda ancak her şeyi itiraf etmemi dinlemeye razı olacaktır. Kartını oynadı ve nasıl bir tepki vereceğimi bekliyor. Balistik raporun jet hızıyla eline ulaştığını ve bunun beni baş şüpheli konumuna getirdiğini anlamamı istiyor.

“Maalesef hiçbir fikrim yok.”

Giovannone koltuğuna dönüyor. Yeniden yüz yüzeyiz. Sorgulama boyunca odadaki diğer polisin hiç kımıldamadığını fark ediyorum.

“Dün akşamdan bu sabaha nerede olduğunu ve neler yaptığını söyler misin?”

“Via Ravello’daki Torre Pendente’de akşam yemeği yedikten, Via Chiesa Rossa’da Budineria’da oyalandıktan sonra gece yarısına doğru evime geçtim ve sabaha kadar oradaydım.”

Daytona ve para teslimatı işinden bahsetmiyorum. O anda aklıma sinir bozucu bir düşünce geliyor. Stefano Milla’nın önceki akşam söyledikleri bir tahtakurusu gibi beynimi kemiriyor.

Bazen, yalnızca ahmaklar ve masumlar mazeret üretemez.

Tulip’in ortadan kaybolduğu gece için mazeretim Carla idi fakat artık toz olup gitti. Ayrıca katliam gecesi için bir mazeretim yok. Budala gibi elimde para yerine gazete kâğıdıyla dolu zarfla bir otoparkta tanımadığım adamları beklediğimi söyleyemem.

“Anlattıklarına şahitlik edecek biri var mı?”

Yüce İsa, kimsem yok işte. Lucio bile o geceyi gitar çalarak Carimate Kalesi’ndeki stüdyoda geçirmişti. Görünmez ellerin boğazıma sarıldığını hisseder gibiyim.

“Hayır.”

Cevabım ters ve kaba.

“Cevabın sana pahalıya patlayabilir. Hele ki anlattıklarından sonra...”

Dedektif kızgın adam rolünü oynuyor. Ben ise gerçekten kızgınum. Bu defa ben gözlerinin içine bakıp sorumu soruyorum.

“Tutuklandım mı? Avukat çağırabilir miyim?”

“Hayır, tutuklu değilsin. Acemi bir stajyer avukat bile bir saat içinde seni özgürlüğüne kavuşturabilir.”

Rahatlıyorum.

“O halde gidebilirim sanırım, öyle mi?”

“Tabii ki. Elinin ölçüsünü almak için bir parafın eldiven denememizde sakınca görmezsin, değil mi?”

Benimle oyun oynamaya çalışıyor ve bunu gizlemek ister gibi bir niyeti de yok. O da biliyor ki izleri yok etmek için bir materyali ovmak yeterli. Amacı, kimin patron olduğunu göstermek. Belli etmiyor ama Laura, Cindy, Barbara ve diğer kızlarla ilişkimin boyutundan haberdar olduğunu sezebiliyorum. Polislerin benimki gibi işlerle uğraşanları nasıl küçümsediğini çok iyi bilirim. Fakat kimisi bizim gibilerin yollarını açıp kendine fazladan kazanç sağlar. Stefano Milla gibi...

“Bir sakıncası yok. Hayatımda elime tabanca almadım.”

“Şu hayatta eline hiç tabanca almadığı halde, tetiği çekenlerden daha suçlu pek çok insan var.”

Giovanzone bir süre sustuktan sonra küçümser bir tavırla yeniden konuşuyor.

“Sana inanıp güvenecek kadar aptal olan kızların sırtından para kazanan alçağın tekisin. Daha ötesine cesaret etmeye götü yemeyen bir bok parçasısın. Nasıl desem; küçük iş küçük riskti, değil mi? Ah şu kanunlar olmasa gözümü bile kırpmadan seni ömür boyu hapisane deliğine tıkdım.”

Gülümsüyor ancak gülümseyen yalnızca dudakları.

“Sanırım bu defa sınırlarını aştın ve ayakların koca bir bok yağına batmış durumda. Yakında kopacak fırtınadan kurtulmak için küçücük de olsa bir şansının olduğunu hiç zannetmiyorum. Öyle ya da böyle sen de bu fırtınaya kapılacaksın.”

Yüzündeki gülümsemeyi silmek için bir saniyeliğine durup devam ediyor.

“Bunu çok yakında öğreneceğiz. Eğer dediklerim çıkarsa hapsi boylaman yalnızca bir teori değil, gerçeğin ta kendisi olacak.”

Telefonuna uzanıp birkaç tuşa basıyor ve saniyeler içinde ofise üniformalı bir polis giriyor.

“Alfio, beyefendiye laboratuvara kadar eşlik et. Parafin eldivenlerimiz şık takım elbisesiyle uyuşmazsa özür dilemeyi ihmal edeyim deme.”

Oturduğum sandalyeyi zihninde bir elektrikli sandalyeye çevirmeden önce ayağa kalkıyorum ve polisi takip ediyorum. Odadan çıkarken ofisteki diğer isimsiz polisin en sonunda kılmıldadığını gördüğüm için tuhaf bir haz duyuyorum.

Polis merkezinden ayrılırken saat sekizi gösteriyor. Kollarını açıp sarmalamayı bekleyen şehir artık aynı yer değil. Işıkların ardına saklanan gölgeler giderek zayıflamış. Saklanacak hiçbir yer yok. Elimden geldiğince gerçekçi olmaya çalışıyorum ve vardığım sonuç şu ki boğazıma kadar boka batmış durumdayım. İşin kötüsü batmaya devam edeceğime dair içimde bir his var.

Yakınlarında bir taksi durağı olduğunu bildiğim Piazza San Marco'ya doğru yürüyorum. Havada yaklaşan bir fırtınanın izleri var. Düşünmeye devam ettikçe kötü şeylerin olacağına dair sezgilerim giderek kuvvetleniyor.

Neden sonra karnımın acıktığını fark ediyorum. Bütün gün ağzıma tek lokma koymamıştım. Frontini ile buluşmamız, Tano

Casale ile randevumuz, büyük katliamı keşfedişim ve polis araması derken hiçbir şey yememiştim.

Kısa zamanda çok fazla şey olmuştu ve çember daralıyordu.

Kapanmak üzere olan bir gazete bayisinin önünden geçiyorum. Gazeteler bugün peynir ekmek gibi satılmış olmalı. Akşam gazetesi *La Notte*'den bir adet alıyorum. Manşette katliam haberi var ve sayfalar da manşetten farklı değil. Etrafta tanıdık kimsenin olmadığından emin olunca civardaki restoranlardan birine dalıp bir masaya oturuyorum. Son istediğim şey, olanlarla ilgili abuk sabuk yorumlar yapıp kafamı bozacak kimselerle uğraşmak.

Garsonu beklerken gazeteyi açıyorum. Gazete, elindeki yetersiz bilgiye rağmen ilgi çekmek için cesaret isteyen yorum ve iddialara yer vermiş. Ardından kurbanların isim listesi geliyordu. Finansçı Lorenzo Bonifaci, Hristiyan Demokrat Partisi milletvekili Mattia Sangiorgi ve ünlü müteahhit Ercole Soderini'nin fotoğraflarını da koymuşlar.

Ayrıca kızların isimleri yazılı fakat burada da Carla'nın ismini göremiyorum. İddiaların artık haberi yazan gazetecinin hayal gücünün ürünü suçlamalara dönüştüğünü okuyorum. Güvenlik elemanlarından hiç bahsedilmiyor. İsimleri kurbanların listesine bile alınmamış. Belki de sadece gözden kaçırmışlardı ya da hikâyeyi kirletmelerini istememişlerdi.

Sonunda gazetede İtalya'nın geri kalan meseleleriyle ilgili bir bölüm bulabilmiştim. Moro'nun kaçırılışı, Kızıl Tugaylar örgütü lideri Renato Curcio ve yoldaşlarının davası ve en son yaşanan katliam.

Restoranda oturup gazeteyi birkaç defa daha okurken yemeğimden atıştırıyorum ve zihnimde iki soru dönüp duruyor.

Neden Carla yerine Laura'nın ismi geçiyor?

Neden zarfın içinde para yerine gazete kâğıdı vardı?

Bir yanıt bulamıyorum. Garson hesabı getirip restoranın kapanacağını haber veriyor. Şehirdeki diğer misafirperver restoranlardan biri olmadığı kesin.

Yeniden dışarı çıktığımda dışarısını ve içimdeki düşünceleri değişmemiş halde buluyorum. En yakın taksi durağına doğru yürüyorum. Hemen yanında bir telefon kulübesi var. Yaklaşıp bir jeton atıyorum ve Daytona'nın numarasını tuşluyorum. Günün bu saatinde onu evde yakalayabilirim diye düşünüyorum fakat telefona kimse yanıt vermiyor.

Bir taksiye atlayıp Ascot Club'a sürmesini söylüyorum.

Ne taksici ne de ben konuşuyoruz. Profesyonel bir şoför ve profesyonel bir yolcu diye buna derim. Yolun sonunda yalnızca ücretin ne kadar tuttuğunu söylüyor.

Via Monte Rosa yoğun trafiği, dolu park yerleri ve ortalıkta dolanan kadınlarla sıradan akşamlarından birini yaşıyor. Via Tempesta'da bir ağacın gölgesine sığınıyorum ve olduğum yerden Costa Britain ofis binasının girişini ve Ascot Club'ın ön kapısını rahatça görebiliyorum.

Bu şekilde ne kadar beklemek zorunda kalacağımı bilmiyorum ama Ascot'un meraklı müdavimleriyle burun buruna gelmeye hiç niyetim yok.

Herkes olanları duymuş olmalı. Cindy, Barbara ve Laura ile ilişkimi bildikleri için başıma üşüşeceklerini tahmin etmek hiç de zor değil. Şovun başlamasına daha var ama yine de gölgede kalmayı tercih ediyorum. Bugüne kadar hep aynı yöntemi izledim ve bir zararını gördüğümü söyleyemem.

Olduğum yerde volta atıp sigara içerken sabrımın ödülünü alıyorum. Caddenin uzak köşesinde bana doğru yürüyen iki kadın gözüme çarpıyor ve birisinin Carla ile tanıştığımız sabah beni inceleyen temizlikçi kadın grubundan olduğunu hatırlıyorum.

Sıradan görünüşlü, aynı boyda iki kadının kardeş olabileceklerini düşünüyorum nedense. Belki de sahip oldukları boktan yaşamları ikisini herhangi bir kan bağından daha fazla birbirlerine benzetmiştir. Beni fark ettiklerinde yüzlerinde şüpheli bir ifade beliriyor.

Tanıdık gelenle konuşuyorum.

“Affedersiniz. Bir şey sormamda sakınca var mıdır acaba?”

“Hayır.”

“Costa binasında mı çalışıyorsunuz?”

“Evet.”

“Sizinle çalışan bir kız var, adı Carla Bonelli. Adresini ya da telefon numarasını bilme şansınız var mıydı?”

İki kadın birbirlerine bakıyorlar. Soruyu sorduğum kadın ikisi adına yanıt veriyor.

“İsmi neydi demiştiniz?”

“Carla Bonelli.”

Kadın tereddütsüz bir şekilde cevap veriyor.

“Bu isimde kimse çalışmıyor bizimle.”

“Emin misiniz? Uzun boylu, kestane saçlı, ela gözlü bir kız. Birkaç gün önce sizinle beraber işten çıkarken görmüştüm.”

“Evet, o kızı ben de hatırlıyorum ama biz işten çıktığımızda o zaten kapının önünde duruyordu. Binadan çıkmadı yani. Sizi de hatırlıyorum. Hatta sanmıştım ki sizin çalıştığınız kadınlardan biriydi...”

Sözünü tamamlamayışından benimle ilgili yargısını ağzından kaçırıldığını fark etmesi ilginçti. Şimdi her şey anlaşılıyor. Kadın haklı olabilir. Carla’nın binadan çıktığını görmemişim. Onu bana ilk Daytona göstermişti. Onu oltaya düşürmem için meydan okuyan da yine Daytona’ydı.

BİR PEZEVENGİN NOTLARI

Arkamı dönüp kadınlara teşekkür ya da veda etmeden yollarından ayrılıyorum. Çok da umurumdaydı sanki. Şu an daha önemli problemlerim var. Hızlı adımlarla Piazza Amēndola'daki taksi durağına yürüyorum. Paolo Boccoli ya da nam-ı diğer Daytona ile konuşmak için sabırsızlanıyorum.

Daytona'nın annesi Stecca degli Artigiani yakınlarında, Isola mahallesindeki Via Confalonieri'de yaşıyor. Arabamı evinin önüne park ederken kalkıştığım işin aptalca olup olmadığına karar veremiyorum ama şu an yüzeydeki bir baloncuk bile hayatımı kurtarabilir.

Bütün geceyi Daytona'nın vakit geçirdiği yerleri dolanarak geçiriyorum ama nafiye. Navigli'deki Le Scimmie'de rastladığım Matteo Sana ve Godie beni gördüklerine oldukça şaşırmışlardı. Normalde soru yağmuruna tutacak tipler olmalarına rağmen bu defa beni görmezden gelmişlerdi. Sanırım bu aralar kimsenin görüp konuşmak istemediği birine dönüşmüştüm. Kulüpteki kalabalığı iyice tarayıp Daytona'dan bir iz bulabilirim diye ummuştum.

Fakat ellerim boş kalmıştı.

Her yerde olabilirdi. Tano'nun kumarhanesinde servetini kaybediyor olabilirdi ya da batakhanenin tekinde bir fahişeyle gönül eğlendiriyor da olabilirdi. Ne olursa olsun aynı anda her yerde olamam.

Taksiyle eve dönerken benzer bir durum için Daytona'nın bana verdiği fikir aklıma geliyor. Aptalca, hastalıklı ve ümitsiz bir fikirdi belki ama elimde başka seçenek kalmamıştı. Elimde

kocaman, deri kapaklı bir ajanda, koca bir ofis klasörü ve üzerimde takım elbisemle kapıda dikiliyorum.

Lucio bu halde olduğumu bilse benimle gurur duyardı.

Fakat benimle gurur duyması için sorunlarımdan bahsetmeye şimdilik pek de niyetim yok.

Kendimi sıradan bir apartmanın kapısında dikilirken buluyorum. Daytona'nın annesi burada yaşıyor ve oğluna ulaşabilmem için bana yardım edebileceğini umut ediyorum. Eğer bir yerlere saklanıp pusuya yatmaya karar verdiyse bunu annesinden başka kimse bilemezdi. Kapı zillerini gözümle tarayıp BOCOLLI-CRIPPA yazılı zile basıyorum. Bana sonsuzmuş gibi gelen kısa bir süre sonunda zildeki hoparlörden sıcak ve nazik bir ses yükseliyor.

“Buyurun?”

Şansımın yaver gitmesini dileyerek kendimi tanıtıyorum.

“*Buon giorno, Sinyora.* Adım Rondano. Paolo'nun sigorta danışmanıyım. Kendisini dairesinde bulamadım. Belki sizin evinizdedir diye düşünmüştüm.”

“Hayır, iş için birkaç günlüğüne şehir dışına gitti.”

Tam da beklediğim cevap. Zavallı kadın, koca Milano'da ucube Daytona ile iş eylemini bağdaştırabilen yegâne insan. Derler ki bir oğul her zaman annesinin gözünü boyayabilir fakat Daytona âdeta kadının gözlerine gökkuşağı indirmiş.

“Ben de öyle tahmin etmiştim. Elimde imzalaması için bazı belgeler var. Size bırakabilirim diye düşündüm. Kapıyı açarsanız size bırakmak istiyorum. Döner dönmez imzalayabilir. İş ne kadar çabuk biterse parasını o kadar çabuk alabilir.”

Cevap almadan bir süre bekliyorum. Belli ki mesele para olduğu için oğlunun vereceği tepkiden duyduğu korku, ihtiyat hissine galip gelmek üzere.

“Üçüncü kat.”

Kapıda mekanik bir ses duyuluyor ve otomatiğe bastığını anlıyorum. Para, her kapıyı açabilirmiş demek ki. Merdivenleri tırmanırken burnuma yemek ve çamaşır suyu kokusu doluyor. Pek de iştah açıcı bir koku olduğunu söyleyemeyeceğim. İşime konsantre olmaya karar veriyorum. Nihayetinde daire bakmak için değil, biraz bilgi koparabilme umuduyla buradaydım.

Üçüncü kata vardığımda Daytona'nın annesini kapıda beni beklerken buluyorum. Ortalama uzunlukta, sıcakkanlı ve saf bir kadına benziyor. Elbisesinin üzerine bir ev işi önlüğü takmış. Sanırım kapıyı çaldığım sırada yemek yapıyordu. Hakkında bildiğim olumlu tek şey, ona köpek gibi davranan kocasının genç yaşta ölmesiydi. Fakat kötü kaderi intikamını ona Daytona gibi bir evlat vererek almıştı.

Dost canlısı bir sesle beni karşılıyor.

“*Buon giorno.*”

“*Buon giorno, Sinyora...*”

“Crippa, Teresa.”

“Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Marco Rondano.”

Zarfı uzatıyorum.

“Buyurun Sinyora Teresa. Zarfın içinde bahsettiğim belgeler var. Paolo'nun, kalemle X işareti koyduğum yeri imzalaması yeterli olacaktır.”

Sözlerimi tekrar ederek doğru anladığından emin olmak istiyor.

“X işaretli yeri imzalayacak.”

“Kesinlikle. Çok teşekkür ederim *Sinyora.*”

Dönüp birkaç basamak inmişken aniden aklıma önemli bir şey gelmiş gibi geri dönüyorum.

“Sizden bir iyilik isteyebilir miyim acaba?”

“Tabii ki.”

“Ofisten ayrılmadan önce bir arkadaşıma ulaşmam gerekiyor. Acaba telefonunuzu kullanmayı rica etsem fazla mı ileri gitmiş olurum? Şehir içi bir numara.”

İnsanlar telefon faturalarıyla ilgili giderek hassaslaşıyorlardı son günlerde. Bu yüzden şehir içi bir arama olacağı detayını ekleme ihtiyacı hissetmiştim.

“Şehir içiyse neden olmasın? Telefon faturamı Paolo ödüyor ve ona çok fazla masraf çıkarmak istemiyorum.”

Bir an içimden ona oğlunun kumar masasında beş saatte kaybettiği paranın onun beş yıllık emekli maaşından bile fazla olduğunu haykırmak geliyor. Fakat bu, kadıncağızı üzmemekten başka bir işe yaramaz ve daha fazla zaman kaybetmemem gerek.

Tertemiz haliyle bir tabloyu andıran koridorda önüm sıra yürüyen Sinyora Teresa’yı takip ediyorum. Burnuma okalıptüs bahçesi gibi ferah bir koku geliyor. Mobilyalar eski ama pırıl pırıl gözüküyor. Duvarlarda muhtemelen vakıf dükkânı ya da panayırdan satın alınmış resimler gözüme çarpıyor. Telefonun hemen üstünde paspartulu bir çerçevede oğlunun, okul yıllarında çekilmiş bir fotoğrafı asılı duruyor. Alt kısmına bir yazı yerleştirilmiş ve üçüncü sınıf yazıyor. Esasen Daytona’nın üçüncü sınıfa kadar okuyabilmiş olmasına bile şaşıyorum.

Fazla yüksek olmayan masaya doğru eğilip telefona ulaşıyorum.

Kendi ev numaramı tuşlayıp biraz bekledikten sonra telesekreterim devreye giriyor. Hayali bir müşteriyle ilgili konuşuyor, sahte telefon görüşmemi sanki karşımdaki kişi endişe verici bir şey söylemiş gibi sonlandırıyorum.

“Endişelenme. On dakika sonra orada olacağım. Piazzale Maciachini, değil mi?”

Gelmeyecek cevap için kısa bir süre susup devam ediyorum.

“Numara altı, tamam. Birazdan görüşürüz.”

Dönüp mutfakta sebze çorbası pişirirken bir yandan da benim sahte telefon görüşmemi pür dikkat dinleyen zavallı Sinyora Teresa’ya bakıyorum.

“Konuşmam bitti efendim. Çok teşekkür ederim. Maalesef hemen çıkmam gerekiyor. Paolo’ya selamlarımı iletin lütfen. Dönünce mutlaka benimle iletişime geçsin.”

Beni yolculamak için geldiğini görünce onu durduruyorum.

“Zahmet etmeyin, yolu biliyorum.”

Koridordan geçerken arkamdan *arrivederci* dediğini duyuyorum. Yakında görüşürüz demesi öylesine miydi bilmiyorum ama pek yakında yine görüşebileceğimize dair bir düşüncesi olmadığından eminim. Eğer her şey yolunda giderse on beş dakika sonra geri döneceğim.

Kapıyı arkamdan kapatıp hızlıca uzaklaşıyorum. Arkamdan her an bana seslenebilir. Neyse ki böyle bir şey olmuyor. Kendimi en yakın bara atıp bir espresso sipariş ediyorum. Sigaramı içerken *Corriere della Serra* gazetesini okuyorum.

Haberler kısmının büyük bir bölümü Lesmo’daki malikânde gerçekleşen katliama ayrılmış. Eldeki bilgiler ve tahminler, kurbanların isim ve fotoğrafları, olayla ilgilenen polislerin fotoğrafları ve sansürlü halde yayınlanmış, kurbanların kanlar içindeki fotoğrafları ilk bakışta göze çarpıyor.

O gece orada olması gereken ela gözlü bir kadınla ilgili tek bir satır bile yazılmamış. Bana yaşadığını ya da çalıştığını söylediği hiçbir yerde bulunmamış.

Saatime bakıyorum. Buraya geleli yirmi dakika olmuş. Yeterince zamanın geçtiğine karar verip bardan ayrılıyorum.

Kısa bir süre sonra yine aynı apartmanın önündeyim ve aynı zile basıyorum.

“Kim o?”

“Tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim Sinyora, Rondano ben. Ajandamı unutmuşum. Gelip alabilir miyim?”

Kapı otomatığını duyar duymaz içeri girip hızlı adımlarla merdivenleri çıkıyorum. Yaşlı kadını, unutmuş numarası yaptığım ajandamla beni beklerken buluyorum.

“Bugün her şeyi ardımda bırakıyorum. Ne derler bilirsiniz; akılsız başın cezasını ayaklar çekermiş.”

Uzanıp elindeki emaneti alıyorum.

“Ağırmış.”

“Deri cilt yüzünden bu kadar ağır. Kız arkadaşımın hediyesi olmasaydı kesinlikle daha hafif bir şey tercih ederdim.”

Kadına veda edip bu defa sahici bir aceleyle aşağı iniyorum. Sokağa çıkar çıkmaz cebimden çıkardığım küçük bir anahtarla ajandamın kilidini açıyorum. İçerisini oyup bir ses kayıt cihazı yerleştirmiştım. Açtığımda kaset kayda devam ediyordu. Durdurup geri sarma düğmesine basıyorum. Teyp, kaseti mırıltılar eşliğinde başa sarıyor ve arabama doğru yürürken yol hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor.

Sonunda arabama binip kapıları kilitlemişim. Oynatma tuşuna basıyorum. Kaset, Daytona'nın annesi ile aramızda geçen küçük diyalogla başlıyor. Çok geçmeden kadına veda edip sahneden ayrılıyorum.

Bir süre sonra asıl dinlemek istediğim bölüme sıra geliyor.

Yaşlı kadının ayak seslerini tuşlanan telefonun tıkırtıları izliyor. Ses gayet temiz ve anlaşılır bir biçimde kaydedilmiş.

Trrr... trrr... trrr...

Ardından Sinyora Teresa'nın sesi geliyor.

“Ciao, bir tanem, benim.”

Sessizlik.

“Biliyorum, seni aramamamı söylemiştin ama birileri seni görmeye geldi. Sigorta danışmanınmış. Bir zarf bıraktı. İçinde imzalamam gereken belgeler varmış.”

Sessizlik.

“Bilmiyorum. Zarfın içindeler.”

Yeniden susuyor. Tekrar konuşmaya başladığında isyan eder gibi bir tonda devam ediyor.

“Böyle şeylerden anlamadığımı biliyorsun. Odana koyuyorum zarfı. Gelince kendin bakarsın ne olduğuna.”

Kısa bir sessizlik daha ve bu defa sesinden cesaretinin kırıldığını hissediyorum.

“Yakında dönüyor musun?”

Daytona'nın bir yerlerde endişe içinde saklandığını hayal ediyorum. Oğlunun yalanlarına ortak olmak zorunda kalan kadının suratını gözümde canlandırabiliyorum. Eğer zarfı açsaydı, yalanım ortaya çıkacaktı.

“Tamam bir tanem. Kendine iyi bak. Ara sıra aramayı ihmal etme.”

Telefonun kapanma sesi geliyor ve uzaklaşan adım seslerinin mutfağa yöneldiğini tahmin ediyorum.

Kaseti durduruyorum. Duyduklarımdan iki şey çıkarmak mümkün. Birincisi, Daytona boğazına kadar boka batmış olmalı. İkincisi, saklandığı yeri ortaya çıkarmanın bir yolunu bulabilirim.

Kaseti yeniden başa sarıp Sinyora Teresa'nın telefonu tuşladığı bölümü oynatıyorum. Yuvarlak kadranlı telefonun çevrilme sesinden tek tek numaraları deşifre etmeye çalışıyorum. Telefonun vızıltılarına kulak kesilip elime kâğıt kalem alıyorum.

Her bir rakamdan emin olana dek tek tek, gerekirse defalarca dinlemek zorundayım.

Trrr... trrr... trrr... trrr... trrr... 5.

Trrr... trrr... trrr... trrr... trrr... trrr... trrr... 7.

Trrr... trrr... trrr... trrr... 4.

Trrr... trrr... trrr... trrr... trrr... trrr... 6.

Trrr... trrr... trrr... trrr... trrr... 5.

Trrr... trrr... trrr... trrr... trrr... 5.

Nihayet elimde bir numara var: 57 46 55.

Artık ihtiyacım olan, bu numaraya ait adresi bulmak. Arabamla bir süre ilerleyip ilk telefon kulübesinde duruyorum. Telefon şirketini arayıp sorabilirim ama yalnızca ev telefonundan gelen aramalara bilgi veriyorlar. Elimde tek seçenek var. Via Fatebenefratelli polis merkezinde verdiğim parmak izinden sonra aklıma tek bir şey geliyor.

Operatöre beni Dedektif Stefano Milla'nın odasına bağlamasını söylüyorum. Birkaç saniye bekledikten sonra Milla'nın sesini duyuyorum.

"Dedektif Milla?"

"Benim, Bravo."

Ses tonu hızla değişiyor.

"Aklını mı kaçırdın sen? Neden beni buradan arıyorsun?"

"Belki de. Bir sorunum var."

"Eminim vardır. Benim başımı da belaya sokmak istiyorsun galiba."

"Hayır, yani bana yardım edersen böyle bir şey olmayacak."

Son cümlem biraz tehdit içerir gibi geliyor kulağa ama önemli olan Milla'nın mesajı almış olması.

"Ne istiyorsun?"

“Elimde bir telefon numarası var ve hangi adrese ait olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Neden?”

“Karışık hikâye. Çözer çözmez detayları ilk sana anlatacağım.”

“Bravo, işleri daha da berbat etme.”

“İşleri daha da boktan hale getirmek sanırım istediğim son şey. Bu yüzden yardımını istiyorum zaten.”

En sonunda yardım etmeye karar veriyor.

“Pekâlâ, numarayı söyle.”

Uzun uğraşlar sonucu deşifre ettiğim numarayı söylüyorum.

“Ne kadar sürer?”

“Gerektiği kadar. Seni nerede bulabilirim?”

“Evde. Eğer yoksam bile telesekretere mesaj bırakırsın.”

“Riskli iş.”

“Dinler dinlemez kaydı silirim.”

Sessiz kalışından kararsızlığı anlaşılıyor. Bana yardım ederek başını belaya sokup sokmayacağını düşünüyor olmalı. Çok fazla düşünmesine gerek yok çünkü olası sonuçları çok iyi biliyor. Farklı ayakkabılar da giysen aynı adımlarla dans edersin.

“Stefano, neler olup bittiğini gerçekten de bilmiyorum. Tek bildiğim şey, bu saçmalıkla hiçbir ilgim olmadığı. Bonifaci’nin evine kızları ben gönderdim ama daha önce defalarca kez aynı şeyi yapmıştım.”

Bir an durup ona daha fazla bilgi vermenin doğru olmaya-
cağına karar veriyorum. Bildiklerimi paylaşmadan önce neler
olup bittiğini öğrenmem gerek. Sıkıntılı pozisyonum sebebiyle
aleyhimde kullanılabilecek bilgileri kimseye vermemem daha
doğru olacaktır.

“Elimden geldiğince hızlı bir şekilde bulmaya çalışacağım.”

Teşekkür edip telefonu kapatıyorum. Tek umudum ondan gelecek yanıt. Etrafa bakıyorum. Doğa bu aralar insanoğluna karşı oldukça cömert davranıyor. Baharı andıran masmavi bir gökyüzü var ve serin bir rüzgâr havadaki bulutları dağıtıyor. İnsan yığınları caddede bir aşağı bir yukarı akıp duruyor. Akşamdan kalmalar ise yataklarında sızmış olmalı. Normal bir gün olsaydı ben de onların arasında olabilirdim ya da Milano'da turlayıp birkaç randevu ayarlıyor, Santa Lucia'da öğle yemeğimi yiyor olurdu.

Fakat şu anda normal zamanlarımdan çok uzağım ve bu durum bir süre daha böyle devam edeceğe benziyor.

Onları ölümlerine götürecek bir organizasyonu ayarladığım insanlar bunlar ve üstelik kazançlarının yüzde otuzuna el koyuyordum. Fakat içimdeki suçluluk duygusu yüzde yüz benimle ilgili.

Etrafa bakıyorum.

Eve dönerken Milano'nun anıt mezarlığının eteklerinden geçip Via Cenisio'ya dönüyorum. Birkaç yüz metre sonra Mini'mi park edip Milano'nun en iyi wonton pişiren Çin restoranına uğruyorum.

Daha iştah açıcı bir yer hatırlamıyorum. Restorana doğru yürürken kasıklarına bıçak gibi bir ağrı saplanıyor. Benim durumumda idrar yolu iltihaplanması sık görülen bir durum. Aynı zamanda stresten mi yoksa ateşten mi kaynaklandığından emin olamadığım bir titreme alıyor bedenimi.

Tak! Yakaladım. Seni berizekâli gudala

Godie olsaydı parmaklarını makas gibi açıp boğazıma doğru yaklaştırırdı ve böyle söylerdi. O zamanlar artık geride kalmıştı ve bir daha yaşanacağını sanmıyorum. Şu anda kendi dertlerimle boğuşmaktan, buna üzülmeye zaman bulamayacağım. Yapmam

gereken tek şey şu rüşvetçi polisten ihtiyacım olan bilgi gelene kadar zaman öldürmek. Ardından sevgili arkadaşım ile olan meselemi halledeceğim.

Restoranın biraz ilerisinde bir eczane var. Kasanın ardında duran beyaz önlüklü eczacı kadını tanıyorum. Rahatsızlığım giderek artıyor ve kimseyle sohbet edecek halim yok, özellikle de bir kadınla. Elimde reçete olmamasına rağmen bir kutu Furadantin istiyorum ve kadın satmaya razı oluyor.

Eczaneden çıkar çıkmaz bir tane hapi susuz halde yutuyorum. Restoranda hastalığımı belli eden bir ilaç yutarken görünmek istemiyorum. Benim gibi bir engelli için içgüdüsel bir önlem bu. Küçük, kırmızı lamba ve Çin işi fenerlerle dekore edilmiş Pechino isimli restorana giriyorum. Öğle saatlerinde genelde sakin olur. İçerideki masalardan yalnızca biri dolu.

Beni yakından tanıyan restoran sahibi tarafından karşılanıyorum. İşinin ehli ve oldukça neşeli bir karakter. İtalyancası harika ve özellikle Milano aksanını çok iyi kıvırdığını söyleyebilirim. İtalyan olmayan birinin aksanlı konuşması her zaman tuhafıma gitmiştir. Restoranın başarı sırlarından birisinin de birinci sınıf yemeklerinin yanı sıra sahibinin karakteri olduğunu düşünüyorum.

Birbirimize bakıyoruz ve surat ifademden keyfimin yerinde olmadığını derhal anlıyor. Gereksiz sohbetle vakit kaybetmeden beni boş bir masaya oturttukten sonra siparişimi alıp karısıyla beraber yemekleri pişirdikleri mutfığa gidiyor.

Akşam haberleri yayınlanıyor ve dört bir yandan gelen yeni bilgiler karşısında paniğe kapılıyorum. Gündemin en sıcak maddesi Monza yakınlarında olanlar. Gazetede okuduğum haberlerin görüntülü versiyonları ekranda yer alıyor.

Ayağa kalkıp televizyona yaklaşıyorum.

Genç bir adamla göz göze geliyoruz ve ona televizyonun sesini açıp açamayacağını soruyorum.

Açıyor. Hatta televizyonu, daha rahat izleyebilmem için bana doğru çeviriyor.

Ekranda uzun, koyu bir arabadan inen bir adamın görüntüsü var. Arabadan iner inmez etrafını saran koruma polisleri, gazetecilerin yaklaşmasına izin vermiyor. Kalabalığın ardındaki Piazza della Repubblica'daki Hotel Principe di Savoia'nın girişi gözüme çarpıyor. Bütün bu kalabalığın merkezinde uzun boylu, yapılı, şakaklarına aklar düşmüş, neleri nasıl elde edebileceğini bilen, kararlı bir ifadeye sahip bir adam var.

Kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Herkes biliyor.

Amedeo Sangiorgi. Sicilyalı. İtalyan senatosunun grup liderlerinden biri; İtalya'nın siyaset dünyasında ve kendi partisinde güçlü bir konuma sahip. Küçük kardeşinin ismi, Bonifaci'nin villasında öldürülenlerin arasındaydı. Temsilciler Meclisi'nin bir üyesi ve Hristiyan Demokrat Partisi'nin yıldızı parlayan genç siyasi figürü olan kardeşi için geleceğin başbakanı potansiyeli taşıdığına yönelik yorumlar ağırlıktaydı.

Kardeşinin aynı sosyal çevreden iki adam ve üç güzel kadınla bir villada öldürülmüş olması, üzerinde pek de bir etki bırakmışa benzemiyor. İçten içe kamuoyunun önünde bu duruma düştüğü için öfkeli olduğuna iddiaya girebilirim. Duygularını kontrol etmekte oldukça usta bir isim ve yaşadığımız ülkenin en büyük skandalları bile affedip kolayca unutabileceğini çok iyi biliyor. Arkadaşlarının da yardımıyla Cindy, Barbara ve Laura o akşamki yemeğe katılmış, yüksek maaşlı ve talihsiz sekreterler olarak medyaya servis edilirse buna hiç de şaşırılmayacağım.

Bir RAI muhabiri elinde mikrofonla Amedeo Sangiorgi'ye yaklaşıyor. Senatör önünde gazetecilerin yaklaşmasını engelleyen

polise çekilmesini işaret edip kısa bir açıklama yapmaya razı olduğunu belirtiyor.

Üzgün ve kızgın bir sesle konuşuyor:

“Bu eşi benzeri görülmemiş vahşilik ve barbarlığı, insan hayatının kutsallığına karşı işlenmiş bir suç olarak görüyor ve şiddetle kınıyorum. Böylesi korkakça, alçakça gerçekleştirilmiş bir vahşeti tasarlayanların ruhlarının derinliklerindeki kötülüğün kaynağını merak etmemek elde değil. Canları alınan kardeşlere, kocalara ve evlatlara ağlıyoruz. İçinde bulunduğumuz kederi tarif etmeye sözcükler yetersiz kalır. Fakat yine de olanlara sessiz kalmamak insanlık görevimizdir. Bir şeyden emin olmamız gerek. Bu namertçe saldırının kökü nereye dayanırsa dayansın, ister terörist bir örgüt, ister organize suç örgütü olsun, failler cezasız kalmayacaktır. Polisimizin elleri yakın zamanda yakalarına yapışacak ve her kimlerse adalet karşısına çıkarılacaklardır.”

Sesindeki kararlılık, konuşmasının sonuna doğru az da olsa titriyor. Yüzüne gizli bir kederin gölgesi düşüyor. Harika bir performans... Tam da onun pozisyonunda olan birinden beklenen bir oyunculuk.

Canlı yayından yeniden stüdyoya bağlanılıyor ve spiker artık herkesin katliam diye nitelendirdiği olayı kaç kişinin gerçekleştirmiş olabileceğini sorguluyor.

Başkomiser Giovannone'nin sözleri aklıma geliyor.

Yakında kopacak fırtınadan kurtulmak için küçücük de olsa bir şansının olduğunu hiç zannetmiyorum.

Aslında ben pek de öyle düşünmüyorum. Olanlar gayet anlaşılır. Aldo Moro'nun statüsünde biri Kızıl Tugaylar'ın elinde, bir başka şöhretli politikacı ise morgda otopsi için kesilip biçilmeyi bekliyor. Devam eden terör operasyonları ve korku iklimi herkesi ve her şeyi etkiliyor.

Şu anda İtalya'daki tüm polis ve istihbarat teşkilatı alarında olmalı. İlgili bakanlıkların yetkililerinin kan ter içinde olan

biteni anlamaya çalıştığından, harita üzerinde güvenlik birimlerini pesoneli bir noktadan diğer noktaya göndererek alınacak önlemleri tartıştığından eminim.

Siparişlerimin mutfaktan çıktığını görüyorum. Wonton tabağım masama servis ediliyor. Yeniden masama dönüp arkama yaslanıyorum ve sessizce yemeğimi yemeye koyuluyorum. Kasıklarındaki ağrı azalmak yerine artıyor gibi. Yediklerimin iyileşmeme yardım etmesini ummaktan başka bir çarem yok.

Saatime bakıyorum. Milla belki de ihtiyacım olan bilgiye ulaşmıştır. Olduğum yerde hiçbir şey yapmadan oturamayacağımı hissediyorum.

Hesabı ödeyip restorandan ayrılıyorum ve arabamı park ettiğim yerin yakınındaki telefon kulübesine yürüyorum. Bir jeton atıp kendi numaramı tuşluyorum. Telesekretere mesaj bırakmamı salık veren kendi sesimi dinliyorum. Söylediklerim bitince uzaktan kumandayı devreye sokan sözleri söylüyorum.

Birkaç tıklama sesinden sonra telesekreter mesajları geriye sarıp oynatmaya başlıyor. Bu telefonu aradığı için başlarının belaya girebileceğinden habersiz birkaç müşterimin mesajlarını dinliyorum. Ardından beraber çalıştığım kızlardan Sandra onu aramamı istiyor. Ardından Sinyora Crippa Teresa'nın evinden yaptığım arama sırasında bıraktığım mesaj geliyor. En sonunda Stefano Milla başka bir şey söylemeksizin ihtiyacım olan adresi söylüyor.

Arabaya biner binmez, unutmamak için (pek ihtimal vermiyorum ya neyse) adresi not ediyorum. Motoru çalıştırıp trafiğe karışırken, San Donato Milanese'ye kadar uzun bir yolum olduğunu düşünüyorum. Kasıklarındaki ağrı sanki sürekli tekme yiyormuşum gibi artık dayanılmaz bir seviyeye ulaşıyor.

Küçük, koyu mavi arabam hız sınırını aşmadan, son iki yılda büyük bir gelişme kaydeden, San Donato Milanese şehrine doğru ilerliyor. İlginç bir sanayi şehri. Yaşayanların bir çoğu devlete ait petrol şirketinde çalışıyor. Şehrin yarısı endüstriyel yapılar diğer yarısıysa işçilerin evlerinden oluşuyor. Benim asla dâhil olamayacağım, klasik, çalışkan bir Lombard şehri.

Yola devam ederken, beni bu yolculuğa iten ve zihnimin labirentlerinde dolaşan merak hissi varlığını iyiden iyiye hissettiriyor. İçinde bulunduğum karmaşık hikâyenin kahramanları da bu yolculukta bana eşlik ediyor.

Harika fikrim sayesinde sahte piyango biletinden alacağı parayı iki katına çıkaracağını zanneden Tano Casale, kabare sanatçısı sevgiliyle mutlu bir hayat yaşayacağını hayal ederken kendini ölümün soğuk kollarında bulan Laura, onun yerine katliam evine gitmesini beklediğim fakat bir hayalet gibi, kendisine ait olmayan bir isimle oradan oraya dolaştığını düşündüğüm Carla ve onunla tanışmam için elinden geleni yapan Daytona ve son olarak da bütün bu hikâyeye saf saf kanan bendeniz.

Ateşimin hafifçe yükseldiğini hissediyorum. Ağrılarım biraz azaldı fakat hâlâ dayanması güç bir seviyede. Ana yoldan ayrılıp Via Rogerado'ya dönüyorum. Yol boyunca bir zamanlar yerlerinde

tarlalar olan çeşit çeşit fabrikayı izleyerek ilerliyorum ve park edecek uygun bir yer bulana kadar sürmeye devam ediyorum.

Bir ilaç daha yutup haritayı açıyorum ve Milla'nın benim için bulduğu adresi arıyorum. Daytona'nın annesinin aradığı ev Via dei Naviganti Italiani'de 106 numaralı ev ve Aldo Termignoni ismine kayıtlı. Tanıdık bir isim değil.

Bir süre sık sık haritayı kontrol etmek için ufak molalar vererek sürmeye devam ediyorum. Rotamı takip edip trafik tabelalarının rehberliğinde şehirden giderek uzaklaşıyorum. Yol boyunca modern yapılar giderek seyrekleşiyor ve bir süre sonra Linate Havaalanı'na iniş yapan bir uçak oldukça yakın mesafeden arabamın ve etraftaki evlerin üzerinden geçiyor.

En sonunda aradığım caddeye doğru direksiyonu kırıyorum. Cadde boyunca dizili evler, caddenin diğer ucunda ağaçların olduğu bir alana doğru uzanıyor. Sol tarafımdaki bir evin numarasına bakıyorum ve caddenin sol tarafının tek sayılı numaralara ait olduğunu keşfediyorum. Caddede kimsecikler yok. Arabalar ya bahçelere ya da yol kenarındaki uygun yerlere park edilmiş. Bahçenin birinde küçük bir erkek çocuğu tek başına oyun oynuyor.

Kasığımdaki ağrı ve ateşten kaynaklanan titremem devam ediyor. Üstüne bir de mide bulantısı beliriyor. Ağaçların arasından yeşillik bir alana geçiyorum. Diğer evlerden izole edilmiş, savaş sonrası dönem mimarisini andıran ve eski görkemli günlerine dair izler sunan bir çiftlik evinin önünde duruyorum. Ev oldukça köhnemiş bir halde ve çalışkan bir İtalyan çiftçisinden ziyade çöp toplayarak geçimini sağlayan birine aitmiş gibi bir izlenim yaratıyor. Ağaçların arasında paslanmaya terk edilmiş bir buzdolabı ve tekerlek kısımları dört kalın taşın üzerine yerleştirilmiş, plakası da dâhil olmak üzere işe yarar her parçası alınmış bir araba gövdesi gözüme çarpıyor.

Etraftaki sık çalılıklar yalnızca çamurlu topraktan ve ısırgan otları arasından yürüyerek evlere ulaşmanıza olanak veriyor. Eve doğru giden küçük yolun başında, siyah boyayla acemice yazılmış rakamlar bana doğru yerde olduğumu gösteriyor.

Arabamı uzak bir noktaya park edip sessizce evin arkasından dolanmam daha akıllıca olabilir ama hem acelem var hem de o kadar canım yanıyor ki bunu yapacak enerjiyi kendimde bulamıyorum.

Evin ön kısmındaki kapı asma kilitle kilitlenmiş. Giriş katındaki panjurların hepsi kapalı. Evin etrafından dolaşıp arka kısma geçiyorum. Arka bahçede betondan küçük bir yol var ve yarı aralık bırakılmış kapıdan Daytona'nın turuncu Porsche'sinin bahçede park edilmiş halde durduğunu görüyorum. Demir parmaklıklarla korunmuş pencerelerin yanından geçip tahta bir kapının önünde duruyorum.

Kapı yarı açık.

Hafifçe itelerken gıcırdamasından endişe ediyorum.

Ne kadar da aptalca.

Hâlbuki Mini'mi bahçenin dış kısmına park etmekle varlığımı çoktan belli etmiştim zaten. İçinde herhangi bir yaşam belirtisi göstermeyen karanlık, tozlu odaya giriyorum. Odanın zeminini kontrol ediyorum. Un ufak olmuş kâğıt parçaları ve tozlu bir battaniye gözüme çarpıyor. İstiflenmiş birkaç kirli tabağı görünce oranın mutfak olarak kullanıldığına kanaat getiriyorum. Ahır gibi pis bir yerde kim yaşayabilirdi acaba? Her kim ise elektrik ve telefon faturalarını ödüyor olmalıydı.

Merdiven boşluğundan geçince ön kapının iç kısmında buluyorum kendimi. Dönüp üst kata çıkan merdivenleri tırmanıyorum. Üst kat daha temiz, yaşanılabilir bir halde. İnsan

yaşamına dair izlerin olduğu kesin. Uzun bir koridor boyunca odalar, sessizce avını bekleyen ağızlara benziyor.

Sağ tarafın daha dağınık olduğunu fark edince sola dönüyorum. Girdiğim odadaki iki portatif karyolanın üzerine çarşafsız yataklar yerleştirilmiş. Kapısı buzlu camdan yapılmış küçük bir oda gözüme çarpıyor ve banyo olabileceğini düşünüyorum. Kapısı yarı aralı bir diğer odada ise üzerindeki çarşafları dağılmış, çift kişilik bir yatak var.

Geriye evin sol tarafında girmediğim yalnızca bir oda kalıyor.

İçeri hızlıca bir göz gezdiriyorum. Duvarlara farklı renk boyayla kalın çizgiler çekilmiş, etrafta çökmüş birkaç koltuğun olduğu odanın ortasında yuvarlak bir sehpa var. Sehpanın üzerinde bardaklar, gazeteler, konserve yiyecekler, kirli bulaşıklar ve duvardaki prize takılı bir telefon var. Sehpanın hemen yanına portatif bir katalitik soba yerleştirilmiş.

Üst katı keşfe devam ederken, neden kimsenin davetsiz misafiri karşılamadığını merak ediyorum.

Belki de o davetsiz misafir ben olduğum içindir.

Daytona'yı odanın bir köşesinde, yerde yatar halde buluyorum. Gömleğinin ön kısmı kanla kaplanmış. Sert düşüşü yüzünden kafasındaki bir tutam saç dağılmışa benziyor. Ayak seslerimi duyunca başını son bir gayretle kaldırıp bana bakıyor. Ben olduğumu görünce nedense rahatladığını hissediyorum.

“B... ravo.”

Sesi zayıf ve sönük. Yanına gidip diz çöküyorum. Kesik nefesi uzaklardan gelen bir fare tıslamasına benziyor.

Ağlıyor. Üzüntüden mi yoksa acıdan mı emin olamıyorum. Güçlkle kıpırdayan dudaklarının arasından kırmızı renkte tükürük, hayal kırıklığının kızıl gözyaşları olarak zemine akıyor.

“Be...ni... af...t.”

Affetmek bu dünyaya özgü bir şey değildi oysa... Tere-
dütsüz yanıt veriyorum.

“Tabii ki affediyorum seni çirkin budala.”

Gözlerinden akan yaşları görünce benim de gözlerimden istemsizce yaşlar dökülüyor. Onun için, kendim için ve şu kirli camların ardında bizim gibi yaşayan nice aptalla dolu bir dünya yarattığından ötürü Tanrı için ağlıyorum. Bizi bu hale getiren ve bunları yapanlar için ağlıyorum. İçimdeki keder Daytona’nın o an hissettiklerinden farklı olmamalı.

“Neler oldu burada?”

“Göğsümden... bıçak...”

Her bir kelimeyi sarf edebilmek için insanüstü bir çaba sarf ediyor olmalı. Yolun sonunda olduğunun farkında ve nefes alış verişini giderek azalıyor. Belki de zengin olmak uğruna seçtiği bu sefil yaşamın akıllıca bir karar olup olmadığını sorguluyordur. Dürüst bir yaşamla kazanılan bir maaşla yaşamak yerine terk edilmiş böyle bir yerde, it gibi ölmek... Geriye bırakacak hiçbir şeyi yok.

“Kim yaptı bunu sana?”

Büyük bir efor sarf edip elini başına doğru götürüp beceriksizce başındaki bir tutam saç düzeltmeye çalışıyor. Elimi uzatıp saçını düzeltmesine yardım ettikten sonra sorumu tekrarlıyorum.

“Kim yaptı bunu Daytona? Carla nerede?”

Yüzüme bakıyor ama beni gördüğünü hiç zannetmiyorum. Benim şahit olamadığım bir sahneyi yeniden yaşar gibi bir hali var. Belki saldırıya uğradığı anı yeniden yaşıyor. Belki de hayatı gözlerinin önünden akıp geçiyor. Gözlerini yavaşça kapatıyor.

“White... ice...”

Son sözleri.

Midemden boğazıma uzanan büyük bir mide bulantısı hissediyorum. Güçlkle ayağa kalkıp birkaç adım uzaklaştıktan sonra bir çakı gibi iki büküm olup dizlerimin üzerine düşüyorum.

Kusuyorum.

Uzun, yorucu bir kasılma sonucunda midemdekileri dışarı çıkarıyorum. Ter içindeyim. Cebimden mendilimi çıkarıp ağzımı siliyorum.

Daytona'nın Milano ortamlarında tanınmasını sağlayan lakabın nedeni olan, yaşamındaki iniş-çıkışların sembolü, kolumdaki parlak saat gözüme takılıyor. Bileğinden saati çıkarırken yaşayan tek parçasını alıyormuşum gibi hissediyorum. Saati cebime yerleştirirken eğer yapabilirsem bir gün zavallı annesine götüreceğime söz veriyorum.

Mantığımın hâlâ çalışan kısmı bir an önce oradan çıkmamı söylüyor. Yalnızca birkaç dakika önce gelmiş olsaydım, Daytona'nın yanında ben de boylu boyunca uzanıyor olabilirdim. Son kez yerde yatan ve bir zamanlar arkadaşım olduğunu düşündüğüm -hâlbuki benim hiç arkadaşım olmamıştı- kişinin cesedine bakıyorum. Her şeye rağmen böyle bir sonu hak ettiğini düşünmüyorum. Onu leş gibi bir yerde bırakırken belki de yıllar sonra ilk defa gündeğumunu uyuyarak karşılayacağı aklıma geliyor.

Tabii ki bir daha asla uyanacağı bir akşamüzeri de olmayacak.

Alt kata inip geldiğim yoldan arabama geri dönüyorum. Motoru çalıştırıp bu yaşlı, köhne, pis kokan ve bir zaman kaybından başka bir işe yaramayan evden uzaklaşıyorum. Titremem daha kötü bir hal alıyor ve kusmuş olmamın bulantımı tam olarak rahatlatmadığını fark ediyorum.

Elimi alnıma bastırıyorum. Sıcak. Belki bana öyle geliyor, belki de gerçekten ateşim var ama emin olduğum tek şey, vücu-

dum Daytona'nın ölümüne bu şekilde tepki vermişti. Etrafımda olup bitenlerden bihaber oluşumun bedelini ödüyorum.

Yaşadıklarım Lucio ile zaman geçirmek için paylaştığımız bilmecelerden çok daha ciddi bir boyutta ve ipucu olarak elimde ruhlarından koparılmış birkaç ölü bedenden başka bir şey yok. Çözülecek son bir bilmece kaldı ve cevabı, sorunun kendisinden daha korkunç sayılmaz.

Karanlıklar içinde yalnız, dehşete düşmüş ve korkak bir savaşçıyım.

Geldiğim yolu takip edip ardıma bile bakmadan şehirden ayrılıyorum fakat bir yandan da aynı rotayı izlememem gerektiğine dair bir his var içimde. Artık hayatta olmayan Daytona'nın son sözleri yol boyunca kulaklarımda uğuldayıp bana işkence ediyor.

“White... ice... white.. ice...” Bu da ne demek oluyordu şimdi?

Kelimeleri defalarca tekrarlıyorum ve sonunda belki de Daytona'nın cümlesini bitiremediğini düşünüyorum. Aniden aklıma gelen fikirle aydınlanıyorum. Gözlerimin önüne bir tabela geliyor: White Isis.

White Isis ile ne ilgisi vardı olanların?

White Isis, Via Silvio Pellico'daki Galleria del Duomo'da hamamı olan bir oteldi. Orada banyo yapabilir, tıraş olacak bir berber bulabilir, barda vakit geçirebilir, hatta emanet bölümüne valizinizi bırakabilirdiniz. Buna benzer yerler, yirmili yıllarda, evlerde banyoların pek sık bulunmadığı dönemlerde Milano, Bolonya, Torino, Roma gibi şehirlerde oldukça rağbet görmüş. Diğer yandan kaliteli mobilyaları ve hizmetleri sebebiyle iş adamları ve turistlerin de uğrak yerleri haline gelmiş.

Bir zamanlar İtalyan ekonomisi ve kültürel gelişiminde önemli bir rol oynamış ama etkisi giderek azalmaya başlayan, kısa bir süre sonra tatlı anıların yaşandığı bir yere dönüşecek

ve bazı ipuçları bulabilmek için soruşturmaların yapılacağı bu mekânların hikâyemle olan bağlantısının nasıl kurulacağını gerçekten de merak ediyorum.

Her gün yüzlerce insana ev sahipliği yapan bir hamamın, Lesmo'nun dışındaki lüks bir villada katledilen insanlarla ilgisi neydi? Fakat öte yandan da aleni bir şekilde insanlara hizmet sunan bu yerin saklanmak için harika bir yer olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Bazen gözler önünde olmanın en iyi saklanma yöntemi olacağı gerçeğini kaçırıyorum.

Çevre yolundan sapıp Via Vigevanese'ye dönüyorum ve evime doğru sürüyorum. Yolun bitiminde fabrika satış mağazalarının ve diğer yapıların silüetleri gözüküyor. Daytona ve Biftek ile geçirdiğimiz sayısız gecelerin birinde yine bu yolda ilerlerken arka koltukta oturan Biftek şöyle demişti:

"Ehi, chi ciapen i dane per masa i ratt."

Milanolu olmadığımı ve bu aksanı pek kıvıramadığımı bildiği için bir kez daha ve bu defa İtalyanca tekrar etmişti sözlerini.

"Oralarda fare ölüsünden cips yapıyorlarmış."

Birkaç saniye düşündükten sonra devam etmişti:

"Şirketin sloganını duymak ister misin?"

Cevabımı beklememişti bile.

"Fare parçalarından nefret ederim!"

Üçümüz de çocuklar gibi *Huckleberry Hound Show*'dan bir çizgi film karakteri Mr. Jinks taklidine kahkahalarla gülmüştük. Aptalca şakalar, abuk sabuk şeylere gülmeler, hepsi sanki yüz yıl öncesine aitti. Etrafımızda olup bitenlerden bihaber, tasasızca yaşayıp gidiyorduk.

Daytona'nın ölümünü duyduktan sonra onu tanıyanların nasıl tepki vereceklerini düşünüyorum. Kafamı kurcalayan bir diğer şey ise Dedektif Stefano Milla'nın bana gizlice bildirdiği

adreste yeni bir ölünün bulunmasına vereceği tepkiydi. Bir şeyden emindim; bir aptal gibi eve gidip birilerinin beni sorgulamasını bekleyerek kanepemde pinekleyemezdim.

Bu defa park yerine ön kapıdan girip cam kapılı apartmanın önüne park ediyorum. Eve girip seyahat çantamı alıp bir an önce çıkmayı tasarlıyorum ama kendimi çok hasta hissediyorum.

Apartmanın merdivenlerinden çıkarken Lucio ile karşılaşmamayı umuyorum. Umduğum gibi oluyor ve her karşılaşmamızda gelenek haline getirdiğimiz küçük bilmecelerimizle karşılaşmadığım için rahatlıyorum.

Olan bitenler karşısında kendimi aptal gibi ve savunmasız hissediyorum. Olayların başrolünde ölüm var ve her sahne alısında olaylar daha da tuhaf bir hal alıyor. Onun yanında diğer her şey yan karaktere dönüşüyor. Başımı çevirdiğim her yerde ölü bedenlerle karşılaşıyorum ve görünüşe bakılırsa bütün cesetler beni işaret ediyor.

Daireme girer girmez ilk işim banyoya koşup bir kez daha kusmak oluyor. Acele edeyim derken çıkardıklarımı ceketime bulaştırıyorum. Çıkarıp kirli sepetine atıyorum.

Yüzümü yıkadıktan sonra aynadaki yansımamla göz gözeyim.

Karşımdaki yüz bir zamanlar tanıdığım adamdan çok daha farklı birine ait. Gözaltlarımda sarımsı halkalar belirmiş ve dudaklarım kurumuş. Saçlarımda muhtemelen terk edilmiş çiftlik evinden bulaşan örümcek ağı kalıntıları var.

Kadınların aklını alacak kadar yakışıklı ve işe yaramaz adam gitmiş, yerine kendine hayranlığı yüzünden olanların farkına varamayacak kadar körleşmiş biri gelmişti sanki. Aynı adam Daytona'nın yanında o boktan yerde aynı kaderi paylaşmayı hak etmişti belki de. Aynada başka bir adamın yüzü var ve diğerlerinden önce bu farklılığın sebebini öğrenmem gerekiyor.

Gömleğimi de çıkarıp kirli sepetine, ceketimin yanına koyuyorum. Üzerime temiz bir gömlek geçirip seyahat çantamı alıyorum. Çantayı yatağımın üzerine bırakıp televizyonu açıyorum. Kanalları değiştirip haberler var mı diye bakıyorum. Yalnızca yerel haberleri bulunca vazgeçip televizyonu kapatıyor ve radyoyu açıyorum.

Kısa bir seyahat için ihtiyaç duyabileceğim şeylerle doldurmaya başlıyorum çantamı. O sırada radyoda Claudio Baglioni, Tunus ile ilgili bir şarkı söylerken uzaklara gitmemi tavsiye ediyor. Keşke o anda yanında olabilseydim ve şarkının tarif ettiği mutluluğa ulaşabilseydim.

Çantamı doldurduktan sonra polisin arama sırasında bulamadığı kasamı açmaya başlıyorum.

Dökme demirden yapılmış yatağımın normalden biraz daha uzun ve geniş olan ön ve arka kısmında dört ayak üzerinde duran pirinçten yapılma topuzlar var. İlkine eğiliyorum ve dekoratif bir parça gibi gözüken topuzu 360 derece döndürüyorum. Pirinç topuz saat yönünde çevrilerek açılıyor. Oldukça basit fakat bir o kadar da etkili bir mekanizma. Ayakların içinde, şeffaf plastikten yapılma silindir bir kap var. Alacaklarımı çıkarıp yeniden kapatıyorum. Aynı işlemi yatağın diğer ayaklara da yapıyorum ve içlerinden sahip olduğum tüm nakit parayı, 490 milyon lireti temsil eden biletle birlikte çıkarıyorum.

Bütün paramı bankada tutma fikrine hep soğuk bakmışımdır. Yüklü miktarlarda ve kaynağı belirsiz bir para akışını açıklamak zor olabilir. Bunun yanı sıra arkamda çek ve kredi kartı izleri bırakma ihtimali de söz konusu.

Başıma gelenler, bazen abarttığımı düşündüğüm tedbirlerimde ne kadar haklı olduğumu ispatlar gibi.

Nakit i çantaya, piyango biletini cebime yerleştiriyorum. Çağrı cihazımı da başıma bela açma ihtimaline karşılık orada bırakıyorum. Evden ayrılırken gurbete gidiyormuş gibi garip bir hüzmün çöküyor üzerime. Radyodaki müzik programı sona eriyor ve haberler yayına giriyor. Tam çıkmak üzereyken yatak odamın ortasında durup haberleri dinlemeye karar veriyorum.

Haber programı sona ermeden radyoyu kapatıyorum.

Evime dolan spikerin sesi her kelimesiyle dünyamı başıma yıkmaya yetmişti. Kapiya doğru hızlı adımlarla yürürken, yıkılan dünyamın parçalarını bir daha bir araya getirip getiremeyeceğimi merak ediyorum.

Milano'nun kuzeyinde, Quarto Oggiaro kısmındaki Via Carbonia'da büyük bir kapının demir parmaklıklarının önünde duruyorum. Arabadan iniyor ve anahtarlarımın arasında doğru anahtarı bulmam bir iki dakikamı alıyor. Birkaç denemeden sonra kilidi açıyorum ve kapıyı ardına kadar aralayıp arabama dönüyorum. İçeri girer girmez durup yeniden kapıyı kapatmak zorundayım ve her geçen dakika biraz daha panikliyorum. Gün ışığı en büyük düşmanım ve hasımlarım caddelerde beni gözlüyor olabilir.

Cesano'dan ayrıldıktan sonra takip edilip edilmediğimi anlamak için aynı caddeleri turlayıp durmuştum. Takip edilmediğimden emin olunca bir gazete bayisinde durup, bütün günlük gazeteleri ve bazı dergileri alıp arabama dönmüş, hızla oradan uzaklaşmıştım. Radyoyu açıp kanallar arasında haberlere rastlama umuduyla dolaşırken en sonunda Bonifaci'nin villasındaki katliamla ilgili son gelişmeleri veren RAI radyosunda durdum.

Spiker, bilinmeyen bir kaynağın İtalyan Haber Ajansı'nı arayıp Lesmo'daki katliamı İtalya devletine karşı silahlanmış Kızıl Tugaylar'ın, Aldo Moro'yu kaçırmalarıyla birlikte sürdürdükleri bir propogandanın devamı olarak üstlendiği bilgisini paylaşıyor. Ardından İçişleri Bakanı'nın ülkenin yüzleştiği terör felaketine

karşı duruşunu ifade eden konuşmasını banttan veriyorlar. Kabine özel bir gündemle toplanacakmış.

Bunları evdeyken de duymuştum. Bu yüzden, halihazırda şüpheler üzerimdeyken Giovannone ya da başkaları beni ele geçirip ellerinde olanları üzerime yıkmadan önce ortalıktan kaybolmaya karar veriyorum.

Ardından spiker soruşturmada dönüm noktası olarak değerlendirilebilecek bir gelişmeyi anons ediyor. Bir görgü tanığı Bonifaci'nin villasının ön kapısından çıkan iki araba gördüğünü söylemiş. Biri geniş bir Volvo station vagon, diğeri ise koyu mavi ya da siyah olduğu iddia edilen bir Mini ya da Fiat 127'ymiş.

İkinci arabayı duyar duymaz olduğum yerde donup kalıyorum. Titremem kontrol edilemez bir seviyeye geliyor. Ardından bir lağım faresi gibi zihnimde oradan oraya şuursuzca koşmaya başlayan düşüncelerin ne kadar gerçekçi olduğundan emin olamıyorum. Cevap bekleyen bir sürü yanıtsız soru var.

Arkamda bekleyen arabanın kornasıyla kendime geliyorum.

Az ileride bir yer altı garajı var. İlerliyorum. Aşağı indiğimde sağa dönüp 28 numaralı garaja doğru sürüyorum.

Yukarıdaki demirli pencerelerden sızan sönük ışığın yardımıyla garaj kapılarına paralel şekilde park ediyorum. Arabamdan inip garajın kapısını açıyorum. İçinde kahverengi bir Fiat 124 var. Sıradan, dikkat çekmeyecek bir araba. Tam da istediğim gibi. Kapısını açıp güneş siperliğinin arkasına sıkıştırılmış anahtarı alıyorum. Motoru çalıştırır çalıştırmaz egzozdan koyu bir duman yükseliyor. Garajdan çıkıp arabayı dışarıdaki park noktalarından birine bırakıyorum.

Daha sonra Mini'ye yürüyüp boşalan garaja park ediyorum. Garaj lambasını açtıktan sonra bagajdan bir el feneri çıkarıp arabaya biniyorum. Torpido gözünden ruhsatı çıkarıp motor

kapağını açıyorum. Arabadan çıkarken bir kez daha kendimi dünyanın en aptal insanı olmakla suçluyorum.

Her zaman olmaz ama hayatta bazı kesinlikler vardır ki yüzeye çıktıklarında cehaletin kendisinden daha yıkıcı olurlar. El feneriyle kontrol ettiğim şasi numarasının ruhsattaki numarayla uyuşmasıyla ben de şu anda tam olarak böyle hissediyorum.

Ağızma aniden ekşi bir tat geliyor ve iğrenç, küf kokusuna benzer bir koku hissediyorum.

Arabamın içinde detaylı bir arama yapmaya karar veriyorum. Koltukları ileri kaydırıp paspasların altına bakıyorum. Ardından her iki kapı tarafındaki gözleri kontrol edip torpido gözünü ve bagajı boşaltıyorum. İşimin kolay olmadığının farkındayım. Şüphelerim doğru çıksa bile bunu yapan kişi benden daha istekli ve zeki olmalı.

Alet çantasından bir çift elektrik makası ve tornavida çıkarıyorum. İşe bagajla başlıyorum. Yedek lastiği çıkardıktan sonra döşemeyi kaldırıp altına bakıyorum. Bir şey yok. Daha sonra arabanın içine yöneliyorum. Ön koltuğu itip arka koltuk döşemesini kesiyorum ve içindeki dolgu maddesini boşaltmaya başlıyorum. Bağırsaklarını dışarı çıkardığım koltuktan bir şey çıkmıyor. Ter içindeyim. Yeniden ateşimin yükseldiğini hissediyorum ve birileri sanki bağırsaklarımın etrafını bir kurdeleyle sarıp sıkıyor.

Ön koltuklara geçiyorum. Sürücü koltuğunu ileri itip raylarından kurtarıyorum ve dışarı çıkarıyorum. Arka koltuklarla aynı kaderi paylaşmasına rağmen bir şey çıkmıyor. Yeniden arabaya dönüp el fenerinin ışığıyla bu defa yerleri kontrol ediyorum. Koyu kırmızı bir lekeye benzer, tuhaf bir şey çarpıyor gözüme. Kan olabilir mi? Kimin kanı olduğunu bilmiyorum ama bir laboratuvar teknisyeni bu kanın Bonifaci'nin villasında öldürülenlerinkiyile eşleşip eşleşmeyeceğini söyleyebilir.

Deliye dönmüş bir halde aramama devam ediyorum. Ku-
lağımda belli belirsiz sesler uğulduyor. Belki de panikten ötürü
sesler duyduğumu zannediyorum.

Kesiyorum, yırtıyorum ve parçalıyorum. Sonunda buluyorum.

Yolcu koltuğu tarafındaki kapının içine bantla yapıştırılmış,
susturucu takılı bir tabanca var. Sessiz ve hareketsiz kaçak bir
yolcu. Bu tabancanın kısa bir süre önce Salvatore Menno ya da
nam-ı diğer Tulip'in bedenine sessizce üç kurşun yolladığından
eminim.

Pfft... pfft... pfft...

Bu tabancanın villa cinayetlerinde de kullanıldığını tahmin
etmek için uzman olmaya gerek yok.

Tabancayı geçici evinden çıkarıyorum. Modelini bilmediğim
Baretta marka bir tabanca. Babamdan ötürü tabancalarla ilgili
biraz bilgim vardı. Hayatımda hiç tabanca ateşlememiştim fa-
kat babaminkileri birkaç kez elimde tuttuğum olmuştı. Şarjörü
çıkartıp kontrol ediyorum. Dolu. Tabancayı yerleştiren kişi belli
ki beni gafil avlamak, yakalandığımda silahlı ve tehlikeli biri
olarak göstermek istemiş.

Emniyeti açtıktan sonra tabancayı çantama yerleştiriyorum.
Belki de hata yapıyorum ama şimdilik beraberimde taşımak
daha iyi bir fikirmiş gibi geliyor. Tabancayı arabama yerleştiren
kişi her kimse beni mahvetmek istediği ortada ve onunla karşı-
laştığımda elim boş kalsın istemiyorum. Boğazıma kadar boka
batmış olabilirim ama henüz mezarımı kazmadığım da açık.

Garaj kapısını açıp dışarı çıkıyorum ve içerinin sicağından
kurtulduğum için rahat bir nefes alıyorum. Yanıma yalnızca
çantamı alıp garajın içini dağınık halde bırakıyorum. Rampanın
yakınındaki asansöre doğru yürüyorum.

Asansörde beşinci katın düğmesine basarken kimseyle karşılaşmamayı diliyorum. İçinde bulunduğum yapı bir arı kovanını andırıyor ve kocaman bir C harfine benziyor. Quarto Oggiaro, organize suç örgütlerinin yüksek kârlı işlerini çevirdikleri, tehlikeli bir yer.

Fakat her zamanki gibi böyle yerlerle ilgili efsaneler hep gerçeğin abartılmış halini yansıtır. Quarto Oggiaro tasvir edildiği kadar kötü bir yer değil ve kuyruğu sıkışmış benim gibiler için iyi bir saklanma yeridir.

Asansör duruyor ve duvarları “İbne Luca”, “Fahişe Mary” gibi grafitilerle dolu asansörden iniyorum. Gözüme çarpan bir diğer yazıda ise Inter Milan’ın bir boka yaramadığı yazıyor. Bir zamanlar sinir bozucu bulduğum bu tarz saldırganlıklar artık yaşamın normal bir parçasıymış gibi geliyor.

Uzun ve sessiz bir koridorda buluyorum kendimi. Plastik duvarlardan nem ve rutubet izleri var. Aradığım daire hemen solumda. İçeri girer girmez rahatlıyorum.

Çantamı yere bırakıp kapıya sırtımı yaslıyorum.

Başım çatlayacak gibi ağrıyor. Gözlerimdeki sızı dindi ama hâlâ ateşim var.

Cebimdeki Furadantin şişesinden bir hap çıkarıp yine susuz yutuyorum. Ardından eğilip çantamdan ilaçlarımı çıkarmaya başlıyorum. İlaçları ararken elim yeniden tabancanın soğuk metalıyla temas ediyor ve güvenim yerine geliyor. Mutfığa gidip dolapların birinden bulduğum bir bardağı lavaboda çalkaladıktan sonra suyla doldurup içine bir Novalgin atıyorum. Acı tadına rağmen bir dikişte içiyorum.

Oturma odasına gidip daireye bir göz atıyorum. Amerikan tarzı mutfak ve kendi dairemle kıyasladığımda fazladan bir odası

daha olan bir yer. Eşyalar tam da mahallenin standartlarına yakışır düzeyde seçilmiş.

Havada bir ihmal edilmişlik ve esaret kokusu var. Her yer tozla kaplı ve temizlemeye pek de niyetim yok doğrusu. Temizlikçi de çağırmayacağım. Bir buçuk yıl önce burada yaşayan kişi artık San Vittore Hapishanesi'ndeki hücresinde kalıyor.

Carmine Marrale dünyanın en çirkin insanlarından biridir, aynı zamanda en büyük yaraklarından birine sahiptir. Birincisini anlamamak için kör olmak gerekir ki değilim. İkinci iddiamın kaynağı ise benimle çalışan kızlardan birisi. Daha önce gönderdiğim iki kızın aksine onunla cinsel ilişkiye girmek isteyen tek kız oydu.

Onunla ilk karşılaştığımda ilişkimiz için iki ihtimal söz konusuydu. Ya hayat boyu bir daha birbirimizi görmeyecektik ya da güçlü bir arkadaşlığın tohumlarını atacaktık. İkimiz de hayatın itip kaktığı iki ana karakterdik.

Yaşamlarımızın ironisi güce dayanıyordu.

Milano'nun dışında, Motta Visconti yakınlarında, lezzetli kurbağa bacağıyla ünlü bir restorandaydım. Bu tarz lezzetlere düşkün olanların çok iyi bildiği bir adrestir. O zamanlar kalabalık masalara oturup garsonun getirdiklerini sorgulamadan yemek ve yanında markasız şaraplar içmek modaydı. Bir akşam artık ne adlarını ne de yüzlerini hatırladığım bir grup arkadaşımın oraya yolum düşmüştü. Tek hatırladığım kişi, tavırları hoşuma giden bir kızdı ve çok geçmeden hoşlanmanın yanına fiziksel arzu da eklenmişti. Bir ara sıkılıp masadan kalktığımda hayallerimin yarısı gerçekleşmişti.

Bir süre koridorda dolanıp sigara içtim. Otoparktan uzaklaşan ve içinde üç kişinin bulunduğu bir araba gözüme takılmıştı. Tozlu yolda karanlığa karışan farları gözden yitene kadar

izlemiştim. Kaderin bir oyunu olsa gerek ki plakası nedensizce aklımda kalmıştı.

Restorandan çıkıp otoparkın diğer ucundaki arabama yürüdüm ve henüz yolu yarılamışken yerde yatan bir adam buldum.

Sırtüstü yatıyor, yüzüstü dönüp doğrulmaya çabalıyordu. Doğrulmasına yardım ettim. Ağzından ağır küfürler çıkıyordu. Kendine gelmesi uzun sürmemişti.

Burnu kırılmış ve dudağı patlamıştı. Yarı karanlık ortamda başka yarası var mıydı, göremiyordum. Oysa vücudunun hali suratından da berbattı. Dik bir şekilde oturduğunda çenesinden gömleğine kan damladığını fark ettim. Cebimden mendilimi çıkarıp uzattım.

“Kırık kaburgan var mı?”

Hafifçe bacaklarını kaldırıp indirdi ve mendili dudağındaki yaraya bastırarak yanıt verdi.

“Sanmıyorum.”

“Ne yaptılar sana?”

“Cezamı kesti piç kuruları. Üç kişiydiler.”

“Kim olduklarını biliyor musun?”

“Yüzlerinde kar maskesi vardı.”

“Ambulans çağırayım mı? İç kanama geçiriyor olabilirsin.”

“Hayır. Ne ambulans ne de acil servis görmek istiyorum.”

Yani bir diğer deyişle polisle karşılaşmak istemiyordu.

“Araba sürebilecek halde misin?”

Cevap vermeden önce kendini test eder gibi duraksamıştı.

“Hayır.”

“Beni eve bırakırsan yüz bin liret veririm sana.”

Teklifini yükseltiyorum.

“İki yüz bin.”

Anında cevabı yapııştırıyor.

“Bok herif.”

“Evet, belki bok herifin tekiyim ama en azından araba kullanabiliyorum. Yoksa ambulans çağırmamı mı tercih ederdin?”

“Tamam kahrolası. Şimdi yardım et bana.”

Ayağa kalkıp yürümesine yardım ettim. Bu defa dudaklarından küfür yerine dua dökülüyordu. Arabaya yerleştirdikten sonra evine ya da verdiği adres her nereyse oraya gittik. Yolculuk boyunca gözümü yaralı yüzünden alamamıştım. Bir ara bitkin düşmüş haliyle gülümsemeye çalışmıştı.

“Boşuna bakıp durma. Dayak yemeden önce daha çirkindim.”

Onu şu anda bulunduğum daireye getirmiştim. Yıkanıp yaralarını temizlemesine yardım ettikten sonra yatağına yatırmış, başucuna bir bardak su ve birkaç aspirin bırakmıştım.

“Aramamı istediğin birileri var mı?”

“Hayır.”

“Biliyorum doğru zaman değil ama bana hâlâ iki yüz bin liret borçlusun.”

Tek kelime etmeden yatağın yanındaki çekmeceyi işaret etti. İçinde irice bir balya para vardı. İki yüz bin liretimi alıp cebime koyduktan sonra kalanını yerine bıraktım.

“Tam bir akbabasın.”

“Belki öyleyim ama sana ekstra bir hizmette daha bulunacağım.”

Ceketimin cebinden bir kalem çıkarıp masa lambasının yanında duran dergiyi elime aldım.

“İşine yarar mı bilmiyorum ama sana saldıranların arabasının plakasını aldım ve buraya yazıyorum.”

Birkaç ay sonra onunla Navigli'de Negher de Milano isimli bir gece kulübünde karşılaşmıştık. Yanıma gelip selam verdi ve bana bir içki ısmarladı. Üç saldırganın cezasını vermesini kutluyorduk. Verdiğim plaka numarası sayesinde bulmuştu saldırganları.

Bir anlamda arkadaş olmuştuk artık. Yolu sürekli hapis-haneye düşen diğerlerinden pek de farklı olmayan bir hikâyesi vardı. Hırsızlık gibi işlerle uğraşan bir grup arkadaşıyla sokaklarda büyümüşü. Zamanla küçük çaplı hırsızlıklar, yerini silahlı soygunlara bırakmış. Daha sonra uyuşturucu işine de burnunu sokunca, artık böyle bir yaşama daha fazla katlanamayacağını düşünen hamile karısı da onu terk etmiş. Carmine bir gün eve döndüğünde karısının bütün eşyaları, kıyafetleri ve parayı da alıp onu terk ettiğini anlamış.

Tabii ki gitmeden önce yatağın üzerine bir not bırakmış.

Kısacası karısı doğacak çocuğunun böyle bir babayla büyümesini istemiyormuş. Bir daha asla görüşmemişler. Bir gün Almanya'dan bir mektup gelmiş ve içinde iki yaşında bir erkek çocuğunun fotoğrafı çıkmış. Fotoğrafın arkasına tükenmez kalemle çocuğun adı yazılmış: Rosario.

Carmine'in katıldığı sayısız soygundan birinde olaya müdahale etmek isteyen bir polis memuru ve kadın bir banka görevlisi hayatını kaybetmiş. Bir muhbirin ihbarı sonucu tutuklanıp 22 yıl yemiş. O zaman bu dairenin parasını ödemeye karar vermiştim. İşler kötüye gittiğinde bir sığınak olarak kullanabilirdim. Şimdi ne kadar iyi düşündüğümü görmek oldukça sevindirici. Carmine'in dairesi güvenli bir yerdi. Ta ki mahkeme Carmine'in servetine kurbanların ailelerinin el koymasını hükmedene kadar... Carmine ile anlaşmamızı gizlice yapmıştık. Her ay dairenin parasını ve masraflarını onun adına posta çekiyle ödüyordum.

Çantamla beraber yatak odasına geçip çantamı bir sandalyenin üzerine bırakıyorum. Şanslıyım ki arkadaşımın da yatak odasında televizyon izleme alışkanlığı var. Televizyon setinin üzerinde Saba marka bir televizyon ve hemen yanında bir VCR oynatıcı duruyor. Raflarda birçok kaset var fakat maalesef hemen hepsi porno film.

Benim eğlence tarzıma hitap ettiklerini söylemek güç.

Televizyonu açıp çalışıp çalışmadığını kontrol ediyorum. Sesini fazla açmadan RAI 2 kanalında duruyorum. Banyoya girip pantolonumu indirdikten sonra klozete oturuyorum.

Ardından ısıtıcıyı açıp su ısınana kadar beklerken dönüp yatağa uzanıyorum. Ağır yorganı ve kılıfsız yastıkları bir kenara itiyorum. Ayakkabılarımı bağcıkları çözmeden çıkarıp bir köşeye fırlatıyorum. Televizyondaki görüntüler giderek bulanıklaşıyor ve sesler sanki hiç bilmediğim bir lisana aitmiş gibi geliyor.

Kendimi bok gibi hissediyorum.

Leş gibi yorganı üzerime çeker çekmez yorgunluğum beni düşüncelerimden ve unutmaya çalıştığım şeylerden koparıırken artık inanma yeteneğimi kaybettiğimi anlıyorum.

Kaçabileceğim tek yer rüyalarım.

Uyuyorum.

Uyandığımda gözlerim çapaklanmıştı.

Hiçbir şey yemememe rağmen ağızımda tuhaf bir tat var. Sersemlemiş bir haldeyim. Ateşimden ise eser kalmamış. Bir gecelik adamakıllı bir uyku yeniden insan olmama yetti. Başıma gelenleri anımsamam fazla uzun sürmüyor ve ne kadar boktan bir durumda olduğumu hatırlıyorum. Oysa polis sıradan insanların evini aramaz ve sıradan insanlar sokakta yürümekten korkmaz, sürekli tetikte yaşamaz ve ayrıca trafikte beliren her aracın polis aracı olacağından endişe edip keskin dönüşler yapmazlar.

Normal insanlar koşmaz, yürürler.

Yataktan kalkıyorum ve bacaklarımın eski gücüne kavuştuğunu hissediyorum. Başımdaki ağrı da dinmiş durumda. Üzerimdekileri çıkarıp yatağın üstüne fırlatıyorum. Bu defa gardırobun aynasıyla karşılaşmamak için çaba göstermeme gerek yok çünkü kendi evimde değilim. Vücudum anatomik bir şaka gibi ve umarım bir gün onunla eğlenmesini de öğreneceğim. Fakat şimdilik sakatlığım elimdeki tek servetim ve başıma gelenlerden sorumlu tuttuğum yegâne öfke kaynağım.

Banyoya geçiyorum.

Koyu kahverengi, tuhaf bir şekil meydana getiren fayanslar tam da ruh halimi yansıtır nitelikte kasvetli gözüküyor. Nereye saklanırsan saklan, koyu kahverengi fayanslardan kaçamazsın.

Banyodaki küçük ayna kirli sakalımı, kızarmış gözlerimi ve yağlı, dağınık saçlarımı yansıtıyor. Belki akıllıca düşünmekten uzak bir noktadayım ama yine de içimde beni gülümseten bir düşünce var. Aynı aynadan bakan Carmine'in yansıması da normal insan kategorisine giriyordu, benimki de.

Fotoğrafımın çekilmesini de hiç sevmemişimdir. Ne zaman karşımda bir fotoğraf makinesi görsem –ki arkadaşlarla dışarı çıktığımda mutlaka böyle bir an gelirdi– ya yüzümü kapatırım ya da kafamı başka yöne çeviririm. Evimdeki komodinin üzerinde, Lucio'nunki gibi, geçmişime dair fotoğraflar bulamazsınız. Unutulmak için elimden gelen çabayı göstermişimdir.

Aynadaki yansıma baki bakıp neler yapabileceğimi düşünüyorum.

Tıraş olmamaya karar veriyorum. Sakallarım genelde çabuk çıkar. Birkaç gün içinde kılık değiştirmeme yetecek kadar uzayacaklardır. Uzun, dalgalı saçlarım tanınmamı sağlayabilir ama onun da çaresine bakacağım. Banyo dolabını karıştırıyorum. Genellikle kadın eşyalarıyla dolu ve bunları Carmine'in karısının bıraktığını tahmin ediyorum. Bir tarak, saç bandı ve bir çift makas var. Carmine'in bıyıklarını makasla düzeltecek kadar kendine düşkün biri olduğunu bilmiyordum doğrusu.

Başımı musluğun altına koyup saçlarımı ıslatıyorum. Arından onları tarayıp başıma yakın bir noktadan kavriyorum. Atkuyruğu gibi tuttuğum saçı saç bandıyla bağlıyorum.

Aynadan kendime bakıyorum. Düzensiz sakalım ve barbarları andıran saçımla altmışlı yılların film yıldızlarına benziyorum.

Makası alıp atkuyruğunu saç bandının hizasından kesiyorum. Bandı çıkardığımda saçlarım güzelce kendini bırakıyor. Arkadaşım Alex'i izlerken öğrenmiştim bu yöntemi. Birkaç küçük makas darbesiyle son dokunuşları tamamladıktan sonra çekmecede bulduğum el aynasını alıyorum.

İşimi bitirdiğimde artık aynanın karşısında daha kısa, ucuz bir kuaförün elinden çıkmışa benzeyen bir saç modeline sahip, başka birisi var. Belki tıraş olmam gerekebilir ama yine de aynadaki kişinin bambaşka biri olduğunu söylemek mümkün. Yerde ve lavaboda biriken saçları toplayıp klozete atıyorum. Belki uzun zaman önce Delilah da aynı şeyi yapmıştı. Sifonu çekmemle beraber saçlarım ortadan kayboluyor.

Dolaptan temiz sayılabilecek havluları çıkarıyorum. Bu koşullarda çok da seçici olmamam gerekli. Sıcak su bitene kadar düşün altında kalıyorum. Duştan çıktığımda kendimi oldukça toparlanmış hissediyorum.

Havluyu belime sarıp ayağıma küçük gelen terlikleri giydikten sonra mutfığa gidiyorum. Zamanında, buraya makarna ve konserve yiyecekler getirmiştim. Buzdolabı soda, yağ, sirke, tuz ve şekerle dolu.

Hepsinden de öte kahvem var.

Gazı açıp ocağı yakıyorum ve espresso demliğini içine su ve kahve kattıktan sonra ateşin üzerine bırakıyorum. Kahvenin olmasını beklerken oturmaya karar veriyorum. Bir yandan da karmaşık hikâyemi düşünüyor ve etrafımda bir sürü kukla varmış fakat asıl kuklanın ben olduğumun farkında değilmişim gibi hissediyorum.

Her şey Carla ile başladı ve her şey onu işaret ediyor. Biri-leri Lorenzi Bonifaci ile özel ilişkimi, villasına birilerini –daha doğrusu enfes kızları– gönderebildiğimi öğrenmiş olmalıydı.

Bu kişi Daytona ile iletişime geçip ona para teklif etmiştir. Ümitsiz arkadaşım bunun üzerine gururumu okşatarak Carla ile tanışmamı sağladı. Onunla yatması için konuşmamı istedi ve ben de aptal gibi bunu yaptım. Ardından onun güzelliği ve yataktaki performansından bahsedip Carla'nın telefon numarasını bana verdi. Opera'da kumarhanedeki geceden sonra telefonu attığımı görünce bu defa beni eve kadar götürmek yerine Piazza Napoli'de bıraktı ki bu da tesadüf değildi. Carla muhtemelen benim ilgilenmediğimden anında haberdar olmuş ve işleri hızlandırmak için beni Ascot Club'ın dışında beklemişti.

Oraya gideceğimi biliyordu.

Birileri beni sürekli olarak takip etmişti ve bu her kimse Tulip beni kaçırdığında ve üzerime silah doğrulttuğunda da oradaydı. Menno'nun cehenneme yollanmasının asıl sebebi Bonifaci'nin villasına giriş kartlarını kaybetmek istememeleriydi. Beni, ölü adamın arabasını bir yerlerde bırakıp Via Monte Rosa'ya yürürken görmüşlerdi. O gecenin sonunda arabamın anahtarını Carla'ya verip beni evime götürmesini söylemiştim ve onu dünyanın içine kendi ellerimle sokmuştum.

Tam da o noktada Laura'nın ihaneti gerçekleşmişti. Carla onun kozasından doğmuş ve çoktan zayıf karnımı gösterdiğim bir kelebeğe dönüşmüştü. O geceki randevuya Laura yerine onu göndermekten başka bir seçeneğim kalmamıştı.

Elbette ki katliam gecesinin detaylarının bilinmemesi gerekiyordu ve bu noktada devreye Daytona girmişti. Cinema Argentina'da bana var olmayan birilerine götürmem için içi gazete kâğıdı ile dolu bir zarf vermişti.

Sırada villa baskını için arabamı çalmaları vardı. Arabamı tamamen aynı renk ve modelde bir benzeri ile değiştirdiler ve baskın için benimkini kullandılar. Fark etmeyeceğimi düşünmüşlerdi fakat ne yazık ki fark ettim. Katliamdan sonra Mini'min

içine biraz kan damlatıp kapı paneline tabancayı yerleştirmeyi de ihmal etmediler.

Fazla karışık gibi gelse de aslında oldukça pratik ve basit bir plan.

Ayrıca emin olduğum başka bir mesele daha var.

Bütün bulgular beni işaret etse de tutuklanmayacak, onun yerine bir yerlerde, elimde tabanca ve kafamda açılmış kocaman bir kurşun yarasıyla ölü olarak bulunacaktım. Üstelik bulunduğum yer Kızıl Tugaylar'ın hücre evi olarak lanse edilecekti. Elbette ki masanın üzerine bırakılmış saçma sapan bir itiraf mektubu bırakacak ve İtalyan hükümetince yakalanmaktansa kendimi öldürmeyi tercih ettiğimi de belirtecektim.

Hikâye böylece sona erecekti.

Yalnızca işin Laura ile ilgili kısmını anlayamıyorum. Neden katliamın kurbanları arasında onun da ismi yer alıyor? Onlarla iş birliği yapmış olsaydı bile öldürülmesi için iki sebep olabilirdi. Birincisi, tıpkı Daytona'ya yaptıkları gibi geride şahit bırakmamak olabilir. İkincisi ise neticede grup sekse uygun bir sayı olması gerekiyor: üç adama üç kadın.

Bu yolla Carla'nın varlığından kimsenin haberi olmayacaktı. Beni de ortadan kaldırdıklarında Carla benim tarafımdan kandırılmış zavallı bir kız rolünü de oynayabilirdi.

Kendi durumumu gözden geçiriyorum.

Eğer yanılma payım yok ise şu anda peşimde yalnızca polis değil, şahitleri bir bir ortadan kaldıran örgüt de var. Seçenek olarak, daha az tehlikeli olduğunu düşünüp polise teslim olabilirim ama bu aptalca olur. Muhtemelen söyleyeceklerimi dinlemeden beni hapse tıkarlar. Hikâyem ne olursa olsun insanlar ve yargıçlar benim gibi tiplerden hoşlanmadıkları için hapisten kurtulamam.

Aklıma gelen en makul çözüm bu işin arkasında kimin olduğunu bulmak. Bunu kendi başıma ve Tano Casale elindeki biletin sahte olduğunu öğrenmeden yapmam gerek. Eğer dediklerime uyup parayı ikiye katlamam için ona bildireceğim yeni planı beklemeye karar verirse bir süre daha rahat nefes alabilirim.

Espresso demliğinden gelen uğultular kahvenin hazır olduğunu haber veriyor. Fincanıma doldurup uzun süredir kullanılmadığı için berbat bir haldeki demlikte hazırlanan kahveyi içiyorum. Bir şeyler yemem gerek. Fakat başaramıyorum. Midem durmaksızın gurulduyor.

Yatak odasına gidip giyiniyorum ve eşyalarımı çantama yerleştiriyorum. Para ve piyango biletini saklamak için bir yer buluyorum. Gerçi hırsızlar diğer hırsızların dairesine girmezler ama yine de önlem almakta fayda var.

Tabancanın susturucusunu çıkarıp belime takıyorum.

Doğru yaptığımdan emin değilim ama yine de silahsız halde dışarıda dolaşamam. Yıllar boyu vakit geçirdiğim insanlardan öğrendiğim bir şey vardı o da ölmek üzereyken elinde kalan tek şeyin giderken yanında birilerini de götürmek olduğuydu. Normalde umursamazdım ama başıma gelenlerden sonra doğruluğuna inanmaya başlıyorum.

Elimdeki şey somut tek Daytona'nın ölmeden önceki sözleri: *White Isis*.

Olanların White Isis ile ne ilgisi olduğunu bilmiyorum. Orada ya da etrafında beni kimin ya da neyin beklediğini de bilmiyorum. İşin kötüsü Milano'da aynı mekândan iki tane var fakat en bilineni Galleria'da.

Oradan başlayacağım.

Güneş gözlüğü takıp aynadan kendime bakıyorum. Beni Bravo olarak tanıyanlar bile ancak bir iki dakika sonra kim oldu-

ğumu çıkarabilir. Oysa peşimdekiler için yalnızca birkaç saniye sürecektir. İki gruptan da kimseyle karşılaşmamayı diliyorum.

Daireden ayrılırken kapıyı büyük bir özen ve dikkatle kitliyorum.

Koridorda kimsecikler yok ve asansördeki yazı hâlâ Luca'nın bir ibne ve Mary'nin bir fahişe olduğunu iddia ediyor. Oysa Inter ile ilgili yorumun yerinde yeller esiyor. Futbol taraftarlarının sadakati dikkate değer doğrusu.

Alt kata inip Fiat 124'ü bıraktığım noktaya gidiyorum. Öğle yemeği saati olduğu için etrafta kimseler yok. Midem hâlâ gurulduyor fakat şehir merkezine kadar beklemek zorunda. Arabaya binip motoru çalıştırıyorum ve ana kapıya doğru sürüyorum.

Neyse ki kapı ardına kadar açık ve arabadan inmek zorunda kalmayacağım.

Caddeye çıkar çıkmaz açık alan korkusu atağıyla karşı karşıya kalıyorum. Her an durup arabayı olduğu yerde bırakıp daireye geri dönebilim. Nefes alış verişimi normale döndürmeye çalışıyorum. Kısa nefeslerle kendimi rahatlatmaya çalışarak ilk metro istasyonuna kadar sürüyorum.

Cumartesi günü olduğu için şehir merkezine gitmek isteyen büyük bir kalabalık olmalı ve şu an için fark edilmemek en iyisi. Bir yandan elimdeki haritayı kontrol ederken diğer yandan etrafı kolluyorum.

QT8 istasyonundan metroya binmeye karar veriyorum. Hemen yanındaki park yerine arabamı bırakabilirim. Quarto Oggiaro'dan epeyce uzakta bir noktada olduğu için birilerinin beni tanıması halinde izimi kaybettirip daireme dönme şansım da olur. Bütün bu düşünceler ve ihtimaller karşısında sinirimin iyice bozulduğunu hissediyorum. Öfkeme hâkim olmam gerek-

tiğini hatırlamam lazım. İçinde bulunduğum durum yüzünden her şeyi olduğundan daha büyük görüyör olabilirim.

Artık bir isim öğrenmek ve birileriyle yüzleşmek istiyorum. Sonrasını ise düşünmek bile istemiyorum.

124'ü park yerinde bırakıp metronun tanıdık, beyaz renk MM logosuna doğru ilerliyorum.

Metro istasyonuna inip etrafın kalabalık olduğunu görünce rahatlıyorum. Güzel. Gazete satan büfeye gidip birkaç bilet aldıktan sonra dönmek üzereyken gördüğüm şey karşısında âdeta taş kesiliyorum. *Il Giorno*'nun özel sayısının kapağında harika bir robot resmim var.

Kocaman puntolarla atılmış manşet şöyleydi:

BU ADAMA DİKKAT EDİN!

Neyse ki robot resmimde halimin saçlarım daha uzun ve tıraşsızım. Büfeye geri dönüp gazeteden bir tane alıyorum. Bir tane de *La Settimana Enigmistica*'nın son sayısından istiyorum. Adam suratıma bile bakmadan para üstünü uzatıyor. İnsanların umursamazlığından mutluluk duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Kahretsin.

Yüzümü biliyor olmalarına şaşırmiyorum. Bu karmaşık hikâyenin arkasındaki isimler aptal olmadıklarını defalarca kez ispatlamışlardı. Diğer yandan polis de aptal değildi. Özellikle de ellerinde peşinden gidebilecekleri bazı ipuçları varken.

İşte şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Belki de bütün gazetelerde robot resmim varken şehir merkezine gitmek iyi bir fikir değildir. Soruşturmanın ne kadar ilerlediğinden emin değilim ama White Isis hakkında bir şey öğrenmişlerse baskın yapmaları an meselesiydi.

İçimde beliren öfkenin ateşi yavaşça sönüyor. Dünyam yeniden karanlığa gömülüyor.

Arabama dönüp haberi okumaya karar veriyorum.

Arabanın kapısını açar açmaz içeriden yüzüme sıcak hava dalgası vuruyor. Buna rağmen içeri geçtikten sonra camları açmıyorum.

Haberi okumaya başlarken farkında olmadan terliyorum.

Kamuoyunda Lesmo katliamı olarak bilinen olayın Kızıl Tuğaylar tarafından üstlenilmesinin ardından gelen bir telefon soruşturmanın yönünü değiştirmişe benziyor. Bu defa Moro'nun kaçırılması soruşturmasının aksine olayı gerçekleştirenlerle çalışan birinin ismi ve yüzü teşhir edilmiş durumda. Francesco Marcona isimli işbirlikçi Milano çevresinde Bravo takma adıyla tanınıyor. Şu anda kaçak durumda ve Cesano Boscone bölgesinde, Via Fratelli Rosselli 4 numaradaki dairesinde yapılan aramalarda henüz bu bağı ispatlayacak somut bir bilgi ya da belge ele geçirilmiş değil. Polisin elinde yüzünü gösterecek bir fotoğraf yok. Evi arayan polisler eski bir ceketin içinde Paolo Boccoli ya da çevresinde bilinen adıyla Daytona'ya ait olduğunu düşündükleri bir altın saat buldular. Bıçaklanarak öldürülen Boccoli'nin cansız bedeni San Donato Milanese eteklerinde, terk edilmiş bir çiftlik evinde bulunmuştu. Milano yeraltı dünyasının ünlü karakteri bu defa karşımıza başka bir cinayet ile çıkıyor. Yaşanan katliamda kullanılan tabancayla, Milano yeraltı dünyasının bilinen isimlerinden Salvatore Menno'nun öldürülmesinde kullanılan tabancanın aynı olduğu tespit edilmiş durumda. Bütün bu olanlar soruşturmayı...

Milano yeraltı dünyasının ünlü karakteri...

Haberin geri kalan kısmında aynı bilgilerin tekrarından başka bir şey yok. Yalnızca varsayımlar ve kurbanların ne kadar önemli kişiler olduğunu yineleyip durmuşlar. -

Gazeteyi katlayıp bir kenara koyduktan sonra bir Marlboro yakıp camı açıyorum. Koltuk altımdaki teri hissedebiliyorum. Alnımdaki ter damlaları başımda kraliyet tacı varmış gibi batıyor.

Olayların bu kadar karmaşık hale geleceğini ve bu şekilde köşeye sıkışacağımı hiç düşünmemiştim. İyi veya kötü tüm niyetlerim boşa çıkmıştı. Üstelik belime sıkıştırdığım ve şu anda otururken canımı acıtan tabanca hiçbir şeyin garantisini veremiyordu.

Carmine'in dairesine dönmeye karar veriyorum. Umarım yolda beni kimse tanımaz. Rahatlamak için Quarto Oggiaro'daki insanların kendi meseleleri hariç başka işlerle uğraşmadıklarını hatırlatıyorum kendime. Fakat rahatlamam yalnızca bir içimlik sigara kadar sürüyor.

Arabayı çalıştırıp bazen aynı sokakları birkaç defa dolaşıp sürekli dikiz aynasını kontrol ederek yolumda ilerliyorum. Sanırım en iyisi avukatım Ugo Biondi'yi aramak ve yetkililerin hikâyeme inanmalarını beklemek. Bugün cumartesi olduğundan ona ulaşamayacağım. Ayrıca vereceğim ifade soruşturmanın yönünü hepten değiştirecektir.

Nihayetinde sonuç değişmeyecek. Aksi ispat edilene kadar bazı terör eylemlerinin baş şüphelisi olarak kalmaya devam edeceğim.

Kaldı ki soruşturmadan bir sonuç çıkması aylar ya da yıllar sürebilir, hatta bir sonuç bile çıkmayabilir.

Az sonra ilticacı olarak yerleştiğim apartmanın silueti gözü-küyor. Ön kapıya sürüp aracı iç avluda bırakıyorum. Çimlerde oturan birkaç kişi var ama varlığımla ilgileniyormuş gibi bir

halleri yok. Lobiye doğru yürürken kendimi tecrübeli bir savaşçı gibi hissediyorum. Oysa daha önce kimseyle dövüştüğüm bile olmamıştı. Yeniden aynı asansöre biniyorum ama bu defa grafitilere bakmıyorum.

Daireye döndüğümde giriş kapısını arkamdan sertçe kapatıyorum ve aynı koridorda açılan bir kapının sesi yankılanıyor. Köpeğini yürümeye çıkaran bir kadın ya da sokağa çıkan bir çocuk olmalı. Beni görmemelerine seviniyorum.

İçinde hapis hayatı yaşayacağım daire daha şimdiden kasvetli ve can sıkıcı gelmeye başlıyor. Ceketimi çıkardıktan sonra üzeri hâlâ şeffaf, plastik filmle kaplı kanepeye yerleşiyorum. Sırtımı döşemeye yaslar yaslamaz terlemeye başlıyorum. Başımı geriye yaslayıp pembe tavana bakıyorum. Carmine'in eski karısının tercihi olmalı.

Kafamda yüzlerce düşünce belirip aynı hızla yok oluyor. Bir noktadan sonra bedenimin ihtiyaçları beni gerçek dünyaya geri çağırıyor.

La Settimana Enigmistica'yı alıp tuvalete gidiyorum. Hayatım boyunca yüzlerce kez yaptığım için artık bir rutine dönüşmüştü. Banyo zeminindeki saç kalıntıları ve ıslak yüzey, saç kesimimin izlerini gösteriyor. Artık eve döndüğüm zaman her yanı derleyip toplayan Sinyora Argenti yok.

Pantolonumu indirip klozete oturuyorum. Bir sigara yakıp elimdeki dergiyi karıştırıyorum. İlk sayfada karşıma bir sfenks bulmaca çıkınca hemen es geçip Oedipal Ansiklopedi adı verilen bölüme bir göz atıyorum. Bu bölümde yer alan sorular okuyucunun genel kültürünü test etmeye yöneliktir.

Sorulara hızlıca göz atıp kendi cevaplarımı sayfanın dibindeki doğru cevaplarla karşılaştırıyorum. Çok da umurumda ol-

BİR PEZEVENGİN NOTLARI

madığı için çabucak geçiyorum. Önümde dizili duran Scrabble oyununun tablosunda aniden iki kelime beliriyor. Beynimde bir şimşek çakıyor ve o iki kelime başka bir şeye dönüşüyor:

Bir isim ve soyadı.

Zile basıp bekliyorum. Tanıdık bir ses. Sonsuz sürecekmış gibi gelen bir sürenin ardından nihayet içeriden tanıdık bir ses yükseliyor.

“Kim o?”

“Benim, Bravo.”

Kapı aniden açılıyor ve Lucio’nun alarma geçmiş yüz ifadesiyle karşılaşıyorum. Gözündeki güneş gözlüklerinde kendi yansımamı görüyorum. Kolumdan tuttuğu gibi beni derhal içeri çekiyor. Şeytanları kovmak ister gibi kapıyı sertçe kapatıyor. Sesi her şeye rağmen içeri girmeyi başaran şeytanla konuşuyormuş gibi şaşkındı.

“Aklını mı kaçırdın sen? Ne yapıyorsun burada? Milano’daki bütün polisler peşinde. Beni bile sorguladılar.”

“Biliyorum. Yardımına ihtiyacım var.”

Lucio bir adım geri çekiliyor.

“Yüce İsa aşkına! Benim başımı da mı yakmak istiyorsun?”

“Hayır. Dikkatli olmayı artık öğrendim. Buraya gelmeden önce takip edilip edilmediğimi birkaç kez kontrol ettim. Endişelenme, beni kimse görmedi.”

Rahatladığını hissediyorum ama yüzde yüz değil. Belki de Laura gibi Lucio da benden az da olsa korkuyordur.

Sert ve ilgisizmiş gibi davranmaya çalışıyor.

“Ne istiyorsun?”

“Olan biteni çözebilmek için yardımına ihtiyacım var.”

Yüzünde hayret, kızgınlık ve öfke dolu bir ifade beliriyor.

“Ne o? Seninki yetmiyormuş gibi benim hayatımı da mı riske atmak istiyorsun?”

“Hayır, böyle bir şey olmayacak.”

“Anlamıyorum.”

“Lucio, ne zamandan beri Kızıl Tugaylar’ın bir üyesisin?”

Maşaya doğru yürüyor. Tuhaf yürüyüşü gitmiş, yerine kursuz bir biçimde yürüyen biri gelmişti. Yüzünde kuşkucu bir gülümsemeyle bana dönüyor.

“Bravo, delirdin mi? Ben ve Kızıl Tugaylar? Hem de bu haldeyken...”

Sesim ve salladığım elimle araya giriyorum.

“Kör değilsin Lucio. Hiçbir zaman da olmadın.”

Ses çıkarmadan oturup güneş gözlüğünün ardından beni izliyor. Artık görebildiğini biliyorum.

Gidip çekmecedен Lucio ve grup arkadaşlarının fotoğraflarını alıyorum. Les Misérables isimli müzik grubunun varlığından bile şüpheliyim. Fotoğrafları çerçevelerinden çıkarıp mat fotoğraf kâğıtlarını inceliyorum. Bütün bu numaraların ve hilelerin bir bedeli var. Bazen Ithaka’ya yirmi yıllık bir yolculuk şeklinde olur, bazen yirmi yıllık hapis cezası şeklinde karşımıza çıkar.

Renkli fotoğrafı yanındaki masanın üzerine bırakıyorum.

“Grupla beraber çalarken gözlerinin çoktan kapandığını söylemiştin.”

Bir yandan da içgüdüsel olarak fotoğrafı işaret ediyorum.

“Fotoğrafta gözlerin kırmızı çıkmış. Demek ki pekâlâ sağlıklıydılar. Bu bilgiyi bir bulmaca dergisinden edinmiş olmam ne kadar da ironik, değil mi?”

Lucio bir süre daha sessizce oturuyor.

Ardından gülümsüyor.

Yüzünde teslim olduğunu belli eden bir ifadeyle güneş gözlüğünü çıkardıktan sonra gözünün altına bir bardak yaklaştırıp kontak lensini çıkarıyor ve aynı şeyi diğer gözü için de tekrarlıyor. Gözlerini kısıttan sonra birkaç defa kırıyor. Yıllar boyunca kimliğini gizleyen dâhiyane buluşu artık masanın üzerinde duruyor.

Belimden namlusunâ susturucu takılı olan tabancayı çıkarıyorum. Kullanmaktan çekinmeyeceğimi anlamış gibi bir hali var.

“Ah, demek anladın.”

Rahatlamış tavrını görenler sanki sıradan bir şeyden bahsediyor izlenimine kapılabilirdi. Burnunun ucunda karnına doğrultulmuş bir tabancanın varlığı pek de canını sıkmışa benzemiyor. Oldukça soğukkanlı. Başka türlü olmasını da beklemezdim doğrusu.

“Haklısın, senin kadar görebiliyorum.”

Yeniden oturup bacak bacak üstüne atıyor. Artık oyun sona erdiği için rahatça gözlerimin içine bakabiliyor.

“Nasıl anlayabildin?”

Alçak gönüllü bir şekilde omuz silkiyorum.

“Bazı ayrıntılar sayesinde. Gözden kaçan birkaç nokta ve yapılan büyük hatalar. Hepsini bir araya getirince bir sonuca ulaşmak zor olmadı.”

“Mesela?”

“Arabamı ikiziyle değiştirmek harika bir fikirdi ama diğer araba benimki gibi sigara kokmuyordu. Bir tiryakinin arabası

daima sigara kokar. Diğer yandan, bu durumdan şüphelenip şasi numarasını kontrol ettiğim için zekâmı tebrik edebilirsin.”

Herhangi bir yorum yapmadan, aynı ifadesiz yüzle beni izlemeye devam ediyor.

Onun gözünde artık sert, duygusuz ve acımasız biriyim.

Bir katil.

“Devam et.”

“İkinci hata: Daytona’nın bana verdiği zarfta para yerine kesilmiş gazete kâğıtları vardı.”

Lucio ayağa kalkıp bacaklarını rahatlatmak amacıyla olduğunu göstermek için abartılı hareketlerle bacaklarını sallıyor.

“O herifin aptal bir paragöz olduğunu biliyordum. Zarfta gerçek para olması gerekiyordu. Ne de olsa kimse öğrenemez diye düşünüp çalmış demek ki.”

Elimdeki tabancayla oturmasını işaret ediyorum. Kışını koltuğa koyar koymaz aynı soğukkanlı ifadeye bürünüyor.

“Onu öldüren sendin, değil mi?”

İstifini bozmuyor.

“Evet, ben öldürdüm. Açık konuşmak gerekirse öldürürken zevk bile aldım. Bok herif karşılaştığı herkesi tehdit etmeye başlamıştı. Sonunda kendi canını da riske ettiğinden haberi yoktu tabii ki.”

Tam da düşündüğüm gibi. White Isis ile olanların bir alakası olmadığını tahmin etmeliydim. Zavallı herifin son nefesinde sayıkladığı saçmalıktan ibaretti. Kimin yaptığını ve Carla’nın nerede olduğunu sorduğumda ağzından *white ice* kelimeleri dökülmüştü. Aslında söylemeye çalıştığı şey, *White eyes*’tı yani. Beyaz gözlü adam demek istemişti.

Lucio’nun Daytona hakkında sarf ettiği sözlere sinirleniyorum. Üç genç ve güzel kadının ölümünden sorumlu olduğu için

kızgınım. Tek suçu işlerini yapmak olan güvenlik elemanlarını öldürdüğü için kızgınım. En fazla da benimle bir oyuncakla oynar gibi oynadığı için kızgınım. Tetiği çekip kafasına üç kurşun sıkma isteğiyle dolup taşıyorum.

Susturucu marifetiyle üç sessiz ok yollamak istiyorum.

Pfft... pfft... pfft...

Belki de yollarım ama şimdi değil. Açıklaması gereken bazı şeyler var.

Bunun farkında.

“Zor tutuyorsun kendini, değil mi?”

“Ne için?”

“Karşında nefret ettiğin biri var ve içten içe tetiği çekmek istiyorsun.”

“Sen olsan ne yapardın?”

“Bir arzudan kurtulmanın tek yolu onu tatmin etmektir.”

“Oscar Wilde.”

Alıntının kaynağını bilmeme şaşıyor. İçimi okumak ister gibi kara gözlerini üzerime diyor.

“Kimsin sen Bravo?”

“Açıklama bekleyen birisiyim.”

Düşünmesi için biraz zaman tanıyorum.

“Şimdi anlatacaklarımı dinle ve yalnızca yanıldığım yerlerde araya gir.”

Carmine’in dairesinden ayrıldığımdan beri kafamda detaylarıyla canlandırdığım olayları sırasıyla anlatmaya başlıyorum. Carla’nın rolü, Daytona’nın sahnesi, Tulip’in öldürülmesi, Laura’nın işi bırakmayı istemesi ve beni, olaylara bir açıklama getiremeyecek ve acizliğe düşürecek şekilde kurgulanan her şeyi birer birer sıralıyorum.

Sözlerimi tamamlayana dek araya girmemişti.

“Düşündüğümden daha akıllıymışsın.”

“Mesele benim senden daha akıllı olmam değil, senin zannettiğin kadar zeki olmaman bence.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Evet, öyle düşünüyorum.”

“Göreceğiz.”

Bir anlık gülümsemesinde eski dostum, kelime oyunları oynadığım Lucio’yu görür gibi oluyorum. Ardından arkamdaki bir noktaya bakıyor.

“Silahını al.”

Tam da o anda boynuma değen soğuk metalle irkiliyorum. Bunun bir tabanca namlusu olduğunu tahmin etmek güç değil. Arkamdan yükselen sesin şakası yok.

Chico’nun sesiydi bu.

“Silahını koltuğa fırlat ve ellerini havaya kaldır.”

Ardından tanıdık bir ses daha duyuyorum.

“Aptalca bir şey yapmaya kalkışma. İki kişiyiz.”

Tabancayı koltuğa fırlatırken ateş alıp birilerini öldürmesini istiyorum. En çok da benim gibi bir aptalı. Küçük zaferimle gözlerim o kadar kamaşmıştı ki dairenin içini aramayı unutmuşum.

Kahretsin!

Boynumdaki baskı hafifliyor.

“Duvara doğru yürü.”

İstedikini yapıyorum. Görüş alanıma giren Giorgio Fieschi koltuğa yönelip fırlattığım Baretta’yı alıyor ve onu da bana doğrultuyor. Onu burada gördüğüme nedense şaşırmıyorum.

“Demek sen de bu işin içindesin.”

“Gördüğün üzere öyleyim.”

Ascot Club'daki mütevazı genç adamdan eser yok. Yüzünde profesyonellere özgü ciddi ve kararlı bir ifade var. Âdeta bir itiraf gecesi yaşıyoruz. Yüzüne bakıp sahnedeki halini hayal ediyorum. Genç, yetenekli ve izleyenleri coşturuyor. Ondan korkmuyorum. Hissettiğim tek şey hayal kırıklığı.

“Büyük bir yetenek olduğunu söylemek zorundayım. Önemli işler yapabiliirdin.”

Aynı kararlılıkla bakıyor.

“Zaten yapıyorum.”

“Laura da içlerinde miydi?”

Umursamaz bir tavırla omuz silkiyor.

“Laura bir fahişeydi ve kim daha yüksek fiyat verirse kendini ona sunuyordu. Senden bir farkı yok esasında. Bir savaşın ortasındayız ve Laura zaferimiz için gözden çıkarmak zorunda olduğumuz bir piyonda yalnızca.”

Lucio oturduğu yerde ifadesini bozmadan onu kurtaran yoldaşını dinledikten sonra söze giriyor.

Ayağa kalkıp bana doğru bir adım atıyor. Birbirimizi hiç tanımayan yabancılar gibi bakıyoruz gözlerimize.

“Bravo, ne kadar anlatırsam anlatayım bu ülkede olanları anlayabileceğini zannetmiyorum. Sen etrafında olup bitenleri umursamayan insanlardansın. Toplama kampına kapatılsan bile tek derdin öğlen yemeğinde ne alacağınıdır. Geceleri eğlenip gündüzleri uyuduğun sırada dünyanın ne kadar değiştiğini fark etmedin. 1968 olayları ve 1977, sınıf savaşı, sokaklarda silahlı çatışmalar, hiçbiri senin için bir anlam ifade etmiyor. İyilikle kötülük arasında bir sis bulutu gibisin.”

“Sanırım kötü diye tanımlayacağım insanlar adam kaçıran, yaralayan ve öldüren kimselerdir. Fakat senin bana iyi diye suçacakların da aynı şeyleri yapıyor, değil mi?”

Acı bir ifadeyle başını iki yana sallıyor.

“Hayır, biz iyilik yolunda silahlanmış bir gücüz ve kötülüğü yok etmek için daha fazla güçlenmek istiyoruz.”

“Delirmişsin sen.”

“Hayır, Bravo. Ben bir ölüyüm. Tıpkı senin gibi.”

Chico araya giriyor.

“Ne yapıyoruz şimdi?”

Göz ucuyla Chico’yu süzüyorum. Ortalamadan biraz daha kısa boylu, kıvrıkcık saçlı, çene hizasına kadar uzanan favorile-riyle Woodstock’taki bir hippiyi andıran genç bir adam. Oysa ki onu kör bir adama arkadaşlık eden biri olarak tanıyordum.

Giorgi Fieschi sabırsızlığını ele veren bir sesle konuşuyor.

“Buradan bir an önce gitmek zorundayız. Kendimi rahat hissetmiyorum bu evde.”

“Aşağıda bir arabanın içinde sivil kıyafetli iki polis girişi gözetliyor. Onlara görünmeden nasıl gidebiliriz ki?”

Aynı sorunla ben de karşılaşmıştım ve polislere görünmeden apartmana girmenin bir yolunu bulmayı başarmıştım. Ağaçların arkasından geçerek çitleri tırmanıp bitişikteki çalılıkların dibinden emekleyerek karşıya geçmiştim. Böylece polis olduğundan şüphelendiğim Alfa Romeo’nun içindeki iki kişiye gözükmemeyi başarmıştım.

Bir yandan da polisin benim ne de olsa buraya dönecek kadar aptal olmadığını hesap ederek gevşek davranma ihtimalini de göz önünde bulundurmuştum. Fakat aynı yöntemin bir kere daha işe yarayacağını hiç zannetmiyordum. Özellikle de böylesi büyük bir grup için.

Lucio bir süre gözlerini üzerime dikeyor fakat surat ifade-sinden aklının bambaşka bir yerde olduğu oldukça açık. Çok geçmeden yeniden aramıza dönüyor.

“Bir fikrim var. Burada bekleyin beni.”

Lucio koridorda kayboluyor.

Üçümüz oturma odasında oturup bir yandan birbirimizi gözetliyoruz. Onlar kendini kurtarabilir ama benim için artık yolun sonu geldi. Bu defa şans meleklerim Tulip’in tabancayı bana doğrulttuğu andaki gibi yanımda olmayacak. Çünkü meleklerim yanı başımda ve artık hepsi birer Azrail.

Sessizce bekliyoruz. Hepimiz söyleyeceklerimizi söylemiştik. Konuşacak bir şeyimiz yok.

Koridorda yankılanan ayak sesleri Lucio’nun gelişini müjdeliyor. Az sonra elinde gitarla salonda beliriyor. Uzun ve dağınık sakalını tıraş etmiş, başına bir peruk geçirmiş ve perukla aynı renkte sahte bir bıyık takmış. Gerçek kimliğinden çok uzaklaşabilmiş değil. Fakat karanlık fark edilmemesine yardımcı olacaktır.

Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsüyor.

“Hepimiz şu hayatta birer aktör olmak zorundayız, haksız mıyım?”

Askıya gidip her zaman giydiği ceketini ve şapkayı alıyor ve bana fırlatıyor.

“Saçlarını kesip sakal bıraktığın iyi olmuş. Polisler kör bir müzisyenin bu apartmanda yaşadığını biliyor ve yardımcısıyla beraber dışarı çıkmasından şüphelenmeyecekler. Yalnızca birkaç hayranı daha olacak yanında.

Planı anlayan Chico gülümsüyor ve elindeki tabancayı Lucio’ya uzatıyor.

“Gidip arabayı getireyim. Sonrasında gitarları alırım.”

Giorgio Fieschi kendi rolünü merak ediyor.

“Ben motosikletle geldim. Ne yapayım?”

“Bizden on beş dakika sonra sen de çık ve her zamanki yerimize gel.”

Lucio lider karakterini soğukkanlılıkla sergiliyor, adamlarına neler yapacaklarını anlatıyor. Tehlikenin ortaya çıkardığı adrenalinden keyif aldığına eminim. Elimde bana fırlattığı ceketle dikildiğimi görünce tabancayı bana doğrultup giysileri işaret ediyor.

“Neyi bekliyorsun? Giyin.”

Ceketi giyip şapkayı başıma geçiriyorum. Masanın üstündeki kontak lenslerini alıp cebine yerleştirirken yüzünde belirsiz bir gülümseme beliriyor. Siyah güneş gözlüklerini bana fırlatıyor. Onu da gözüme takıyorum. Dünyam biraz daha kararıyor. Dairede kendimi kontrol edebileceğim bir ayna yok. Yine de karanlığın beni Lucio’ya benzetmesini diliyorum.

Görünüşümü onayladığını yüzünden anlıyorum.

“Harika. Gitar dersi verecek vaktim yok kusura bakma ama çalmanı isteyeceklerini de hiç zannetmiyorum.”

Araba yakınlarda olmalı çünkü birkaç dakika içinde kapı çalmıyor. Giorgio gidip kapı deliğinden kontrol ettikten sonra Chico’yu içeri alıyor.

“Gidebiliriz.”

Chico yanıma gelip sol koluma giriyor. Sesinde Lucio’ya yardım ettiği zamanlardaki yumuşaklığı hissediyorum. Sağ eliyle sırtıma tabancanın namlusunu bastırıyor.

“Yavaş ve kısa adımlarla yürü. Ayağını attığın yere bakmamalısın. Sadece önüne bak. Seni ben yönlendireceğim.”

Sözlerini vurgulamak için tabancanın namlusunu hafifçe kaburgalarıma dayıyor.

“Anlaşıldı mı?”

Başımı aşağı yukarı sallıyorum.

Giorgio kapıyı açıyor ve Chico ile ben merdivenlerden iniyoruz. Lucio arkamızdan gitarlarla beraber geliyor. Hava oldukça

soğuk ve görünürlerde kimse yok. Kapının hemen önünde bir Opel Kadett park halinde bekliyor.

Lucio gitarlardan birini bagaja, diğerini arka koltuğa, Chico'nun yanındaki boşluğa yerleştiriyor. Motor çalışır çalışmaz tabancanın soğuk demiri boynumu gıdıklıyor.

Quartiere Tessera'yı sorunsuzca terk ediyoruz. Etrafta herhangi bir polis aracı gözüküyor. Şaşkın gözlerle Lucio'yu izliyorum. Onun böyle şeyleri becerebildiğine inanamıyorum.

Birbirimize bu kadar benzememizin, ne kadar zamandır aslında olmadığımız kişilere ait hayatları yaşıyormuş gibi yaparak ve kimsenin bunu anlamayacağını bilerek buna devam etmemizin benim kadar onu da şaşırttığına eminim.

İkimiz için de çok geç. Artık hayatlarımızı değiştiremeyiz. Bunun bilincinde olduğuna eminim ve bu yüzden hayatını davasına adanmış durumda. Bu bakışlarındaki sertlik ve suskunluktan anlaşılıyor. Her devrimin kurbanları ve kahramanları vardır. Öbür tarafı boylarken kendi rolümün ne olacağını ise bilmiyorum.

Çevre yolundan doğuya doğru giderken güneş gözlüklerini çıkarıp Milano'nun ışıklarını izliyorum. Gözlerimi bağlamadıklarına göre beni götürdükleri yeri görmemden çekinmiyorlar. Ne de olsa pek yakında sıra bana geliyor. Durup düşündüğümde olanlar sanki bir tiyatro gibi geliyor. Fakat oyunumuz yalnızca bir kereye mahsus sahne alacak. Çünkü ölümler bir daha oynamazlar...

Viale Forlanini'de çevre yolundan ayrılıp Linate Havaalanı yönünde devam ediyoruz.

Lucio'nun yüzü sokak lambalarının ve etraftaki arabaların ışığıyla ara sıra aydınlanıyor. Peruk ve bıyığı çıkarmış, yeniden normal görünüşüne kavuşmuş. Gerçi gerçek yüzünün hangisi olduğundan emin değildim. Bir sigara yakıp bana kısa bir bakış atıyor. Sigara içtiğini bilmiyordum. Dairesinde bir kez bile sigara kokusu almamıştım.

İçinde bulunduğu keşmekeşin yerine yeteneklerinin peşinden gitseydi nasıl bir hayatı olurdu acaba? Belki de hayallerinin peşinde koşmayı denemiştir. Müziğin hayatındaki yeri giderek küçülüp zamanla sığındığı bir limana dönüşmüş olabilir. Belki o da benim için aynı şeyleri düşünüyordur.

Üzerinde ilerlediğimiz bulvarın sonuna gelmiştik. Yeşile dönen trafik lambasıyla birlikte sola dönüp Idroscalo yönünde ilerliyoruz. Havaalanının ışıklarını arkamızda bırakıyoruz. Ufukta gözüken bir uçağın motorlarının uğultusu yankılanıyor. İniş ve kalkış yapan uçakları izliyoruz. Az sonra kapalı bir lunaparkın yakınlarından geçiyoruz.

Yolculuk boyunca kimsenin ağzını bıçak açmamıştı. Hemen arkamda oturan Chico rahatlamışa benziyor. Ensemde namluyu

hissetmiyorum artık. Yine de en ufak bir yanılsımda tetiği çekmek için hazır beklediğinden eminim.

Pfft...

Susturuculu tabancanın boğuk sesiyle birlikte kafatasım paramparça olur ve arabanın ön camını kanımla kırmızıya boyarım.

Nedense üşüdüğümü hissediyorum.

Merak ettiğim bir şey daha var fakat sorup kendimi zayıf göstermek istemiyorum.

Carla'ya ne olmuştu?

Bu oyunda onun rolü neydi?

Onu elinde bir tabancayla ideolojisinin düşman olarak tanımladığı birilerini öldürürken hayal edemiyorum. Ölümlerinden birkaç saat öncesine kadar beraber gülüşüp konuştuğu kızları kandırmak için sahte bir maske takmıştı yüzüne. Yine de onu etrafa ölü bedenlerin saçıldığı, kan gölüne dönmüş mekânda hiçbir şey olmamış gibi davranırken gözümde canlandıramıyorum.

Sen olsaydın parasız yapardım...

Dönüp Lucio'ya bakıyorum ve gözümün önüne Carla ile seviştikleri an geliyor. Orada oturup kendimi Lucio'nun yerine koyarak sevişmelerini izlemiştim. Benliğimi ani bir kızgınlık ve acıma duygusu kaplıyor. Elllerinde olduğum için değil, ölmek üzere olduğum için böyle hissediyorum. O gece Quartiere Tessera'daki dairede olanların benim için mi yoksa Lucio için mi bir armağan olduğunu öğrenmek istiyorum.

Segrate'yi geçip Via Rivoltana boyunca ilerliyoruz. Çok geçmeden sağa dönüp birkaç kilometre sonra etraftan izole edilmiş bir eve varıyoruz. Pencerelerde hiç ışık yok.

Lucio inip bahçe kapısını açıyor. Normal insanlar gibi hareket edebilmesine hâlâ alışabilmiş değilim. Araba farlarının ışığıyla aydınlanan evin iki katlı ve beyaz renkte olduğunu görüyorum.

Birinci sınıftayken çocukların resim dersinde çizdikleri evlere benziyor. Yalnızca fazladan bir garajı var.

Garaj kapısı içeriden biri tarafından açılıyor.

Garajda bir Volvo 240'ın yanına park ediyoruz. O sırada karanlığın içinden bir motosiklet sesi yankılanıyor.

Bir Kawasaki 900 içeri girip Kadett'in yanında duruyor. Giorgio Fieschi motosikletten iniyor. Kaskını çıkarıp kıvrırcık saçlarını serbest bırakıyor. Bu haliyle tıpkı Donovan'a benziyor. Deri ceketinin fermuarını açtığı sırada görünen tabancası olmasa kız arkadaşıyla geçirdiği bir akşamdan sonra eve döndüğünü söyleyebilirdiniz.

Lucio arabadan iniyor. Yaptığı planların her zaman işe yaradığından emin birinin özgüveniyle konuşuyor.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Daireden çıktıktan sonra etrafta biraz dolandım. Dikkat çeken bir şey yoktu."

"Güzel."

Lucio garajın içinde bizi bekleyen iki kişiyle konuşuyor. İçlerinden bize kapıyı açanı otuzlu yaşlarda, kısa boylu, uzun kirpikli ve kalın dudaklı, iri yapılı bir adam. Boynu neredeyse yok gibi.

"Alberto, gidip kapıyı kapat ve kimsenin bizi takip etmediğinden emin ol."

Alberto hafifçe kafasını aşağı yukarı sallayıp söyleneni yapıyor. Hal ve hareketlerinden beyninin yıkandığını anlamak hiç de zor değil.

Tavandan sarkan iki floresan lambanın ışığıyla aydınlanan garajı inceliyorum. Garajdan daha çok depoya benziyor. Ne ararsan bulmak mümkün.

Duvara asılmış bir bisiklet, bir iş tezgâhı, alet tahtası, matkap ve benzeri ekipmanlar var. Çelikten bir alet kutusunun içinde çeşitli aletler olduğunu düşünüyorum. Teksir makinesinin yanında bir çift kayak görüyorum. Zeminin üzerinde büyük balyalar halinde basılmış Kızıl Tugaylar'ın logosunun bulunduğu bildiriler duruyor. Duvardaki raflardan biri konserve yiyeceklerle dolu. Klasik bir hücre evi böyle olsa gerek.

Sahne hazır ve senaryo çoktan yazılmış bile. Başrol de az önce geldiğine göre...

Işıklar, kamera, oyun.

Lucio uzun boylu, öğrenciye benzeyen genç bir adamla konuşuyor. Onu elinde kitaplarıyla bir arkadaşıyla sohbet ederken canlandırmak işten bile değil. Fakat o da büyük katliamı gerçekleştiren iki arabadan birindeydi ve yapılanları cinayet değil, adaletin yerini bulması olarak değerlendiriyor olmalı.

“Burası ne durumda?”

“Her şey yolunda. Hepimiz hazırız.”

“Harika.”

Lucio göz ucuyla bana bakıyor. Otoritesinden etkilenip etkilenmediğimi anlamak ister gibi bir hali var. Her insanın bir zayıflığı vardır. Mesela ben, zayıflığımanın kurbanı olduğum için buradayım.

Dayanamayıp konuşuyorum.

“Gerçekten de yapacaklarınız bir şeyi değiştirecek mi? Yeni bir şey olacak mı?”

“Bilmiyorum. Bildiğim tek şey yıllardır artık köhnemiş bir düzende yaşadığım ve bundan nefret ettiğim.”

Giorgio araya giriyor.

“Bu yoz adama laf anlatmakla zamanını kaybetme. Hayatı boyunca umursamadığı bir şeyi on dakikada anlayamayacak sonuçta.”

Dönüp ona bakıyorum. Zihnimde onu bir insanın bir topluluğa verebileceği en güzel hediye verirken hayal ediyorum: Kalpten bir gülüş.

Çocukluğumuz mahvolduktan sonra...

Çocukluğunu mahveden her ne ise tamir etmek için artık çok geç. Belki de kötü geçen çocukluk bahanesi, psikopat ruhlu insanların uydurmasıydı yalnızca. Ya da bunlar koca elma sepetinde kolayca ayırt edilebilen çürük elmalardı sadece.

Aynı ses tonuyla karşılık veriyorum.

“Bütün bu kargaşadan tek bir şey öğrendim.”

“Öyle mi? Neymiş o?”

Gözlerinde meydan okuyan bir bakışla karşıma dikiliyor.

“Bazıları bir şeylere inandığı için bomba patlatır. Bazıları ise yalnızca bombanın sesini sevdiği ve insanların parçalanmasından haz aldığı için...”

Sözlerimin etkisini göstermesi için kısa bir süre bekleyip devam ediyorum:

“Senin hangi kategoriye ait olduğunu bulmaya çalışıyorum.”

Gözlerinde çakan şimşegi görebiliyordum. Belinden tabancasını çıkarıp çeneme dayayarak başımı geriye doğru ittiriyor.

“Seni alçak, adi, bok herif...”

Sözlerini tamamlayamadan Lucio araya giriyor.

“Giorgio, kes şunu! İndir o silahı.”

Namlunun baskısı geçiyor ama Giorgio’nun gözlerindeki öfkede herhangi bir değişiklik yok. Gönülsüzce istenileni yapıyor. Lucio

yalnızca Tano Casale'nin başka bir çeşidi. Giorgio ise Tulip'ten farksız. Nereye giderseniz gidin aynı şeylerle karşılaşıyorsunuz.

Mekânlar değişiyor ama insanlar değişmiyor.

Giorgio tabancayı yeniden beline koyup birkaç adım uzaklaşıyor.

Ön kapıyı kapatan Alberto geri dönüyor. Artık dört duvar ve çatı arasında sıkışıp kalıyoruz.

Sol taraftaki kapı açılıyor. Açılan kapıdan çıkan Carla merdivenlerden inmeden, aşağıda, açılan kapıya dönen adamlara bakıyor. Merdivenlerden inişi sanki ağır çekimdeymiş gibi geliyor bana. Aklıma beraber geçirdiğimiz zamanlar geliyor. Temizlikçi kadından, güzelliğinin farkında, dünyayı yerinden sarsacak kararlılığa sahip bir kadına dönüşmüştü. Oysa şu an gözlerimin önündeki ela gözlü kadını tanıyamıyorum.

Ne üzerindeki ucuz blucin ve süveter, ne de florasan lambaların çirkin ışığı güzelliğini bozmaya yetiyor. Giorgio ve Chico'yu görmezden gelip direkt olarak Lucio'nun yanına gidiyor ve beline sarılıp dudaklarından öptükten sonra bana doğru bakıyor.

"Misafirimiz varmış. Nasıl bulabildiniz onu?"

Lucio yarım ağız gülümseyerek gözlerime bakıyor. Yaptığı ironiyi artık eğlenceli bulmuyorum.

"Bravo lakabı konusunda haklıymış. Maalesef. Fakat yalnızca *Bravo*'ymuş. Bir *Bravissimo* değilmiş. Bütün planı tek başına çözmeyi başardı fakat polise gitmek yerine bana geldi."

Carla hiçbir yorum yapmadan bana bakıyor.

Gözlerindeki pohpohlayan ve dostane ifade yoktu artık.

"İşte buradasın."

Düz bir cümle. Üstelik orada olmam dünyanın en normal şeyiymiş gibi söyledi bunu.

"Evet, buradayım."

Söylenecek her şey söylenmişti zaten. Ekleyecek bir şeyim yoktu. Yüzüme onun görmediği ya da şaşıracağı bir ifade yerleştirebilir miydim?

Birbirimize bakıyoruz. Ben yine aynı benim.

Fakat Carla aynı kişi değil.

Sert, dikkatli ve insafsız...

“Beni iğrendiriyorsun Bravo. Tanıştığımız ilk andan beri bunu suratına haykırmak istemiştım. İşe yaramazlığından ve kendine özgü o iğrenç dünyandan, yaşama biçiminden tiksiniyorum.”

Verebileceğim tek bir karşılık var ve lafımı esirgmeden söylüyorum.

“Ben en azından kimseyi öldürmedim.”

“Ben de öyle. Hak edenler hariç, hiç kimseyi öldürmedim. Öldürdüklerim insandan sayılmaz zaten.”

Diğerleri sessizce, hangimizin haklı olduğuna dair fikirlerini belli etmeden bizi dinliyor.

Lucio söze karışıyor.

“Bunu hiçbir zaman anlayamayacaksın dostum. Bizim karıştırlarımız ya da muhaliflerimiz yok, yalnızca düşmanlarımız var. Politikacılar çeşitli kılıfların, bahanelerin ardına sığınıp ellerindeki gücü kullanarak cinayet işlerler. Bir noktada *düşman* kelimesi *suç ortağı* kelimesiyle eş anlamlı hale gelir. Bizi güçlü kılan ise hiçbir şeyin değişmez ve sabit kalamayacağına dair inancımız. Bir şeye gerçekten inandığın zaman yalnızca başkalarının hayatı değil, kendi hayatını da arka plana itersin. Carla’nın da yaptığı gibi amacımıza ulaşabilmek için kendimizden ödünler veririz. Onu becermene izin verirken bu yüzden gözlerini kapatmadı ve uzaklara baktı.”

Carla’nın saçlarını okşayıp gülümsüyor.

“Yarının dünyası sana minnet borçlu olacak.”

Carla yüzüme bakıyor. Çok değil, kısa bir süre önce bana söylediklerini hatırlatan bir ifade var yüzünde. Fakat yine de Lucio'nun sözleri kulaklarımda yankılanıyor.

Onu becermene izin verirken...

Demek ki benim sakatlığımdan bahsetmemiş. Onunla seviştüğimize inandırmıştı Lucio'yu.

“Artık işe koyulsak iyi olur.”

Bir lise öğrencisini andıran adam tam zamanında araya giriyor.

Lucio yeniden kontrolü eline alıp arabamın yolcu kapısı panelinde bulduğum tabancayı Carla'ya uzatıyor.

“İşte, bunu çalışma tezgâhının üstüne bırak. Evde bulmaları gerekiyor. Lesmo'da kullandıklarımızdan birkaçını daha bırakalım ki her şey daha ikna edici görünsün.”

Carla tabancayı hayatı boyunca silahlarla ilgilenmiş gibi profesyonelce kavırıyor. Doğuştan bir yalancı. Fakat yine de neden benim durumumla ilgili yalan söylediğini merak ediyorum. Korkarım ki öğrenmeye vaktim olmayacak. Hazır zamanım varken ancak tahmin etmeye çalışabilirim.

Lucio başıyla merdivenlerin sonundaki kapıyı işaret ediyor.

“Yukarıda mı?”

“Evet.”

“Mükemmel. Onunla konuşacaklarım var. Sonrasında alacaklarımızı alıp gidebiliriz.”

Gidebiliriz.

Daytona ile şakalaşmalarım aklıma geliyor. Bu defa çoğul ekine dâhil olmayı çok isterdim. Fakat hiç zannetmiyorum.

Chico yüksek sesle konuşurken namlunun ucunu kaburgalarıma dayıyor.

“Kıpırda.”

Lucio’yu takip ediyoruz. Geometrik şekillerle süslenmiş duvar kâğıtlarıyla kaplı bir koridordan geçiyoruz ve oldukça kirli duvar kâğıtlarıyla kaplı bir oturma odasına giriyoruz. Sağ tarafta duvar görevi gören bir kitaplık var. Odanın sol kısmına ceviz ağacından yapılma birkaç mobilya ve televizyonun karşısına bir üçlü ile iki tekli koltuk yerleştirilmiş. Koltukların hemen yanında, zeminin üzerinde firarilerin çantaları duruyor.

Tekli koltukların birinde Gabriel Lincoln oturuyor. Onunla yalnızca bir defa karşılaşmıştık ve o anı asla unutmamıştım.

“Buena sera, Mister Bravo.”

Mükemmel İtalyancaşında saklı İngiliz aksanı, kolonyasının kokusu kadar dikkat çekici. Gelenekçi bir adam. Olağanüstü şık takım elbisesi onu biz sıradan ölümlülerden oldukça farklı kılıyor.

“Gördüğün üzere dünya çok küçük bir yer. Küçük, çılgın bir dünya...”

Nedenini bilmiyorum ama şaşırmamıştım. Gabriel Lincoln bütün bu mozaîge uyan bir parça gibi karşımda duruyor. Her zaman bir iki adım arkadan yürüyen, offshore hesabında değerli parçalar olan, hain bir asistan.

“Seni yeniden gördüğüme mutlu olduğumu söyleyemeyeceğim.”

“İşin doğrusu aynı şey benim için de geçerli. Yalnızca iş icabı yapılan bir görüşme diyelim. Fakat maalesef bu defa iş sana değil, bana ait.”

“Yalnızca meraktan soruyorum. İstihbarat servisleri için mi çalışıyorsun?”

Yüzüne alçak gönüllü bir gülümseme yayılıyor. Sözlerimi iltifat olarak aldığını anlıyorum. Diğer yandan ise alçak gönüllülük onun en büyük silahıydı.

“Bu şekilde tanımlamak James Bond’a hakaret olurdu. Yine de benzer bir alanda faaliyet gösterdiğimi söyleyebilirim.”

“O halde neden ben? Sen Bonifaci’nin en çok güvendiği asistanıydın. Neden beni kullanma ihtiyacı duydun?”

Ayağa kalkıp pantolonunu düzeltiyor.

“Maalesef Lorenzo beni birkaç ay önce işten çıkardı. Küçük bir aksilik işte. Onunla ilgili her şeyi biliyordum ama villasına ulaşmamın yolları kapanmıştı.”

Eliyle beni işaret ederken bir yandan da kafama sıkılacak kurşunun garantisini de veriyordu.

“Bu durumda bizi villaya sokabilecek tek kişi sendin. Sana özel bir nefretimiz olduğundan değil, yalnızca bu fırsatı değerlendirdik.”

Bir an durup iç çekiyor.

“Çok üzgünüm.”

Koridordan yaklaşan ayak sesleri duyuyorum ve az sonra Carla içeri giriyor. Tabanca hâlâ elinde. İçeri girmesiyle odaya dolan tuhaf kokusu Gabriel’in kolonyasını bile bastırıyor.

Barut kokusu.

Lucio ona bir adım yaklaşıyor.

“Hepsi tamam mı?”

Carla önce başını aşağı yukarı sallıyor ve ardından tabanca tutan sağ elini kaldırıyor.

Pfft... pfft...

...Chico’nun kalbinin biraz üzerinden fışkıran kanlar *Mister Lincoln*’ün şık takım elbisesine sıçırıyor. Bir sonraki sahneyi önceden görmüş gibi hızlı davranan Lucio daha Chico’nun bedeni yere devrilmeden cansız elinden tabancayı alıyor.

Bu defa tabancanın üzerinde susturucu yok. Patlayan nam-lunun gürültüsü gecenin sessizliğinde yankılanıyor ve Gabriel Lincoln'un alnının ortasında bir delik belirliyor. Beyni ve kafatasından fırlayan kanla karışık parçalar hemen arkasındaki pencerenin perdelerine sıçrıyor.

Bir adım geri kayan adamın yüzünde neden öldüğünü anlayamayan, şaşkın bir ifade var. Yere yığılan bedeni, Chico'nun ölü bedeniyle beraber geometrik bir şekil oluşturuyor.

Carla yanımıza gelip yerdeki cesetlere bakıyor. Belki de Lesmo'daki villada da böyle yapmış, aynı soğuk gözlerle yerdekilerin –gerekirse yeniden ateş etmeye hazır bir şekilde– ölüp ölmediğini kontrol etmişti.

Lucio sessizliği bozuyor.

“Diğerleri?”

Carla yanıt veriyor.

“Hepsinin işi tamam.”

“Çantaları al, kalanını ben hallederim.”

Carla hızlı adımlarla önce koltuğun yanındaki çantaları alıyor, ardından odanın uzak köşesindeki bir kapıyı açıp gözden kayboluyor. Işığı yaktığında girdiği yerin yatak odası olduğunu görüyorum. Oturma odasında hâlâ hayatta olan yalnızca ben ve Lucio'yuz.

“Üzgünüm Bravo. Gerçekler senin çözdüğünden çok daha karmaşık.”

“Bu kadar mı?”

“Bu evde bulduklarımız planlarımızı değiştirdi. Artık ne sınıf mücadelesi ne yoldaşlarımız ne de zaferimiz için endişeleniyoruz. Bundan sonraki planlarımız yalnızca Carla ve kendimle ilgili olacak.”

Diğer sorumu sormama fırsat kalmadan Carla'nın sözleri araya giriyor.

“Korkarım ki gelecek planlarındaki isimlerden biri fazla Lucio.”

Kafamızı çevirdiğimiz anda...

Pfft...

Carla'nın Lucio'ya doğrulttuğu tabancanın namlusundan dumanlar çıkıyor ve ceketimle beraber yüzüme kan sıçırıyor. Şakağıma dayalı tabancanın baskısından kurtuluyorum ve yerdeki cesetlere bir yenisi daha ekleniyor.

Carla bu defa tabancayı bana doğru çeviriyor, odanın diğer ucunu işaret ediyor.

“Şuraya geç ve sonunun böyle olmasını istemiyorsan aptalca bir şey yapayım deme.”

Ardından blucininin arka cebinden çıkardığı bir bez parçasıyla Lucio'yu vurduğu tabancadan parmak izlerini silip tabancayı Gabriel Lincoln'ün eline tutuşturuyor ve parmaklarına sıkıca kavratıyor.

Bütün bunları yaparken bir yandan da beni gözlüyor. Belinde ikinci bir tabanca olduğunu o anda görüyorum.

Ayağa kalkıp bana bakıyor. Sesinde herhangi bir heyecan belirtisi yok.

“Bir şeye dokundun mu?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Güzel. Burada bekle.”

Yatak odasına gidip elinde iki çantayla geri geliyor. Birini bana uzatıyor.

“Al bunu. Çabuk olmalıyız. Birileri kurşun sesini duymuş olabilir.”

Her şey çok hızlı ve anlaşılmaz bir şekilde olmuştu. Şimşek, gök gürültüsü ve aniden bastıran yağmur... Fakat gökten su yerine kan yağmıştı. Yerde yatan ölülerin arasında olmadığım için rahatlıyorum.

O an tek algılayabildiğim şey hâlâ hayatta olduğum.

Koridora geri dönüp yeniden çirkin duvar kâğıtları arasından açık kapıya doğru yürüyoruz. Merdivenlere vardığımızda garajda olanları görebilme şansı yakalıyorum. Giorgio motosikletinin hemen yanında, kanlar içinde yatıyor. Deri ceketinin göğüs kısmında büyük bir delik göze çarpıyor. Hemen yanında boylu boyunca uzanan lise öğrencisi kılıklı adamın gözleri açık kalmış. Kafasından kan sızıyor. Yüzüstü yerde yatan Alberto'yu izler gibi bir hali var.

Carla onlara garajın içindeki herhangi bir eşyaymış gibi soğukkanlılıkla bakıyor. Hızla merdivenleri iniyoruz. İçinde ne olduğunu bilmiyorum ama benim taşıdığım bavul oldukça ağır. Kısa bir süre taşımama rağmen nefes nefese kalıyorum.

Carla benden çok daha güçlü, sakın ve etkili.

Kadett'in bagajını açıp içinden çıkardığı bir çift iş eldivenini bana fırlatıyor.

"Tak bunları. Sonra gidip avluyu kontrol et. Kimsenin olmadığını emin olunca bahçe kapısını aç."

Bana dediklerini yaparken Carla bavulları arabaya yerleştiriyor. Dışarı çıktığımda hâlâ hayatta olduğuma şükrediyorum. Betondan küçük yolu izleyip ardında şehrin ışıkları gözükken kapıya yürüyorum.

Demir kapıyı açmaya başladığım sırada Opel Kadett'in motorunun sesi yankılanıyor ve geri viteste garajdan çıkıyor.

Geri çıkıp bir U dönüşü yaptıktan sonra arabanın burnunu kapıya, bir süre önce kaderimi değiştireceğini düşündüğüm yöne

doğru çeviriyor. Bir an arabanın önümden geçip gideceğini düşünüyorum. Cesetlerle dolu bu yerin avlusunda tek başıma kalıp olanları anlamaya çalışacak ve beni sorgulayacak insanlara ne söyleyeceğimi düşünecektim.

Fakat arabanın yolcu kapısı açılıyor. Torpido gözünden yansıyan ışıqla yüzü hafifçe aydınlanan Carla arabaya binmemi işaret ediyor. Koltuğa otururken bir süredir titreyen kol ve bacaklarımın nihayet rahatladığını hissediyorum. Hızlıca sola dönüp otobana çıkıyoruz. Bir kere daha lunaparkın yanından, Idroscalo'dan ve Linate Havaalanı'nın yanından geçiyoruz. Trafik ışıklarından sağa dönüp şehre doğru yönelirken Viale Forlanini'nin prefabrik evlerini görüyoruz. Duvarlardan birine siyah spreylle boyayla bir grafiti mesajı bırakılmış:

Nelson gemimizde ne bok yiyor?

Carmine'in apartmanının dışında bir yere park ediyoruz. Çatının yukarısında belli belirsiz bir ışık var. Yeni bir gün doğmak üzere ve Carla ile ben yine beraberiz. Yaşadığım anın ayrıcalıklı büyüüne kendimi kaptırıyorum. Keşke yeniden ilk karşılaştığımız sabaha gidebilsem ve sözlerini tekrarlasa.

Sen olsaydın parasız yapardım...

...artık doğruyu söylediğinden eminim. Yüce İsa, ilk defa bir şeyden bu kadar eminim. Her anlamda, her yerde aynı anlama gelen "doğru" kelimesi bu defa gerçek...

Carla'nın elleri kontak anahtarını döndürüyor ve motor susuyor.

Telefon görüşmesini bitirip arabaya döndükten sonra ona Quarto Oggiaro'daki apartmanın adresini veriyorum.

Viale Forlanini'ye doğru giderken bir telefon kulübesinin yanında durup dışarı çıkıyor. Hareketlerini ön camdan takip ediyorum. Telefon kulübesine gidip jeton attıktan sonra bir numara tuşlayıp beklemeye başlıyor. Ardından kısa bir görüşme yapıyor. Belli ki konuşması kısa cevaplarla kesiliyordu.

Telefonu kapatıp arabaya dönüyor. Tek bir söz etmeden motoru çalıştırıp yüzünde ciddi bir ifadeyle sürmeye başlıyor. Şimdi ne yapacağını merak ediyorum.

Daha doğrusu bana ne yapacağını merak ediyordum.

Sessizliği bozan ben olmuştum. Merak ettiğim birçok soru vardı ve kaç tanesine yanıt alabileceğimden emin değildim. İlk sorumla başlıyorum.

“Neden beni öldürmedin?”

Sorumu sorar sormaz yüzündeki ifadeyi görmemek için başımı çevirip yolu izlemeye başlamıştım. Belki de o da benimle ne yapacağını düşünüyordu.

Sessiz kalması üzerine meydan okumaya karar vermiştim.

“Her şey çok uygundu oysa. Cesedim pastanın üstündeki krema olabilirdi.”

Carla uzanıp torpido gözünden çıkardığı bir paket ıslak mendili bana uzatıyor.

“Yüzünü sil ve ceketini çıkar. Her tarafına kan bulaşmış.”

Sorumu geçiştirmek için böyle davrandığının farkındayım. Belki de kesin bir cevabı yoktu, o kadar. Ceketimi çıkarıp arka koltuğa atıyorum. Ardından benim tarafımdaki aynaya bakarak Lucio’nun yüzüme bulaşmış kanını temizlemeye başladım.

“Nerede saklanıyordun son zamanlarda?”

Yüzüne bakmadan cevap verdim.

“Bir yerim var.”

“Güvenli mi?”

“Evet.”

“Oraya gidelim.”

Sessizliğimi kararsızlık olarak algılıyor.

“Telefonla polisi aradım ve evin yakınlarından geçtiğimi, garajda yatan birilerini gördüğümü söyledim. Korkmuş biri gibi davranıp vatandaşlık görevimi yerime getiriyor gibi yaptım.”

Bana dönüyor.

“Polis cesetleri bulup soruşturmayı yeniden düzenleyene kadar kalacak bir yere ihtiyacın var. Bonifaci’nin eski asistanı Gabriel Lincoln’ün ölüsünü bulmaları ve Lucio’nun kör bir müzisyen olmadığını keşfetmeleri işleri değiştirecektir. Bu hikâyenin yeni kurbanı sen olacaksın.”

“Fakat şüpheli gözükecek birçok nokta var.”

“Böyle olaylarda her zaman şüpheli noktalar olur. Daha doğrusu kasten bırakılır.”

“Hayır. Bazı anlar var ki onlar için gerekçelerim yok.”

Carla bir süre sessiz kalıyor. O da benimle aynı şeyi düşünmüş olabilir ve sessizliğini sözlerimi onayladığına yorabilirim. Arabanın camından izlediğim ve bir zamanlar bana ait olduğunu hissettiğim şehre karşı hiçbir şey hissedemiyorum. Farkında değiliz ama aslında hiçbir şey hiç kimseye ait değil. Bir şeylerin parçası olmayı seçiyoruz sadece. Yetenek ve şans bu kararı vermede rol oynayan en önemli unsurlardı.

Gerisini aşk halleder. Aşk bazen sana tuhaf oyunlar oynayabilir ama onu ne satabilirsin ne de satın alabilirsin.

Asla.

Adresi verdikten sonra arkama yaslandım ve gideceğimiz yere ulaşana kadar bir daha konuşmadım. Yol boyunca, olanları yeniden kafamda canlandırdım. Birkaç gün öncesinde Tulip’in elinden kurtulduğumda kendimi aşırı derecede şanslı hissetmiştim. Oysa şimdi ardımda beş ölünün kaldığı bir evden sağ

çıktıyorum. Sanırım şans kredimi bu iki olaydan kurtulmayı başarak fazlasıyla kullandım.

Olanlarla ilgili bütün teorileri bir araya getirmekten kaçındım. İtalya devleti, istihbarat servisi, Kızıl Tugaylar, türlü fikirler, sınıf mücadelesi ya da silahlı mücadele, hiçbiri bir ipucu vermiyordu. Bulmaca çözmede işime yarayan hayal gücüm ve mantığıma rağmen parçaları birleştirmek bana bile zor gelmişti. Üstelik hâlâ Carla'nın kafama neden bir kurşun sıkmadığını da bilmiyordum.

Arabadan iniyoruz ve kanlı ceketi alıp çöp konteynerine atıyorum. Sırtım ağrıyor ve gözlerim yanıyor. Bagajdan bavulları çıkarıyoruz. Carla bagajdan bir seyahat çantası daha çıkarıyor.

Kadett'i işaret ediyorum.

"Arabayı burada bırakmamızda bir sakınca var mı?"

"Bırakabiliriz, sorun yok."

Önden yürüyorum ve asansöre gidiyoruz. Bavullar sanki daha da ağırlaşmış gibi geliyor. Belki olanların etkisiyle halsizleşmiştim yalnızca.

Asansörle yukarı çıkarken gözüm yine grafitilere takılıyor ve ben hapisten çıktığım zaman, yazılardaki kahramanlar Mary ve Luca'nın belki de çoluk çocuğa karışacağını hayal ediyorum. Carla yüzümdeki acı gülümsemeyi fark etmiyor.

Daireye girdiğimizde Carla elindekileri yere bıraktıktan sonra etrafa bakınıyor.

"Eh, Ritz sayılmaz."

"Doğru ama burada bizi aramak kimsenin aklına gelmez."

"Kime ait burası?"

"Eskiden burada yaşayan kişi şu an San Vittore Hapishanesi'nde yatıyor. Yirmi iki yıl hapis cezasına çarptırılmış bir arkadaşşıma ait."

Sözlerime herhangi bir yorum yapmadan boynunu ovalıyor.

“Duş almaya ihtiyacım var.”

Koridoru işaret ediyorum.

“Banyo bu tarafta. Sen duş alırken ben de kahve yapayım.”

Carla yüzünde tuhaf, üzgün bir ifadeyle bana bakıyor.

“Benimle kalmanı isterdim.”

Ne demek istediğini anlıyorum ve gülümsüyorum. Asansördeki acı gülümseme şimdikinin yanında kesme şeker sayılırdı. Aslında bana görsel bir şölen sunma niyeti yok. Yalnızca bir gözünün hep üzerimde olmasını istiyor çünkü bana güvenmiyor. İnsanları öldüren kişilerin takip ettiği birinci kuralı o da izliyor: Asla açık verme, öldürülürsün!

Sessizce önden yürüyüp banyoyu gösteriyorum. Ne zaman konuşacağımızı, karanlıkta kalan şeyleri ne zaman aydınlığa kavuşturacağımızı merak ediyorum.

Banyo dolabını açıp içinden çıkardığım birkaç havluyu lavabonun üzerine bırakıyorum. Carla kemerinden tabancasını çıkarıp havlunun üzerine bırakıyor. Siyah metal tabanca, beyaz havluların üstüne kara bir leke gibi yerleşiyor.

Bir kenarda durup sigaramı yakıyorum.

Carla soyunmaya başlıyor. Hareketlerinde tahrik edici herhangi bir şey yok. Seksi olmayan, basit hareketlerle soyunan sıradan biri gibi davranıyor. Süveterini sıyırdığında altında sütyen olmadığını görüyorum. Göğüsleri diri ve dolgun. Göğüs uçları yün süveterine sürtünmekten dolayı hafifçe kabarmış. Blucinini ve külodunu tek seferde çıkarıyor.

Çıplak.

Baş döndürecek kadar güzel.

Aynı kişinin bir sürü insan öldürdüğüne inanmak güç.

Dönüp gözlerime bakıyor. Benden asla yapamayacağım bir şeyi ister gibi bir hali var. Belki de yalnızca yorgun ve bana öyle geliyor. Bel kısmında blucin ve kemer izinin olduğu kalçaları bir harika.

Suyun sıcaklığını ayarladıktan sonra duşa giriyor. Duş perdelerini açık bırakıyor. Sabunlandıktan sonra kendini sıcak suyun kollarına bırakıyor. Gözlerini kapayıp başını arkaya doğru atana dek izliyorum onu. Borulardan ve musluktan sanki su yerine Carla'nın güzelliğini daha da parlatan bir sıvı yağıyor.

Hafifçe kenara çekilip bana işaret ediyor. Ellerinden damlayan birkaç damla su yere düşüyor.

“Gelsene.”

Yumuşak dokunuşuna karşı büyük bir arzu duyuyorum. Fakat bir yandan da o elin bir pençeye dönüşüp beni inciteceğinden korkar gibiyim. Artık umurumda değil. Uzun bir süre sonra ilk kez bir başka insanın önünde, kendi isteğimle soyunuyorum. Sakat bedenim umurumda değil. Yalnızca onun harika vücuduna odaklanıyorum.

Birkaç adımda yanındayım ve beraber düşün altında duruyoruz.

Kollarını bedenime doluyor ve su bizi hiç ayrılmayacakmışız gibi yapıştırıyor. Gözlerimi kapatıp dudaklarını ve dilini buluyorum. Ellerimle vücudunun kıvrımlarını keşfediyorum. En hassas yerine geldiğimde bacaklarını hafifçe aralıyor ve inliyor. Zevki ben de hissediyorum ve acım yok oluyor.

Vücutlarımız birbirine yapışık halde bir süre kaldıktan sonra normal bir duş alıyoruz.

Duşun altından ilk ben çıkıyorum. Carla musluğu kapatıyor ve suyun sesi yerini sessizliğe bırakıyor. Üzerindeki tabancayı

çekip ona bir havlu uzatıyorum. Saçlarına sarıp bir süre bekledikten sonra göğüsleri üzerine sarıyor havluyu.

Artık ona bakarken telaş ya da korku hissetmiyorum.

Gözlerinde pek çok sır saklıyor.

Korkarım ki hiçbirini öğrenemeyeceğim.

Havlumu belime sarıp çamaşırlarımı aldıktan sonra banyodan çıkıyorum. Yatak odasında tamamen kurulandıktan sonra üzerime temiz bir pantolon ve gömlek geçiriyorum.

Mutfğa gidip kahve yapmaya başlıyorum. Carla oturma odasına girdiği sırada espresso demliğı gurulduyor. Ayakları çıplak ve havlusu hâlâ vücuduna sarılı halde eğilip çantasını karıştırıyor ve içinden bir sigara paketi ve çakmak çıkarıyor. Yaktığı sigarasından derin bir nefes aldıktan sonra yine aynı çantadan iç çamaşırı, blucin ve bir tişört çıkarıyor.

Koridora gidip üzerinde kıyafetlerle geri dönüyor. Döndüğü sırada espressoyu fincanlara bölüştürüyorum. Elindeki tabancayı çantasına koyduktan sonra masaya gelip yanıma oturuyor. İkimiz de az önce olanlardan bahsetmiyoruz. Olanların ona ne ifade ettiğini bilmiyorum.

Şekersiz kahvesinden bir yudum alıyor. Gözleri kahvesine dalıp gidiyor. Konuşma vaktinin geldiğinin o da farkında.

Başını kaldırmadan konuşmaya başlıyor.

“Bonifaci çok güçlü bir adamdı. Hayal edebileceğinden de güçlüydü. Zaman içinde oluşturduğu dosyalar sayesinde İtalya'nın ünlü politikacıları ve iş dünyasını elinde tutuyordu. Grup seks partilerinde çekilmiş fotoğraflar, organize suç işleyen kişilere karşı belgeler, rüşvet ve görevi kötüye kullanma dökümanları ve siyasi partilerin yasadışı finans kaynakları gibi şeylerden bahsediyorum.”

Carla başını kaldırıp bana bakıyor.

“Bir sürü insanı onlarca yıl hapis cezasına çarptırmaya yetecek kanıtlar mevcuttu. Yönetenlerin gücünü önemli ölçüde yitirmesine yol açacak şeyler. Bonifaci, hükümetleri yıllar boyunca manipüle edip kendisine kukla etti. Fakat bir süre sonra abartmaya başladı ve fazla ileri gitti. Derken birileri kökünü kazımaya karar verdi.”

“Nasıl?”

“Açık değil mi? Elindeki dosyalara el koyarak tabii ki.”

Kahvesinden son bir yudum alıp fincanı masanın üzerine bırakıyor. Dibinde geleceğini okuyacak kadar bile kahve kalmamış. Gelecek dediğin geçmişin çocuğudur ve ikimiz de bu çocuklardan biri olamayabiliriz.

Fakat mesele bu değil.

Şu an yalnızca geçmiş kısmına odaklanmak ve anlamak istiyorum.

Cevaplar Carla’da ve görünüşe bakılırsa merakıma anlayış gösteriyor.

“Bazı zenginler ve güç sahipleri birleşti Bonifaci’ye karşı. Sağ kolu Gabriel Lincoln astronomik miktarda rüşvet aldı ve iş birliği yapmaya gönüllüydü. Fakat Bonifaci onu kovdu. Kim bilir belki de bir şeylerden şüphelenmişti.”

“Hepsini anlıyorum. Tek anlamadığım nokta Kızıl Tugaylar’ın rolü.”

“Operasyonu gizleyebilmek için bir örgüte ihtiyaç vardı. Kızıl Tugaylar şu anda çok zor bir durumda. Moro’nun kaçırılması olayından beri polis enselerindeydi. Para ve desteğe ihtiyaçları vardı ve karşılığında adam sağlamaya hazırlardı. İçeriden bir adam sözler karşılığında her şeyi ayarladı.”

“Yani İtalyan politikacılarının Moro’yu bu dökümanlar karşılığında kaderine teslim ettiğini mi söylüyorsun?”

“Kastettiğim şey tam da bu. Sonuçları hepsi açısından daha faydalı olacaktı. Diğer yandan Kızıl Tugaylar içinde mücadelelerinde yeni bir zafer ve moral depolama şansı doğacaktı. Bonifaci’nin ortadan kaldırılması herkes açısından faydalı gözüküyordu.”

Ayağa kalkıp bir sigara yakıyorum.

“İyi de bu belgelerin örgüt üyelerinin eline geçme ve kamuoyuna açıklanma ihtimali yok mu? Bunun olmayacağını kim garanti edebilir?”

“Ben.”

Sanki çok basit bir şeyden bahseder gibi söylemişti.

“Bu operasyona katılmamın iki sebebi vardı. Birincisi ben SISDE² için çalışıyordum ve beni bu iş için eğittiler. İkincisi ise güzel bir kadın olduğum için seçildim. Kızıl Tugaylar ile ilişkim vardı ve aynı zamanda Bonifaci’nin villasına girmemizi sağlayacak kişinin güvenini kazanabilecek tek kişi bendim.”

“Yani benim güvenimi...”

Ben de aynı umursamaz tavırla konuşmuştum.

“Doğru, o kişi sendin.”

Carla’nın yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayılıyor.

“Lucio’nun hemen karşı dairesinde oturduğuna inanamamıştım. Tamamen tesadüftü.”

Hâlâ inanamıyormuş gibi bir ifadeyle bir süre susuyor.

“Bonifaci’nin villasına ulaşmamızı sağlayacak kişi, onu bulmakla görevli kişinin birkaç adım ötesinde yaşıyordu.”

Carla’nın soğukkanlı anlatımıyla her şey kulağa çok basit ve zararsızmış gibi geliyor. Sanki arkasında bir ceset yığını bırakan o değilmiş de sıradan anılarından bahsediyormuş gibi konuşuyor.

2 Eski İtalyan İç İstihbarat teşkilatı. (ç. n.)

“Varlığından Lincoln sayesinde haberdar olduk. Lesmo’daki villaya zaman zaman kızlar gönderdiğini söylemişti.”

“Ve sen, zavallı Daytona’yı ayartıp tarafınıza çektin.”

“Doğru. Seninle iletişime geçebilmenin en kolay yolunun güvendiğin biri aracılığıyla hayatına girmek olabileceğini düşünmüştüm. O günden itibaren seni izlemeye başladık.”

Araya giriyorum.

“Bu kısmı biliyorum.”

Olanları nasıl fark ettiğimi kısaca özetliyorum. Tulip’ten kurtuluşum, Ascot’un önünde beni bekleyişi, arabaların değişimi, Daytona’nın saklandığı yer ve tabancayı arabamın içinde buluşuma kadar her şeyi açıklıyorum.

Hayal edebileceğimden daha fazla ipucu var.

Fakat bu başka bir hikâye... Şimdi sormak istediğim başka şeyler var. Katliam haberini duyduğumdan beri bana işkence eden bir soru. Sormak zorundayım.

“Bonifaci’nin villasında ne oldu?”

Carla dönüp bakışlarını odada gezdiriyor. Belki de o gece etrafını saran lüks ile şu an içinde bulunduğu sade daireyi karşılaştırıyordur. Belki de o anları çoktan unutmaya başlamıştır bile. Hayır, hatırlamak zorunda ve günü gelince bütün bunlarla hesaplaşmak zorunda kalacak.

“Biraz daha kahve alabilir miyim?”

Ayağa kalkıp mutfaka geçiyorum ve espresso demliğini sudan geçiriyorum. Neden bir kahve daha istediğini biliyorum çünkü olanları anlatırken kimsenin yüzünü görmek istemiyor. Kahveyi koyarken sesini duyuyorum.

“Parti sırasında balkon kapısını açık bırakmıştım. Lucio ve diğerleri yanlarında Laura ile vardıklarında Bonifaci ve konuklarına silahımı çekmiştim.”

Kahveyi ocağın üstüne koyuyorum.

Lucio ve diğerleri yanlarında Laura ile vardıklarında...

Demek ki güvenlik görevlilerinin işini çoktan bitirmişlerdi. Zavallı Laura siyasi bir hesaplaşmaya kurban edilmişti. Hem de beraber yeni bir hayata başlamayı ümit ettiği adam tarafından...

Carla anlatmaya devam ediyor.

“Gabriel Lincoln kasanın mahzende olduğunu söylemişti. Lucio ve ben yanımıza Bonifaci’yi alıp mahzene indik. Bonifaci orada bir kasa olduğunu kabul etmemekte ısrar edince bacağına bir kurşun sıktım ve gizli odayı açmaya ikna oldu.”

Bir kibrit çıkarıp gazı açıyorum ve ocağı yakıyorum. Mavi alevler espresso demliğinin etrafını sarıyor.

“Bonifaci kasanın yerini gösterip şifreyi söyledi. Kasayı açar açmaz Lucio onu vurdu.”

Carla’nın anlattıklarını dinlerken hipnotize olmuş gibi ocakta yanan ateşi izliyorum.

“Kasanın içinde aradıklarımızı bulmuştuk. Dosyaları alıp yeniden üst kata çıktık. Yukarı çıktığımızda yerler ceset doluydu.”

Kahvenin kabardığını görünce ateşi kısıyorum. Kahvenin olduğunu haber veren hışırtıyla birlikte ocağın altını kapatıp demlikle beraber Carla’nın yanına dönüyorum.

Carla dirseklerini masanın üzerine dayamış kıpırdamadan oturuyor. Bakışları uzaklarda bir noktaya takılıp kalmış. Kahveyi fincanlara dağıtıyorum.

“Chico ve Alberto arabaları değiştirmek için senin apartmanına geldiler. Ben diğerleriyle ve dosyalarla Via Rivoltana’daki eve geçtim.”

Carla fincanına uzanıp bir yudum kahve içiyor.

“Peki ya Lucio?”

Aslında sormak istediğim şey o gece...

Carla'nın konuşması düşüncelerimi bölüyor.

"Lucio yorulmuştu. Sürdürdüğü hayata artık katlanamadığı ortadaydı. Sürekli saklanıyor ve bir mahkûm gibi" yaşıyordu. Bütün ideolojik sözleri düzmecedan ibaretti. Saklanarak yaşarsan sonunda sıkılırsın ve alternatif bir yaşam ararsın. Bunun için karşına çıkacak her türlü fırsatı değerlendirmeye hazırsındır. Bedeli ne olursa olsun. Onu kendi tarafıma çekebilmek için onunla yatmaya başladım çünkü bir şeyden çok emindim."

"Ne?"

"Dokümanları eline geçirdiğinde aradığı alternatifin ona sunulduğunu anlamıştı. Suç ortağımıyım gibi davrandım."

"Yani?"

"Dosyaları kendimiz için elimizde tutacaktık. O dosyalar sayesinde en az Bonifaci kadar güçlü olabilirdik. Sınırsız para ve güvence kaynağımız olacaktı."

Kahvesini bitirip bir sigara yakıyor.

"Dokunulmazlık, para ve özgürlük herkesin rüyasıdır."

Yüzüme bakıyor.

"Ancak bir problem vardı."

Sessizce aklımdan geçen şeyi söylemesini bekliyorum.

"Lucio'nun da diğerlerini saf dışı bıraktıktan sonra beni ortadan kaldırmayı planladığını biliyordum. Ya o ya ben. Başka seçeneğim yoktu."

Sigaramın külünü boş kahve fincanına silkiyorum. Külün düştüğü yer hafifçe cızırdıyor. Öğrenmek istediğim bir şey daha var.

"Neden bu işe girdin?"

"Diğer herkesle aynı sebep: para. Güçlü olma fırsatı. İstediyim hayatı yaşama arzusu."

Ellerine bakıyor.

“Şimdi hiçbiri anlamlı gelmiyor.”

Bir an susup gözlerini bana çeviriyor. Yüzümde ne aradığını bilmiyorum ya da ne bulduğunu. Marlboro’mdan son bir nefes alıp, sigarayı küllük yerine kullandığım fincanda söndürüyorum.

Geriye son bir soru kalmıştı. En önemli soru:

“Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?”

Carla sandalyesinde doğruluyor.

“Aslında ben de bilmiyorum.”

Ayağa kalkıp yerdeki bavulun yanına gidişini izliyorum. Eliyle bavulu işaret ediyor.

“Bildiğim tek şey eğer bir saat içinde şu belgeleri beni bu iş için görevlendiren kişiye götürmezsem artık ölü bir kadın olacağım...”

Yüzümüzde aynı ifadelerle birbirimize bakıyoruz.

Bir an aynaya bakıyormuş gibi hissediyorum.

Carla yeniden kararlı bir insanın ses tonuyla konuşuyor.

“Bana altı saat ver ve polise git.”

“İyi de onlara ne anlatacağım?”

“Olan biten her şeyi.”

“Bana asla inanmazlar. Elimde ne bir kanıt ne de başka bir şey var.”

“Tabii ki de var.”

Carla eğilip bavulun kilidini açıyor. Bavulun içi renk renk kalın dosyalarla dolu ve her birinin önünde etiketler var. Bavulu karıştırıp içlerinden bir tanesini çıkarıyor ve açıp içindekilere bakıyor. Ardından yere bırakıyor. Bavulu yeniden kapatıp kilitleyor. Elinde ayırdığı dosya ile ayağa kalkıp ceketini giyiyor.

“Bu dosyadaki belgeler bütün bu ölümleri organize eden kişiyi ortaya çıkaran kanıtlar içeriyor. Onu kapana kısıtıracak yeterlilikte belgeler var. Yeni hayatının sigortası olacak bu dosya.”

Dosyayı şifonyerin üzerine bırakıp bavulun yanına geri dönüyor.

“Diğer belgeler ise benim hayat sigortam olacak.”

“Nereye gideceksin?”

“Ne kadar az şey bilersen o kadar iyi olur.”

Oysa yüzündeki ifade nereye gideceğinden onun da emin olmadığını söylüyor.

“Paran var mı?”

“Evet. Bonifaci’nin kasası para doluydu. Bu aşağılık adam belli ki bankalara güvenmiyormuş. Hatta kendi bankasına bile...”

Söyleyecek başka bir şey kalmamıştı. Carla yanıma gelip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

“Keşke başka biri olsaydım ve başka koşullarda tanışsaydık...”

Dudaklarının sıcaklığı ve teninin güzel kokusu yüzünden istemeden de olsa dudaklarımdan merak ettiğim bir soru dökülüyor.

“Seni bir daha göreceğim miyim?”

İşaret parmağını dudaklarımdan üzerine koyup daha fazla konuşmamamı işaret ediyor. Gözlerinden onun da bunu dileğini anlıyorum. Arkasını dönüp çantasını ve bavulunu alıyor, ardından koridora çıkıyor. Kapıyı arkasından kapatıyor.

Artık yalnızım.

Asansörün sesi yeni bir yolculuğun başlangıcı anlamına geliyor. Fakat Carla’yı hayatı boyunca takip edecek bir lanet olacak. Ben de aynı şekilde lanetleneceğim çünkü bir katile karşı hissettiklerimden en ufak bir pişmanlık bile duymuyorum.

Her şeyin bittiğini anladığımda üzerime bir yorgunluk çöküyor.

İşte yine ben, hâlâ ayaklarımın üzerindeyim ve yorgunum. Korku, endişe ve heyecan fırtınası aniden sona ermişti ve ölesiye bitkinim. Damarlarımda bir damla olsun adrenalin kalmadı. Şu anda bu odanın ortasında hayatta olmanın tadım çıkarıyorum.

Uyumak için çılgın bir arzu duyuyorum. Belki de uyumayı ölmenin doğal hali saymamdandır.

Şifonyerin üstündeki içi sırlarla dolu dosyaya bakıyorum. Dosyada neler olduğuna dair içimde en ufak bir merak kırıntısı bile yok. Geçmişte olanlar geçmişte kalmıştı ve ne bana ne de başkalarına ders olacağını düşünüyordum. Tek bildiğim elimde bir şans vardı ve bunun parmaklarımdan kayıp gitmesine izin verdim.

Kaos ve şans, hatırladın mı?

Yatak odasına gidiyorum. Yorganın altına girip kılıfsız yastıklardan birine başımı koyar koymaz uykuya dalıyorum. Uykuya geçmeden önce düşündüğüm son şey Carla'nın altı saat sonra polise gitmemi istemesi oluyor.

İlk saat.

Uyuyorum.

Carla ışıl ışıl parıldayan bir pazar günü Milano caddelerinde ilerliyor. Dünyanın geri kalanı için tatil. Onun içinse aksine acil bir durum söz konusu ve telaşlı bir gün. Arabasını Linate Havaalanı'nın otoparkına, diğeryzlerce arabanın arasında bir yere park ediyor. Park parasını ödemek için geri dönmeyeceğini biliyor. Arabadan parmak izlerini silmek için bile uğraşmıyor. Via Rivoltana'da olanlardan sonra buna gerek duymuyor. Birkaç kilometre ötede cesetlerle dolu küçük bir villada ölülerin fotoğrafları çekiliyor ve olay yeri inceleme ekipleri, teknisyenler, adli tıp uzmanları kanıtları toplayıp cinayette ne tür bir tabancanın kullanıldığını araştırıyorlar.

İkinci saat.

Uyuyorum.

Carla bir bavul taşıma arabası alıp valizlerini yerleştiriyor. Terminale yürüyüp uçuş listesine bir göz atıyor. Buenos Aires, Rio de Janeiro, New York, Caracas. Hepsi birbirinden iyi seçenekler. Ülkeyi terk ettiğiyrece nereye gittiğiynemli değil. Birkaç kilometre ötede küçük bir villaya doğru ilerleyen polis araçları yetkili kişilere eşlik ediyor. Polisler evin içinde dolaşıp tahminler yürütüyor, kâğıtları inceliyor ve isimleri dile getiriyor. Benim ismim de dâhil.

nc saat.

Uyuyorum.

Carla bilet bulabildiğiylk uağayfirst class bir bilet alıyor. Parayı peşin ödüyor. Bir süre daha böyle yaşamaya alışması gerekecek. Belki de yalnızca fotoğrafı Carla Bonelli'ye ait olan sahte bir pasaport gösteriyor. Bagajlarını teslim edip elinde biletiyle kapılara ilerliyor. Bavulunun kaybolmaması için dua ediyor. Sonuçta kaybolma riski bulunuyor ama hayatta her zaman alınacak riskler vardır. Özellikle de Carla'nın hayatında... Yolcuları

uçğa götürecektir otobüse biniyor. Yanında içine kıyafet ve parasını koyduğu el bagajı var. Birkaç kilometre ötedeki küçük villada adli tıp uzmanı ölümlerin taşınması için onay veriyor. Cesetlerin yattıkları yerler tebeşirle çiziliyor. Dışarıda bir gazeteci kalabalığı birikiyor. Her zamanki gibi gizli kaynaklarından bilgi almışlar. Büyük bir olayın gerçekleştiğinin farkındalar ve bilgi istiyorlar.

Dördüncü saat.

Uyuyorum.

Uçak kalkmak için izin istiyor. Carla el bagajını hostesin yardımıyla başının üstündeki bölüme yerleştiriyor. Birkaç yolcu onun çok iyi bildiği bakışlar atıyor. Eğer kim olduğunu bilse-ler derhal başlarını eğip gazetelerini okumaya devam ederlerdi. Diğer yolcular ise onu havalı bir şekilde görmezden geliyorlar. Belki de Carla'nın onları fark etmesini istiyorlar içten içe. Birkaç kilometre ötedeki küçük villada kapı ve pencerelerin önünde birkaç kişi nöbet tutuyor. Üst düzey görevliler kendi üstlerine rapor vermek üzere oradan ayrılıyorlar. Bitmeyecekmiş gibi gelen merdivenler yukarı çıkıyor fakat en önemlisi son adımı doğru atabilmek, boşluğa düşmemek. Birkaç kilometre ötede, yeraltı dünyasının şöhretli patronu Tano Casale elinde çevirdiği piyango biletini gerçek zannediyor. Tavsiyelerimden etkilenmiş gözleri kamaşıyor. Ona küçük bir problem çıkarmış olabilirim ama yine de bekleyip işlerin nasıl yürüyeceğini görmek istiyor. Her şeyi kendi başına halledeceğine inanıyor. Ne de olsa yeraltı dünyasının patronu olduğu kadar Milano'nun kralı da sayılır...

Beşinci saat.

Uyuyorum.

Çoktan havalanmış uçak yerden küçük bir nokta gibi gözü-küyor artık. Gökyüzünde arkasından beyaz dumanlar bırakıyor. Yaşadığı onca gerilimden sonra Carla üşüdüğünü hissediyor.

Zihni tamamen boşalmış durumda ve bedeni dinlenmek istiyor. Uçak inene kadar geleceğe yönelik tasarı ve düşüncelerden vazgeçiyor. Koltuğunu geriye yaslıyor ve başının altına bir yastık yerleştiriyor. Hostesin verdiği battaniyeyi üzerine örtüyor. Çok uzaklarda kalan bir yerlerde resmî görevliler olanları rapor ediyorlar. Stefano Milla isimli bir polis dedektifi hayallerinin otomobili Alfa Romeo Spider'ı satın almak için riske girip girmeme konusunda kararsız kalıyor. Üstü açık arabasıyla ilerlerken saçının rüzgârda dağılmadığını hayal ediyor. Fakat parayı nereden bulduğunu nasıl açıklayacağını bilmiyor.

Altıncı saat.

Carla uyuyor.

Ben uyanıyorum.

Bileğimdeki saat bir anlam ifade etmiyor. Aklıma olanlar geliyor ama düşüncelerden uzaklaşmak için televizyonu açıyorum. Pazar günü bu saatte hiçbir kanalda haber olmaz. İnsanlar eğlenmek istiyor. Duymamayı, bilmemeyi tercih ediyorlar. Kimisi ise yalnızca bildiklerini unutmak istiyor; hangi taraftan olursan ol sonuç değişmiyor. Haberlerden öğreneceklerim zaten bildiğim şeylerle ilgili detaylar olacak.

Yataktan kalkıp banyoya gidiyorum. Normal bir güne başlıyormuşum gibi rutin işlerimi yapıyorum. İşiyorum, yüzümü yıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve oldukça uzun bir süredir ağzıma bir lokma koymadığım aklıma geliyor. Artık kendime ait değilim. Çünkü kendimi korumak için taktığım isim artık beni koruyamaz. Tıpkı modası geçmiş bir tişört gibi üzerimden çıkarıp atmam gerekiyor.

Banyodan çıkıp oturma odasına geçiyorum. Çıplak ayaklarımınla gezdiğim zemin soğuk. Kanun tarafından aranır duruma düştüğünde fedakârlık ettiğin ilk şey hijyen oluyor. Tıpkı

Daytona'nın öldürüldüğü çiftlik evi ya da Lucio ve diğerlerinin öldürüldüğü evde olduğu gibi.

Bonifaci'nin villasının diğerlerinden daha temiz olduğundan eminim.

Fakat hepsi de ölüp gitmişti nasılsa.

Şifonyerin üzerinde beni bekleyen dosyayı alıyorum. Dosyanın kapağında beyaz bir etiket var ve üzerine dolma kalem ve siyah mürekkeple: *Daedalus ve Ikarus* yazılmış.

Bir an durup düşünüyorum fakat etikete yazanlar bir anlam ifade etmiyor. Elastik kopçayı çözüp dosyayı açıyorum. Üç kapaklı bölümlere ayrılmış. İçinde fotoğraf ve kâğıtlar var. Heyecanla ve özenle çıkarıyorum. Şöyle bir göz atıp heyecanımı dindirdikten sonra bir kez daha fakat bu defa sakın bir şekilde belgelere bakıyorum. Bütün bu belgeler ve fotoğraflarla yer altına doğru devam eden, vicdandan yoksun, dizginlenemez bir hırsın kılavuzluk ettiği bir tünelde ilerliyorsunuz. Elimdekilerle bir insanın akıl sağlığını bozmak mümkün. Bunlar bir sürü insanın tutuklanmasını sağlayacak derecede önemli kanıtlar.

Dosyayı kapatıp kanepeye bırakıyorum kendimi.

Gözümü diktığım tavan, düşüncelerimi yansıttığım beyaz bir perdeye dönüşüyor. Bir kez daha tanıdık yüzler, renkler ve sokakları görüyorum. Caddeler huzurla varlıklarını sürdürüyor, çocuklar büyüyor, yeni aşklar doğuyor ve saklanacak yerler giderek azalıyor.

Aniden sebepsiz bir kahkaha patlatıyorum.

Kendime, şüpheyile geçirdiğim yıllara ve şüphelerimin gerçeğe dönüşmesine gülüyorum. Hayatımın geri kalanını bir seyirci gibi yaşamamı sağlayan, bana kendimi olduğumdan fazla gösteren parçamı koparan o küçük testereye gülüyorum. Carla'nın uçağına ve inip kalkmak üzere olan bütün uçaklara gülüyorum. Barbara'nın

göğüslerine, Cindy'nin beyaz tenine, aldatılan Laura'nın aşkına gülüyorum. Lucio'nun ruhsuz müziğine gülüyorum. Hayranlıkla gülen ve alkışlayan kalabalıkları dinlemek yerine ucurfa susturucu takılı bir tabancayla hayatı elinden alınan Giorgio Fieschi'ye gülüyorum. Daytona'ya, pahalı saatine, komik bir şekilde taradığı kel saçına gülüyorum. Tano Casale'nin sesine gülüyorum. Görevi diğerlerini korumak olan fakat zamanı geldiğinde kendilerini koruyacak kimseyi bulamayan adamlara gülüyorum. İdeallere ve onlar uğruna ölenlere gülüyorum. Bazen yalnızca aptallar ve masumların mazeret bulamamasına gülüyorum. Kaos ve şansın dünyayı döndürmek yerine mahvetmesine gülüyorum.

Gülüyorum, gülüyorum ve tekrar gülüyorum.

O kadar çok gülüyorum ki ciğerlerim patlayacak gibi oluyor. Nefesim kesiliyor. O kadar çok gülüyorum ki komşulardan birinin susmam için her an duvara vurmasını bekliyorum. O kadar çok gülüyorum ki gözlerim yaşıyor ve kanepeden düşüyorum.

Gülmem geçtiğinde geriye yalnızca yaşaran gözlerim kalıyor.

Özgürlüğün, acının ve bir elvedanın gözyaşları...

Kendimi toparlayıp ayağa kalkıyorum. Artık yapmam gerekenleri biliyorum. İlk yapacağım şey mümkün olan en hızlı biçimde avukatım Ugo Biondi'ye ulaşmak. İlk aklıma gelen ofisini aramak oluyor ama daha sonra pazar günü onu orada bulamayacağımı hatırlıyorum. Yine de denemeliyim. Ofis telefonu defalarca çalıyor ama bir yanıt veren çıkmıyor. Pazartesi günü çıkacağı herhangi bir duruşma için belki hazırlık yapıyordur ofisinde diye düşünmüştüm. Yanılıyorum. O kadar da çalışkan biri olduğunu söyleyemedim zaten.

Ev numarasını tuşluyorum fakat sonuç değişmiyor. Boş dairede çalan ve sesi duvarlarda, mobilyalarda, kitaplıkta yankılanan bir telefon hayal ediyorum.

Onu bulabileceğim tek bir yer kaldı. Maggiore Gölü'nde bir evi olduğunu biliyorum. Ara sıra oraya kızlarımdan birkaçını gönderirdim. Elbette ki dostluğumuzu pekiştirmek adına ondan para almazdım.

Kasabanın ismini hatırlamaya çalışıyorum.

İtalyan telefon şirketi SIP'i arayıp Arona'dan Ugo Biondi'nin telefon numarasını istiyorum. Neyse ki detaylı sorulara gerek kalmadan istediğim numarayı veriyorlar.

Yeni numarayı tuşluyorum.

Telefon birkaç defa üst üste çalıyor. Heyecan içindeyim. Diğer denemelerimde olduğu gibi kimsenin açmayacağını düşünüyorum. Tam vazgeçip kapatmak üzereyken hattın diğer ucundan bir ses geliyor.

"Alo, buyurun?"

Nefes nefese kalmış. Telefonu yakalayabilmek için koşmuş olmalı.

"Ciao, Ugo, benim Bravo."

Nefesi kesiliyor. Yerinde olsam sanırım ben de aynı tepkiyi verirdim.

"Allah'ın cezası! Neredesin sen?"

"Bir evdeyim."

"Başının ne kadar belada olduğunun farkındasın, değil mi? Göz kapaklarına kadar bokun içindesin."

"Artık değil. Her şey kontrolüm altında."

"Ne demek istiyorsun?"

"Masumum ve kanıtlayabilirim. Ortaya çıkmayı planlıyorum ve avukatlığımı yapmanı istiyorum. Sanırım bu sayede **ismin** gazete ve televizyonlarda sıkça duyulur. Biraz karışık bir **durum**, ama hayatın kendisi karışık zaten, değil mi?"

Bir an durup düşündükten sonra yanıt veriyor.

“Göl evindeyim.”

Bir an gülümsüyorum. Sanırım onu savunmasız yakalamıştım. Yoksa böyle saçma bir şey söyleyecek biri değildir.

“Şey, biliyorum. Seni ben aradım ya.”

“Yüce İsa, doğru tabii. Yani Milano’ya dönmem biraz zaman alacak demek istiyorum.”

“Sorun değil. Kovalayan yok.”

Hattın ucunda kısa bir sessizlik daha yaşanıyor. Belki de bu durumda bile şaka yapabilmeme şaşıırıyordur. Oysa hayatımın en mutlu anlarından birini tecrübe etmek üzere olduğumu bilmiyor.

“Ne kadar sürer dönmen?”

“Trafığe bağlı. Bir saat on beş dakika ya da bir buçuk saat sürebilir.”

“O halde bir buçuk saat sonra ofisinde buluşalım.”

Cevap vermesine fırsat tanımadan telefonu kapatıyorum. Yatak odasında çırılçıplak onu bekleyen kadını bırakıp pantolonunu üzerine geçirir geçirmez müthiş bir hızla Milano’ya döneceğinden eminim.

Çekmeceleri karıştırıp bir telefon rehberi buluyorum. Rehberden Stefano Milla’nın ismini arıyorum. Görevde olabilirdi ancak polis merkezini aramak yerine şansımı evini arayarak denemeyi tercih ediyorum.

Telefonu altıncı çalışında uyukulu bir sesle yanıtlıyor. Muhtemelen gece nöbeti vardı ve onu uyandırmıştım. Doğrusu hiç de umurumda değil.

“Alo.”

“Merhaba Stefano. Benim, Bravo.”

Sessizlik. Kulaklarına inanamadığından eminim. Yatakta doğruluyor muhtemelen. Çarşafların sesinden anlıyorum.

“Alo?”

“Benim, Bravo, dedim.”

“İlk duyduğumda anlamıştım maalesef ama emin olmak istedim.”

Sesime resmî bir hava katarak konuşuyorum.

“Her şey yolunda mı?”

“Ulan pislik. Sokaklarda kaç kişinin peşinde olduğunu biliyor musun?”

Bir pisliği en iyi bir diğer pislik tanır.

“Biliyorum. Endişelenecek bir şey yok. Yakında sakinleşirler. Ortaya çıkmaya karar verdim ama yardımına ihtiyacım var.”

“Aklını mı kaçırdın? Yeterince risk aldım zaten.”

“Sana iki alternatif sunacağım. Birinci alternatifte eline hatırı sayılır miktarda para geçecek ve üstlerinin gözünde itibarın artacak.”

“Ya ikincisi?”

“Sana vereceğim adrese adamlarınla beraber gel. Dediğimi yap yoksa polis merkezine ikimiz de ellerimizde kelepçelerle beraber döneriz. İkinci alternatifimiz bu, bilmem anlatabildim mi?”

Sesi değişiyor. Aniden iyi polisi oynamaya karar veriyor.

“Bravo, bunu yapamazsın. Sana her zaman iyi bir arkadaş oldum.”

“Sen kimseyle arkadaş olamazsın Stefano. Bazen senin bile kendine katlanamadığını düşünüyorum. Yine de...”

Cümlemi tamamlamıyorum. Tam da beklediğim gibi oltaya düşüyor.

“Yine de?”

Birkaç dakika önce avukatıma söylediğim sözleri tekrar ediyorum.

“Masumum Stefano. Kanıtlayabilirim. Elimde ayda kraterler açacak büyüklükte belgeler var.”

“Bu işlere nasıl bulaştın?”

“Önemli değil. Asıl mesele bu işlerden nasıl sıyrılacağım. Bana yardım edersen kârlı çıkarsın. Üstüne eşek yüküyle paran olur.”

Son cümlem onu rahatlatmışa benziyor.

Dosyadaki isimleri bilseydi o kadar da rahat olmazdı. Özellikle de Tano Casale'nin başına gelecekleri bilseydi...

“Ne yapmam gerekiyor?”

“Evde bekle. Seni arayıp nereye geleceğini söyleyeceğim.”

“Ne kadar sonra?”

“Elli milyon liret sonra. Yeterince zamanın var mı şimdi?”

Bir kez daha hattın diğer ucundakine fırsat vermeden telefonu kapatıyorum. Dediklerimi yapacağı konusunda rahatım. Öncelikle tehditimden dolayı korkmuş olmalı. Öte yandan hayatı boyunca elli milyon lireti elinde görmediğine eminim.

Şimdi tek yapmam gereken beklemek.

Rahatlıyorum. Ufukta yeni bir vukuat ihtimali gözüküyor. Aklımda şu anda gökyüzünde bir yerlerde uçan bir kadın var. Her geçen dakika giderek benden uzaklaşıyor. Şimdi sırada beni götürecek uçak var. Nereye gideceğim? Ben de onun gibi son dakikada seçimimi yapacağım.

Banyoya gidip havluları koyduğum dolabın üzerinde *La Settimana Enigmistica*'nın bir kopyasını buluyorum. Lucio'nun maskesini düşürmemi sağlayan sorunun olduğu sayıydı bu. Dergiyle beraber salona geri dönüyorum.

Gülümsüyorum. Yaşadığım yere şöyle bir göz atıyorum. Bir sigara yakıyorum. Kahve fincanları hâlâ masanın üzerinde

duruyor. Bir tanesinde Carla'nın dudaklarının izleri var. Diğeri ise tamamen soğumuş kahveyle dolu.

Bulmacadan birkaç soru çözüyorum. O kadar da zor değiller. Her bilmecenin zayıf bir noktası vardır. Bazen basit bir haftalık bulmacada oldukça bilinen bir şeyi yakalamak saatler alırken, bazen ise arabanın içine saklanmış bir tabancayı zorlanmadan bulabiliyorsun. Tek yapman gereken sert mukavvadan bir dosyaya sahip olmak... Maalesef yol boyunca birçok sevdiğin insanı, tekrar geri getiremeyecek şekilde kaybedebiliyorsun.

Sigaramı yine fincanımda söndürüyorum. Sigaranın ucu cızırdayarak sönerken bir anahtarın dairenin kapısında döndüğünü duyuyorum.

Dönüp sesin geldiği yöne bakıyorum.

Kapı mandalı dönüyor ve kapı benim olduğum tarafa doğru açılıyor. Elinde bir bavul ve üzerinde kumaş ceketle korku içinde bir kadın içeri giriyor. Yanında yaklaşık beş yaşlarında, soluk yüzlü, siyah saçlı bir erkek çocuğu var. Görünüşe bakılırsa uzun bir yolculuktan dönmüşlerdi ve döndükleri yerle ilgili pek de mutlu değillerdi.

Via Carbonia'ya vardığımda karşı kaldırımında Stefano Milla'nın Alfa Romeo Giulietta'sını görüyorum. Cadde, pazar akşamüzeri tatilin tadını çıkaran Milanolu sıradan insanlarla dolu. Cumartesi artık yavaşça geçmişe gömülmüş ve pazar günü yeni ihtimallere gebe. Hâlâ yapılabilecek bir şeyler var. Bir futbol maçı veya bir film izlenebilir, bar ya da diskoda müzik dinlenebilir. Bir arabanın arka koltuğunda, bir yatakta ya da karanlık bir sinema salonunda öpüşülüp sevişilebilir. Biraz esrar, tek vuruşluk eroin, bir kadeh şarap, bir bardak kola ya da limonlu maden suyu da alternatif olabilir. Herkes sırasını bekleyip kendine en uygun olanı seçmeye hazır. Etrafımdaki insanların hiçbiriyle ortak bir yanım yok. Ne geçmişte vardı ne de gelecekte olacak. Kimse gizli adımını bilmeyecek. Yüzümü bile göstermiyorum onlara. Kara güneş gözlüklerimin, tıraş etmediğim sakalımın ve Carmine'in şapkalarından birinin ardına saklanıyorum. Cumartesi akşamıma patlayan silahlar ve ölü bedenler damga vurmuştu. Lucio'nun yüzüme sıçrayan kanını hâlâ hisseder gibiyim.

Quartiere Tessera'da tuzağa düştüğüm gece söylediği sözleri hatırlıyorum.

Hayır, Bravo. Ben bir ölüyüm. Tıpkı senin gibi.

Fakat ben hâlâ hayattayım. Umarım hayatta kaldığıma pişman olmam.

Caddenin karşısına geçiyorum. Genç bir çift baña doğru yürüyor. Genç erkek zayıf, uzun saçlı ve üzerinde asker parkası var. Kız ise kıvrıkcık saçlı, yanakları sivilceli ve topluca bir şey.

Laurel ve Hardy gibi kol kola yürüyorlar.

Genç çiftin yanından geçtikten sonra arabanın yanına geliyorum. Arka kapıyı açıp çantamı arka koltuğa bıraktıktan sonra öne, Milla'nın yanına oturuyorum. Başını çevirip yeni görünüşüme bakıyor. Onun da gözünde güneş gözlükleri var. Oldukça stresli gözüküyor. Başka bir yerde ve kimliğini saklamak zorunda kalmadığı bir çevrede olmayı istediğine bahse girebilirim.

"Bravo, beni ne kadar büyük bir belaya soktuğunun farkında mısın?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Başını belaya sokmuyorum. Tam aksine..."

Şapkamı çıkarıp arka koltuğa fırlattıktan sonra elimi saçlarımda gezdiriyorum. Kısa saç a hâlâ alışamadım.

"İş bittiğinde beni adalete teslim eden polis olarak bir kahraman muamelesi göreceksin. Bir sürü paran olacak. İstersen kurtulabilirsin bile."

"Neden kurtulacağım?"

"Tano Casale'nin şefkatli ellerinden."

Yüzünde aniden tuhaf bir ifade belirip yok oluyor.

"Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama eğer arkasından iş çevirdiğimi öğrenirse beni öldürür."

Güneş gözlüklerimi çıkarıp yüzüne bakıyorum.

"Bir zamanlar ben de ölü bir adam olarak görülüyordum ama gördüğün gibi karşıdayım."

Düşüncelerini toparlayıp motoru çalıştırıyor.

“Hangi cehenneme gidiyoruz şimdi?”

“Piazza Amendola, beş numara. Taksi durağının hemen yanı.”

Araba yola çıkıyor ve yeniden güneş gözlüklerimi takıp koltuğuma iyice yerleşiyorum.

Kendime bir kez daha her şeyin bittiğini söyleyip rahatlıyorum. Artık kimse bana zarar veremez. Çantamın içindekilerle asıl zararı ben vereceğim.

Kırmızı ışıktaki duruyoruz. Köşede pazar günleri açık olan bir eczane var. Bir kadın yanında küçük kızıyla kapıyı itip içeri giriyor. Aklıma henüz iki saat önce evde tanıştığım kadın ve çocuğu geliyor.

Onları görür görmez ayağa kalkıp yanlarına gitmiştim.

Kadın yerinden kıpırdamamıştı. Yalnızca çocuğunun elini tutup arkasına doğru iterek siper olmuştu. Beni ilk gördüğündeki korkusu geçmişe benziyordu. Aynı korkusuzluk kocasını terk edip oğlunun bu çevrede yetişmeyeceğine karar verdiğinde de ona eşlik etmiş olmalıydı.

“Siz de kimsiniz Bayım?”

Aramızda bir metre mesafe bırakıp durmuştum.

“Adım Bravo. Carmine’in bir arkadaşıyım. Siz ise sanırım eşi Luciana olmalısınız, değil mi?”

Kadının beni pek umursadığı yoktu. Meraklı gözlerle içeriye bakıyordu. Carmine’in karısı olarak bilinmeyi o kadar da dert etmediği belliydi. Eşyaların üzerindeki tozlara bakıp belki de daha temiz olduğu günleri anımsıyordu. Oysa kendi yaşamı bu daireden daha az tozlu değildi.

“Carmine daireyi size kiraya mı verdi? O halde neden kilitleri değiştirmediniz?”

“Aslında daireyi kiralamadı. Carmine...”

O an gözüm bir annesine bir bana bakan küçük çocuğa takılıyor. Çocuklar o yaşta elektrik süpürgesi gibidir ve bizim tahmin ettiğimizden çok daha fazlasını anlarlar. Anlayamadıkları bazı şeyler ise derinlerde bir yerlerde zamanı gelince çıkmak üzere bekler. O yüzden babasının tutuklandığını söylemek yerine farkı kelimeler seçiyorum.

“Carmine sorununu çözene kadar buranın kirasını ben ödüyorum.”

“Neden?”

“Bazı şeyleri sebepsiz yaparsınız.”

“Her zaman bir sebep vardır.”

Hayal kırıklığına uğramış gözlerini benimkilere dikeyor. Kocasının yanında ya polis ya da serseri takımından birilerini görmeye alışkın olduğı halinden belliydi. Üstelik hangisinin daha tehlikeli olduğına karar vermiş de değil. Her ikisi de düşmandı. Bir hafta önce olsaydı kendi işine bakmasını söyler ve kafaya takmazdım. Fakat olanlardan sonra daha dikkatli ve duyarlı davranmayı öğrenmeliyim.

Bir şey söylememe fırsat vermeden devam ediyor.

“Burada saklanıyor musunuz yoksa?”

Başımı iki yana sallıyorum.

“Artık değil. Sorunlarım vardı ama hepsi halloldu. Ben de zaten gitmek üzereydim.”

“Silahlı mısınız?”

“Hayır.”

Sesimden ve gözlerimden samimi olduğuma kanaat getiriyor. Prensip olarak başkasının işine burnunu sokmaması gerektiğini hayat ona öğretmiş olmalı. Bavulunu alıp oğluyla birlikte daireye

giriyorlar. Eğilip çocuğun üzerindeki yağmurluğu çıkarıyor. Bu mevsim için oldukça gereksiz bir kıyafet.

“Özür dilerim. Gidecek başka bir yerim yok. Almanya’dan henüz geldik. Apartmandan bir komşum dairenin boş olduğunu söylemişti. Bu anahtarları neden bir türlü atmadığımı kendime sorardım. Artık nedenini biliyorum.”

Yağmurluğundan kurtulan çocuk nihayet artık konuşabileceğini anlamıştı.

“Anne, tuvalete gitmem lazım.”

Annesi ceketini çıkarıp kanepenin üzerine bıraktı. Üzerinde birbirine uymayan renklerde bir etek ve süveter vardı. Biraz kiloluydu ama vücudu biçimliydi. Hayat ona kötü bir oyun oynamadan önce oldukça güzel bir kız olduğu belliydi.

“Hemen gidiyoruz, gel benimle.”

Oğlunu alıp koridora doğru yürüyor. Birkaç saniye beledikten sonra yanına dosyayı alıp onu takip edip yatak odasına geçiyorum. Çoraplarımı, ayakkabılarımı ve ceketimi seyahat çantama koyduktan sonra etrafa rastgele saçtığım diğer kıyafetlerimi topluyorum. Nakit param ve piyango biletimi sakladığım yerden çıkarıp parayı çantaya, bileti ise cüzdanıma yerleştiriyorum. Banyodan çıkan anne ve oğul içeriye bakmadan oturma odasına geçiyor. Odayı bir daha kontrol ediyorum. Ardımda hiçbir iz kalmamıştı artık.

Oturma odasına gidip çantamı Luciana’nın bavulunun yanına bırakıyorum. Luciana oğlu için bir bardağa su dolduruyor. Çocuk melankolik gözlerle bana baktı.

Annesiyle konuşmaya başlıyorum.

“Bir şeyler yediniz mi?”

“Trende bir sandviç yedik.”

Buzdolabı ve çekmeceleri işaret ettim.

“Burada bir sürü yiyecek var. Çoğu konserve ama birkaç gün daha idare eder.”

Luciana çekmecelere ve buzdolabına şöyle bir göz attıktan sonra bana dönüyor. Gözlerinde bir zamanlar hayat ışığı olduğuna yemin edebilirdim.

“Aç mısınız? Sizin için biraz makarna pişirebilirim.”

“Hayır, teşekkür ederim. Bir an önce halletmem gereken işlerim var. Sonrasında yemek için fazlasıyla vaktim olacak.”

Çocuğun sesi araya giriyor.

“Anne, yine burnum kanıyor.”

“Ah Rosario, yine mi?”

Kadın hızlı adımlarla oturma odasına geçip çantasından çıkardığı yer yer kırmızı lekelerle kaplı bir mendili başını hafifçe geriye atmış çocuğun sağ burun deliğine sokuyor.

Dönüp ağlamaya hazır gözlerle yüzüme baktı.

“Buraya geri dönmemin sebebi çocuğun hastalığı. Hemofili hastası ve tedavisi pahalı olduğu için Almanya’daki hastane tedavisini karşılamıyor. Param olmadığı için tedavi ettiremiyorum.”

Bir an durup kendini toparlıyor. Yeniden az önceki dirayetli görünümüne kavuşuyor.

“Fakat bir yolunu bulacağım. Carmine’in bu daireyi satmasını sağlayacağım. Zaten burayı almak yaptığı tek akıllıca şeydi.”

Yeniden susup bir süre düşündükten sonra konuşmasına devam etti.

“Buradan ayrılırken bir daha ondan bir çöp dahi almayacağıma yemin etmiştim. Fakat işler değişti. Artık sorumluluklarım var ve hayatıma dair fazla seçeneğimin olmadığını hissediyorum.”

Daireyi satmasının mümkün olmayacağını ona söylemeye çekiniyordum. Kurbanların aileleri haczedeceklerdi. Dairenin tapusuna el konulmuştu.

Luciana kanamanın durduğuna emin olduktan sonra mendili çocuğun burnundan çekti. Çocuğun yüzüne bulaşan kanları temizledikten sonra ona sarıldı.

“Gördün mü bak? Geçti.”

“Ah, her zaman duruyor zaten anne.”

“Artık burada daha iyi olacaksın. Bir daha burnun kanamayacak.”

Rosario ayağa kalkan annesini gözleriyle takip ediyor.

“Anne, ben çok yorulдум. Yatağa uzanabilir miyim?”

“Uzanabilirsin tatlım. Güzelce uyu. Anne o arada makarna pişirecek.”

Luciana oğlunun elinden tuttu ve koridorda kayboldular. Gitmeden önce küçük çocuk dönüp gözlerimin içine ilk kez bakıyor. Yüzünde ciddi bir ifadeyle, eliyle bir şeyler işaret ediyor. Ne demek istediğini anlamamıştım. Fakat bazen bir önemi yoktu, bunun. Önemli olan iletişime geçmektir.

Telefona gidip Milla'yı arıyorum. Adresi verip bir saate orada olmasını söylüyorum. Korku ve endişelerine aldırış etmeden telefonu yüzüne kapatıyorum.

Seyahat çantamdan paramı çıkarıp içinden üç milyon lired ayırıyorum. Para balyasını bir süre önce dosyanın olduğu yere bırakmıştım. Paraları ayarlarken kadının sesini duyup şaşıyorum.

“Zavallı şey, hemen uyuya...”

Parayı görür görmez susuyor. Gözlerime bakıyor. Şaşkınlığının yerini güvensizlik alıyor gibiydi. Belki de çocuk hastalandığından beri böyle bir paranın hayalini kurmuştu.

“Bu para ilk etapta idare eder sanırım. Daireyi satmadan Rosario'nun tedavisinin hallolacağından eminim.”

Luciana'nın yüzünde korku ve rahatlamayı aynı anda görüyorum. Bir adamın verdiği karşılıksız hediye kabul eden bir kadının kuşkusuydu yüzündeki.

“Bunu neden yapıyorsunuz?”

Gülümsüyorum.

“İnanın bana ben de bilmiyorum. Aynı şeyi ben de merak ediyorum doğrusu.”

Parayı alıp ceketinin cebine yerleştirmişti. Saatime bakıyorum. Hâlâ vaktim var ve açlıktan ölüyorum.

“Eğer hâlâ geçerliyse biraz makarnaya hayır demezdim doğrusu.”

Ani bir gürültüyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. Yolda bisikletiyle ilerleyen bir adam işaret vermeden aniden önümüze geçiyor ve Milla ona çarpmamak için bütün gücüyle frene basıyor.

“Önüne baksana göt herif!”

Dönüp küfür ettiği kişiye bakıyorum. Nasıl bir tehlike atlattığından habersizce bisikletini pedallamaya devam ediyor. Yeniden hızlanmaya başlayan Milla dayanamayıp konuşmaya başlıyor. Bu kadar sabretmesine bile şaşırmıştım.

“Bravo, olanları anlatacak mısın? Bir sürü insan öldürüldü.”

“Biliyorum. Sana yemin ediyorum ki hiçbirini ben öldürmedim.”

Devam etmemi bekliyor.

“Yapma ama Stefano. Uzun hikâye ve zaten polis merkezine gittiğimizde defalarca anlatmak zorunda kalacağım. Sabredersen senin için daha iyi olur.”

“En azından nereye gittiğimizi söyle.”

“Avukatımın ofisine gidiyoruz. Sorgulanırken avukatımın yanımda olmasını istiyorum.”

Verdiğim son detayla beraber rahatlamışa benziyor. Diğer gelişmelerle ilgilenmiyor. Kendi hayatıyla ilgili gelişmeler değil, onun hayatıyla ilgili olanlardan bahsediyorum. Taşaklarının bir ayı kapanı üzerinde olduğunu ve o ayı kapanının kontrolünün bende olduğunun çok iyi farkında. Ne kadar rahatsız edici bir durum olduğunu tahmin edebiliyorum.

Fiera’dan geçip Piazza Amendola’ya varıyoruz. Apartmanı işaret ediyorum ve Milla arabayı eski binanın ahşap kapısının önünde durduruyor. Üçüncü katında avukatım beni bekliyor. Kapıyı açıp Stefano’ya yapacaklarını anlatıyorum.

“Beni burada bekle. Geri dönmem ne kadar sürer bilmiyorum. Bu arada benim için bir şey yapabilirsin. Tano’ya ulaş ve ona operasyonu pek yakında yapacağımı ancak bir süre bütün gözler üzerimde olacağı için dikkat çekmek istemediğimi söyle. Benimle aynı fikirde olacağını düşünüyorum.”

• “Hepsi bu kadar mı?”

• “Evet. Neden bahsettiğimi biliyor.”

• Arabadan çıkmak üzereyken kolumu tutuyor.

• “Bravo, senin için kendimi ateşe atıyorum. Benim param ne olacak?”

• “Ne parası?”

• “Götlük yapma. Elli milyondan bahsediyorum.”

• Burnu kanayan çocuğa gülümsediğim gibi ona da gülümseyorum.

• “Parayı henüz kazanmadın.”

• “Ne demek kazanmadın. İşte, burada değil miyim?”

• “Buraya gelerek sessiz kalacağımın garantisini almış oldun. Para ise senin sessiz kalman için.”

“Bravo, anlamıyorum.”

“Şimdilik anlamaman önemli değil. Zamanı gelince nasılsa anlayacaksın.”

“İyi de parayı alacağımı bana kim garanti ediyor?”

Arka koltuktan çantamı alıp arabadan ayrılıyorum. Onu arabada bırakıp apartmana yürüyorum. Üzerinde UGO BIONDI HUKUK BÜROSU, ESQ yazan dairenin ziline basar basmaz kapı açılıyor.

Lobiye yürüyorum. Girişin dekoratif ışığında duvarlar daha bir sade gözüküyor. Birkaç adım sonra asansördeyim. Bu defa asansör kabininde Carmine’in apartmanında olduğu gibi grafitiler yok. Ahşap paneller parlıyor ve ortam ahşap cilası gibi kokuyor. Asansörün içindeki kısa yolculukta konfor sağlamayı amaçlayan kadife döşemeli banka bakıp gülümsüyorum.

Beşinci kat düğmesine basmamla beraber asansör yükseliyor. Ugo’yu beni kapıda beklerken buluyorum.

“Ciao.”

“Çabuk ol, içeri gir.”

Deri, mürekkep ve kâğıt kokularının birbirine karıştığı ofise giriyorum. Arkamdan kapıyı kapatıyor. Ofisteki bütün kapılar kapalı olduğundan hangi odanın ne amaçla kullanıldığını bilmiyorum. Fakat koridorun sonundaki odanın ofisi olduğunu fark ediyorum. Avukatım ofisi konusunda oldukça özenli ve müşterilerini çok iyi ağırlıyor. Elbette ki ceza avukatı olduğunu hatırlatmam gerek.

Masası yirminci yüzyıl Amerika’sına aitmiş gibi duran, antika tarzında bir masa. Ofisteki diğer mobilyalar ve kitaplıklar ofisin karakterini yansıtıyor. Duvarlardaki tablolar kaliteli ve orijinal işlere benziyor.

Ugo masanın önündeki Poltrona Frau marka ofis sandalyelerini işaret ediyor.

“Otursana. Bir şeyler içmek ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Avukatım masasına geçip koltuğuna oturuyor. Bütün olanlara rağmen sonuçta ben ofisine danışmak için gelmiş bir müşteriyim. Sanık koltuğu ve yargıç kürsüsü hazır.

Bir kalem alıyor ve elinde evirip çeviriyor. Müşterileriyle konuşurken böyle yapıyor olmalı.

Endişeli olduğu belli. Milano’nun arananlar listesinin bir numarası karşısında oturuyor. Benim de durumun farkında olmamı istiyor.

“Hiç kuşku yok ki ünlü oldun artık. Bu kadar gürültünün koptuğu başka bir dönem hatırlamıyorum.”

“İçeriden baktığında her şeyin farklı gözüktüğüne seni temin ederim.”

Dirseklerini masaya dayıyor.

“Seni dinliyorum.”

“Nereden başlasam?”

“En başından tekrarlamak genellikle iyi bir yöntemdir.”

Her şeyi anlatıyorum. Bir yandan anlatırken öte yandan olayları çözebilme yeteneğime kendim bile şaşıyorum. Her bir kelimemde Ugo’nun şaşkınlığı giderek artıyor. Bitirdiğimde elinde oynadığı kalemi bırakıyor.

“Vay anasını!”

“Dahası da var. Hepsi bu kadar değil.”

Çantamdan dosyayı çıkarıp uzatıyorum.

“Bir bak istersen.”

Dosyanın kapağını açarken nasıl bir el bombasının pimini çektiğinin farkında değil. Dosyanın içindekileri okudukça yüzü şekilden şekle giriyor. İfadesi, dosyayı incelediğim zamanki yüz ifademle neredeyse aynı.

“Yüce İsa. Bravo, elinde bir atom bombası var.”

“Asıl tehlike patlamama ihtimali.”

Ne demek istediğimi ikimiz de biliyoruz. Böylesi büyük bir skandal toprağın altına gömülmek istenebilir. Devlet sırrı bahane edilerek dosyayı açmak yerine bütün kapıları yüzüme kapatabilirler. Bir ihtimal daha var:

“Ya da dosyalar doğruca kıcımıza girebilir.”

Daha pratik bir adım atmaya karar verip kafa karışıklığı-mızdan kurtulmak istiyorum.

“Fotokopi makinesi var mı ofiste?”

“Evet.”

Yüzüme bakıyor. Belki de kafasında düşünceler şekillenmeye başlıyor.

“Kasan var mı?”

“Tabii ki.”

Sandalyemde hafifçe öne doğru eğiliyorum.

“Yapmamız gereken belgelerin kopyalarını ayrı zarflara doldurup Milano’nun önde gelen günlük gazeteleri olan *Il Corriere della Sera*, *La Repubblica*, *La Stampa*, *Il Giorno*, *La Notte* gibi gazetelere göndermek. Belgeleri kasana koy ve sekreterine kopyaların bulunduğu zarfları yarın sabah bizzat gazetelere götürüp bırakmasını söyle.”

Bir süre düşünüyor.

“Bundan daha iyisini yapabiliriz.”

Telefonu alıp bir numara tuşluyor.

“Buona sera, Federica. Benim, Biondi. Pazar günü olduğunu biliyorum ama senden büyük bir iyilik rica edeceğim. Çok önemli olmasa aramazdım.”

Olumlu bir yanıt bekliyor ve istediği yanıt gelince devam ediyor.

“Bir saat içinde masamda bazı zarflar olacak. Onları bizzat gelip adreslerine elden teslim eder misin?”

Hattın diğer ucundan bu defa itiraz gelmiş olmalı.

“Gerçekten de bunu bu akşam yapmana ihtiyacım var. Sonra açıklarım sebebini.”

Olayın ciddiyetini kavramış olmalıydı telefondaki kişi.

“Minnettar kalırım. Rahatsız ettiğim için kusura bakma. Bu hafta içi bir gün izin yapabilirsin. Üstelik La Scala’ya iki biletin de benden.”

Konuşma resmî bir *iyi akşamlar* ile bitiyor.

“Buona sera, Federica ve tekrar teşekkür ederim.”

Ugo telefonu kapatıp, sormamama rağmen konuştuğu kişi hakkında bana referans veriyor.

“Federica Isoardi benim sekreterim. Akıllı ve güvenilir biridir. Çenesini nasıl tutacağını çok iyi bilir. İşini o kadar iyi yapıyor ki güzelliğine rağmen onu kaybetmemek için bir kez bile ona yan gözle bakmadım.”

Elleri dosyanın üzerinde, manidar bir gülümsemeyle bana bakıyor.

“Belki önlem almayı abarttığımı düşünebilirsin ama böyle bir dosyayı ofiste bırakmayı doğru bulmuyorum.”

İç çekiyor. Dünya korkunç, pis, tehlikeli bir yer.

“Harika. İşe koyulalım o halde.”

Ben de ayağa kalkıyorum.

“Benim için yapmanı istediğim bir şey daha var.”

“Nedir?”

Elimi cebime götürüp cüzdanımı çıkarıyorum. İçinden piyango biletini alıyorum.

“Bunu sana söylediğimde paraya çevirmeni istiyorum.”

Bileti alıp merakla inceliyor.

“Bu da ne böyle?”

“490 milyon lirelik bir piyango bileti.”

Aniden başını kaldırıp yüzüme bakıyor. Ugo Biondi’nin sürprizlere o kadar da açık olmadığını söyleyebilirim.

“Vay anasını!”

Bileti verdiğim sonuç listesiyle karşılaştırıyor ve kazanan numaradan emin oluyor. Annesi verse yine kontrol eder. Mesleki bir alışkanlık olmalı.

“Vay be, 490 milyon demek. Sağlam para.”

Bileti dünyanın en kırılgan şeyiymiş gibi elinde özenle tutuyor ve arkasındaki tabloya doğru yürüyor. Tablonun arkasındaki duvara gömülü kasayı doğru şifre kombinasyonunu girerek açıyor. Bileti dikkatlice kasanın içine koyuyor.

“Hazır açmışken şunları da koyabilir misin oraya?”

Eğilip çantamdaki nakit paraları çıkarıyorum. Avukatım paraları alıp neredeyse yarım milyon dolar değerindeki biletin yanına koyuyor. O küçücük kâğıt parçası yanındaki koca balyadan daha değerli.

Masaya geri dönüyoruz. Ugo dosyayı eline alıyor.

“Bana verdiklerin için sana bir makbuz vereceğim. Fakat şu an önümüzde daha önemli bir mesele var.”

“Doğru.”

Ofisten çıkıp başka bir odaya gidiyoruz. Sessiz bir şekilde belgelerin birer kopyasını alıyoruz. İşimiz bittiğinde her birini masanın üzerindeki koyu kahverengi zarflara yerleştiriyoruz. Hepsinin üzerine gidecekleri adresleri yazıyoruz.

Bir tane zarfı kendim için ayırıyorum.

Elimizde zarflarla ofise geri dönüyoruz. Ugo antetli bir kâğıda el yazısıyla bir şeyler yazıp ismini ve imzasını ekledikten sonra bana uzatıyor.

“İşte makbuzun. Kusura bakma daktilo kullanmayı beceremiyorum.”

“Sıkıntı yok.”

Bir kâğıt daha çıkarıp sekreterine gerekli talimatları yazdıktan sonra bunu zarfların üzerine bırakıyor.

Göz göze geliyoruz. Orada daha fazla işimiz kalmadığını ikimiz de biliyoruz.

Ugo dönüp sol tarafındaki masanın üzerinde duran küçük deri valizini alıp orijinal belgeleri içine yerleştiriyor. Ayağa kalkıp savaşa hazır olduğunu belli ediyor. Çok geçmeden yel değirmenleriyle mi savaştığımızı öğreneceğiz.

Söyleyecek tek bir şeyim kalmıştı ve onu da söylüyorum.

“Ugo, aşağıda bir polis dedektifi arabasında bekliyor.”

“Ne?”

“Endişelenme. Gelmesini ben istedim. Tutuklanmama ikna edici bir gerekçe bulmam gerekiyordu. Beni polis merkezine onun götürmesini istedim.”

Ugo yüzümü dikkatle inceliyor. Bir kanun kaçağını izler gibi bir hali var.

“Neden özellikle o polis?”

“Çünkü onu tanıyorum ve bu iş sayesinde yükselmesini istiyorum. Ayrıca teslim olmamdan önce bir arkadaşına uğramama yalnızca o müsaade eder.”

“Ne için?”

“Eski bir dosta veda etmek için.”

Ugo içgüdüsel olarak sürekli sorular sormaktan kendini alamıyor.

“Kimmiş o arkadaşın?”

Gözlerinin içine bakıp gülümsüyorum.

“Francesco Marcona ya da nam-ı diğer Bravo.”

Arkamı dönüp kapıya doğru yürüyorum.

Şıkça döşenmiş ofisinde, birkaç milyon lireden değerindeki deri valizin yanında dikilen başarılı avukat Ugo Biondi’yi oldukça şaşırtıyorum.

Elimdeki koyu kahverengi zarfın varlığı beni mutlu hissettiriyor.

Alfa Romeo Giulietta ortalama bir hızla Viale della Liberazione boyunca ilerliyor.

Milano'nun bütün karakterleri başka bir geceyi daha karşılamaya hazır. Zenginler, hiçbir baltaya sap olamayanlar, polisler, üçkâğıtçılar, sanatla uğraşanlar ve fahişeler... Yüzler değişse de roller hep aynı. Kimin kim olduğunu ayırt edebilmek bazen çok güç. Ben ise bu çemberin dışındayım. Hayatımdaki her şey ışık hızıyla değişti. Dünyanın geri kalanı için sıradan bir haftaydı fakat bana yıllar gibi gelmişti.

Çok fazla kan, çok fazla ceset, çok fazla gerçek saçılmıştı. Hepsiyle yüzleşiyorum.

Stefano Milla yolda meslektaşlarının dikkatini çekmemek için ehliyetini yeni almış acemi bir şoför gibi kullanıyor arabayı. Avukatımın varlığı sebebiyle Tano ile yaptığı konuşmayla ilgili detayları vermiyor. Biondi arabaya vardığında beklenmedik misafirden haberdar olmuştu.

Via Cartesio'dan dönüp Piazza della Repubblica'nın köşesinde duruyoruz. Sağ tarafta ağaçların arasından Hotel Principe di Savoia'nın dış cephesi gözüküyor.

Arabanın kapısını açıyorum.

Ugo arka koltuktan bir süredir Milla'nın da beyninde dönen soruyu soruyor.

“Bravo, ne yaptığını bildiğinden eminsin, değil mi?”

“Evet, yüzde yüz eminim.”

Aslında yüzde yüzün altında bir oranda emin olduğumun çok iyi farkındayım. Fakat yaşam boyunca beklediğiniz anlar vardır. Zamanı geldiğinde o anların peşine takılmaktan başka bir şey gelmez elinizden. Bu da öyle zamanlardan biri. Geleceğiniz yalnızca Tanrı'nın elindedir ve hiçbir şeyin garantisi yoktur.

Arabadan inip otelin ana girişine doğru yürüyorum. Dökme cam, ahşap ve yalancı mermerle süslü her yer. Kapının önüne yanaşan arabalardan valizler boşaltılıyor. Havada eğlence ve parfüm kokusu var. Böyle otellerde hiç bitmeyen bir Noel partisinde gibi hissedersiniz kendinizi.

Önemli birilerinin otelde kaldığı zamanlarda olduğu gibi girişin iki yanında polis araçları var. Polisler araçlarında beklemekten sıkılmışa benziyorlar. Ön kapıya doğru yürürken polislerden biri açık camından bana boş boş bakıp yanındaki diğer polisle konuşuyor.

Belki de tüm ülkeyi kırmızı alarmla sokağa çıkartan olaylarını konuşuyorlar ya da bir aylık maaşlarının bu otelde bir gece geçirmeye yetip yetmeyeceğini tartışıyorlar.

Kapıya doğru ilerlerken dünyada kontrol etmesi en zor şeyin korku ve can sıkıntısı olduğunu düşünüyorum.

Resepsiyona doğru ilerlerken bir resepsiyonist buruşmuş gömlek ve pantolonumu, deri ceketimi ve dağınık sakalımı inceliyor. Yine de resmî ve kibar davranıyor. Tabii ki bana olan saygısından değil, kendisine atfettiği saygınlığı sürdürmek için böyle yapıyor.

“Buona sera. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Göz bebeklerinden suratıma haykırmak istediği asıl ifadeleri okuyabiliyorum.

Neden kahrolası kıcını buradan uzaklaştırmıyorsun pis herif?

Küçük otoritesiyle sarhoş olmuş tipik küçük bir insan. Zayıflara karşı güçlü, güçlülere karşı zayıf davranır. Kıcına tekme yer ve o da gidip kendinden daha küçük birinin kıcını tekme-ler. Tavırları umurumda bile değil. Aynı saygılı ve resmî tavırla cevap veriyorum.

“Senatör Sangiorgi burada kalıyor. Ona bizzat bir zarf iletmem gerekli.”

Beni ve çantamı aşağı yukarı süzüyor.

“Sinyor, korkarım ki bunu yapabilmem imkânsız. Eminim anlayış gösterirsiniz. Bana vererseniz kendisine ulaştıracağımdan emin olabilirsiniz. Senatör...”

Araya giriyorum.

“Senatörü ya da asistanını arayın ve Nicola Sangiorgi’nin lobide beklediğini ve yukarı çıkmak istediğini söyleyin.”

Duyduğu isim karşısında tavrını bir anda değiştiriyor. Fakat sadece basit bir soyadı benzerliği de olabilir. Bundan emin olmak istiyor.

“Senatörle akraba mısınız?”

“Evet, oldukça yakın akraba sayılırız.”

Karşılıklı susuyoruz ve devam ediyorum.

“Oğluyum.”

Uzun yıllardır bu cümleyi kurmamıştım ve kelimeler mermer masanın üzerine bir çekiç darbesi gibi iniyor. Sözlerim resepsiyon görevlisini de aynı şekilde etkilemiş olmalı. Yüzündeki ifade değişiyor.

“Bir dakika izin verir misiniz lütfen?”

“Tabii ki.”

Az ilerisindeki telefona gidip biriyle konuşuyor. Konuşurken başını sürekli aşağı yukarı sallamasından hattın diğer ucunda önemli birinin olduğunu anlıyorum.

Yanıma gelip büyük bir incelikle konuşuyor.

“Burada biraz beklemeniz mümkün müydü acaba Sinyor Sangiorgi?”

“Kesinlikle. Neden olmasın?”

Sesimdeki alaycılığı fark ettiğini zannetmiyorum. Lobiye doğru yürüyorum. Yıldızlı boyalar, kadife kanepeler ve parfüm kokusunun birbirine karıştığı atmosfer göz kamaştırıcı. Yine de bütün bu rahatlığın dünyanın bütün otellerinde olduğu gibi geçici ve kısa ömürlü olduğunu hissediyorsunuz. Ne kadar temiz ve kaliteli çarşafklar arasında uyursanız uyuyun, sandalye ve mobilyalar ne kadar kaliteli olursa olsun, yudumladığınız şampanya ve odanıza davet ettiğiniz kadın ne kadar güzel olursa olsun bir otel odası yine de bir otel odasıdır.

Orta yaşlı, kısa boylu, koyu kahverengi bir takım elbise giymiş bir adam lobide belirliyor ve etrafa bakıyor. Beni fark edince bana doğru yürüyor. Otelden ayrılmak üzere önünden geçen birkaç yabancı müşteriye yol vermek için yavaşlıyor. Erkekler smokin, kadınlar ise harika gece elbiseleri giyinmiş. La Scala'ya gidiyor olabilirler ya da belki de sadece bir yerlerde dūzūşecekler. Bana doğru yürüyen adam da dāhil olmak üzere suratlarına suyla dolu kocaman bir balon fırlatmak ve o anda yüz ifadelerini görmek istiyorum.

Yanıma geldiğinde bana isteksizce baktığını fark etmemek mümkün değil. Konuşmasında Sicilya aksanı var ve duymaya alışık olmadığım ismini telaffuz ediyor.

“Nicola Sangiorgi siz misiniz?”

“Ta kendisi.”

Elini uzatıyor.

“Tanıştığımıza memnun oldum. Adım Enrico Della Donna. Babanız, sayın senatörümüzün, güvendiği birisi olma onuruna erişmiş bir insanım.”

Bir diğer deyişle sekreteri ve asistanıyım ve ne zaman isterse kışını yalamaktan geri durmuyorum.

İsteksizce tokalaşıyoruz.

“Babanızın evindeki fotoğraflarda görüldüğünüzden çok daha farklısınız. Kocaman bir delikanlı olmuştunuz.”

Bir cevap beklediğini zannetmiyorum ve sözlerine karşılık vermiyorum.

“Beni takip edin lütfen.”

Dediğini yapıyorum.

Yumuşak halıyla kaplı koridorda ilerliyoruz. Duvar kâğıtları ortama yakışır bir biçimde parlak ve güzel.

Önümde bir uşak gibi ilerliyor. Ben ise artık korkusu kalmamış bir kaçak gibi rahat adımlarla onu izliyorum.

“Latin Amerika’da çalıştığınızı duydum. İnsanların kendi çabalarıyla kendi yolunda ilerlemesi güzel bir şey. Sizinle aynı konumda olup aynı yolu izlemeye cesaret edemeyecek birçok insan var.”

Koridorun sonuna vardığımızda senatör babacığımın güvenini kazanmış olan adam asansör düğmesine basıyor.

Konuşmaya devam ediyor.

“Amcanızın başına gelenler yüzünden acilen İtalya’ya döndüğünüzü tahmin edebiliyorum. Ne korkunç, talihsiz bir kader... Amcanızın gömülme işlemleri için buradayız. Haberimiz **olsaydı** havaalanına sizi karşılaması için bir şoför gönderirdik.”

Asansöre biniyoruz ve asansörlerde geçerli olan garip kanun devreye giriyor ve susuyoruz. Kabinin iç duvarları koyu renk, gül ağacından yapılmış. Arka kısmında içindekilerin görüntülerini yansıtan bir ayna var.

Asansör ineceğimiz kata gelince duruyor.

Della Donna önden çıkıp yolu gösteriyor.

Asansörde kalıyorum ve elimle durmasını işaret ediyorum.

“Bir saniye bekler misiniz?”

“Tabii ki.”

Cebimden anahtarlarımı çıkarıp içlerinden en keskin olanını seçiyorum.

Sakin bir şekilde, acele etmeden pırıl pırıl ahşabın üzerine iki cümle kazıyorum.

İbne Luca.

Fahişe Mary.

Telefon numarasını hatırlayamadığım için onu ekleyemiyorum.

Della Donna herhangi bir yorum yapmaktan çekiniyor. İçinden çoktan yorum yaptığını biliyorum. Umurumda bile değil. Herkesin düşünce dünyasını inceleme meraklısı olsaydım İtalya'nın yarısının katil olduğu kanaatine varırdım.

Koridorda ilerleyip üzerinde herhangi bir numara olmayan bir kapıya gelince duruyoruz. Sütlerde genellikle numara olmaz. Della Donna kapıyı yavaşça tıklatıp cevap beklemeden kapıyı açıyor. Beni içeri alır almaz kapıyı arkasından kapatıyor.

Babam odanın ortasında dikilmiş duruyor.

Uzun, yapılı ve güçlü. Gelecekteki halime bakıyormuş gibi hissediyorum. Birbirimizi aynı meraksız gözlerle inceliyoruz. Bir duygu seline kapılıp geçmiş anıları yaşamalı, tozlu sayfaları yeniden yüzeye çıkarmalıyım. Elimi uzatmalı ya da belki de bana uzattığı ele tükürmeliyim. Fakat hiçbir şey hissetmiyorum. Son

birkaç gündür yeterince kan tüküren insan görmüştüm zaten. Buluşmamız bir baba oğul buluşması değil. Daha çok akrabalık bağı olan iki insanın karşılaşmasına benziyor.

Birkaç metre yakınlıkta olsak da köprüleri yıkılmış iki ayrı kıyı gibiyiz.

Ses tonu hiç değişmemiş. Pek soru sormaz, yalnızca konuşmanı talep eder.

“Nerelerdeydin?”

“Nerelerde olduğumu umursuyor musun gerçekten?”

Sicilya aksanıyla, tıpkı onun da kendi babasına hitap ettiği gibi konuşuyorum. Tepki vermiyor. Bir adım daha yaklaşıyor. Aramızda otuz santimlik bir mesafe kalmışken aniden suratıma sert bir tokat indiriyor. Artık küçük bir çocuk değilim. Canım acımıyor.

Başımı kaldırıp gülümsüyorum.

“Seni aramayan birinden saklanmak her zaman kolaydır.”

Senatör Amedeo Sangiorgi soğukkanlılığını korumayı başarıyor. Tavrını değiştirmeden karşımda duruyor. Telaşsız sesiyle yine soru sormaktan çok bilgi talep ediyor.

“Neden gittin?”

“Çünkü korkmuştum.”

“Kimden?”

“Herkesten ve her şeyden. Özellikle de senden...”

Sözlerimi dinlerken pek de etkilendiğini söyleyemem. İtalya parlamentosunda muhaliflerin saldırgan eleştirilerini dinlermiş gibi bir hali var. Küçük, yuvarlak bir masaya doğru yürüyor ve buz kovaındaki mineralli sulardan bir şişe alıp bardağa boşaltıyor. Suyunu içip bardağı nazıkçe masaya bırakıyor.

“O halde neden geldin?”

“Sana kaos ve şans hakkında bir şeyler söylemek için geldim.”

Gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Merak ettiği belli fakat bir yandan da oğlunun aklını kaçırdığını düşünüyor olabilir. Koyu kırmızı, kadife koltuğa oturuyor. Kollarını kolçaklara dayayıp iyice yerleşiyor.

Benim sıram. Artık bilgi talep etme sırası bende.

“Nicola Sangiorgi’yi başka bir insana çeviren iki şey hakkında konuşacağım.”

Odanın içinde dolaşıp tabloları inceliyorum. Arkamdan beni izlediğini hissedebiliyorum.

“Ayrıldıktan sonra bir süreliğine Roma’da ucuz bir pansiyona kapattım kendimi. Perugia’nın küçük bir ilçesinde nüfus müdürlüğü yapmış, doğum ve ölüm kayıtlarının tutulduğu merkezde çalışmış, yoksul ve cingöz bir adamla tanıştım. Karısı kanser hastasıydı ve bütün birikimini karısının tedavisi için harcamıştı. İyi anlaşıyorduk. Onun paraya, benim ise yeni bir isme ihtiyacım vardı. Ben ona para buldum, o da karşılığında bana yeni bir isim buldu.

Yüzünü görebilmek için yeniden ona doğru dönüyorum.

“Beni Avustralya’daki akrabalarının yanına göçen bir çiftin çocuğu yaptı. Hemen sonra zavallılar bir uçak kazasında hayatını kaybetti. Dediğim gibi kaos ve şans el ele gezerler. Kaderin cilvesine bak, dünyaya yeniden geliyorum fakat doğar doğmaz yetim kalıyorum. Zavallı Marisa ve Alfonso Marcona tüm varlıklarını biricik oğulları Francesco’ya bırakmışlar.”

İsim ve soy ismi algılaması biraz zaman alıyor.

Gazete başlıkları, robot resimler, haberler, hepsi kafasında eşleşiyor. Bütün polis teşkilatının peşinde olduğu biri hakkında elbette bir şeyler okumuştur...

“O zaman sen şu...”

Hemen araya giriyorum.

“Evet. Bonifaci suikastı üzerine yıkılmaya çalışılan kişiyim. Carla sana bunları anlatmadı mı? Gerçi asıl adı Carla mı emin değilim ama...”

Ne kadar çok şey bildiğimi anlamaya çalışıyor. Her şeyden haberdar olduğumu anlamasını izlemekten büyük bir zevk duyuyorum.

“Yoksa Lesmo’daki villadan beklediğiniz belgelerle beraber sıvışmış olabilir mi?”

Büyük bir hızla ayağa kalkıyor. Gözlerindeki ateşi görebiliyorum. Kendisini yakmaktan başka bir şeye faydası olmayacak alevler...

“Kardeşimin cesedi henüz soğumamışken neden gelip bu saçmalıklarla canımı sıkıyorsun?”

“Kardeşini o tabuta sokan kişi sensin.”

Hayatımda ilk kez Senatör Sangiorgi’yi bu kadar aciz ve savunmasız bir halde görüyorum. Telefona gidip alıcıyı kaldırırken sesi titriyor.

“Neden bahsediyorsun sen? Aklını mı kaçırdın? Polisi arayıp seni tutuklatacağım.”

“Ne için? Otelden ayrılır ayrılmaz zaten teslim olacağım.”

Oturduğu koltuğa kahverengi zarfı fırlatıyorum.

“Bunu al. Hak ettin.”

Gözlerinde dehşete kapılmış bir ifadeyle koltuğa düşen zarfı takip ediyor. Telefonu yavaşça yerine bırakıyor. Gözlerini zarftan bir an bile ayırmadan ona doğru yürüyor.

Oturup zarfı açıyor.

İçindekileri inceliyor.

Kendi hikâyesiyle, Mattia Sangiorgi’nin hikâyesiyle yüzleşiyor.

Amcamın, kim olduğunu bilmediği kızlarla yatakta çıplak halde görüldüğü fotoğraflarına bakıyor. Kendisi ve amcamın Sicilya'nın en bilinen mafya liderlerinden Turi Marţesano ile kurduğu iş birliğini kanıtlayan belgeleri inceliyor. O mafya babası sayesinde politikada yükselen kardeşlerin hikâyesine, tuhaf ilişkiler ağına, rüşvet belgelerine, iş birliğine yanaşmayan sıradan insanların öldürülmesine ve seçim hilelerine kadar uzanan belgeler ortaya saçılıyor.

Belgeler aynı zamanda yıllar sürecektir hapis cezalarının da kanıtı niteliğinde.

Belgelere bakmayı bitirdiğinde kafasını kaldırıp yüzüme bakıyor. Birkaç dakika önceki heybetli adamdan eser yok.

Geriye sorabileceğim bir tek soru kalıyor.

“Neden?”

Yüzüme bakmayı sürdürüyor.

Aklıma Mondello'daki yazlığımız geliyor. Toprak kokusu, denizin mavisi, Palermo caddelerindeki uzun yürüyüşlerim, okuldan döndüğümde beni karşılayan köpeğim, anne ve babamın, arkadaşlarıyla beraber yedikleri akşam yemekleri, yatmaya gitmeden önce masayı dolaşıp hepsine iyi geceler dileyişim zihnimde yeniden canlanıyor.

Babamın seçim afişlerindeki suratı ve giderek eve daha az uğramaya başlamasını hatırlıyorum. Annemin yüzü, babamla arasındaki diploması ve başıma gelen şeylerdeki suç ortaklığı... Cenazesine katılamamıştım çünkü artık Bravo olmuştum ve beni dünyaya getiren kadından çok kendimi umursuyordum.

Her şey gözümün önünde eriyip kayboluyor ve yine babamın yüzü gözümün önüne geliyor. Sorumu tekrarlıyorum.

“Neden?”

Ayağa kalkıp pencereye yürüyor ve dışarıyı izlemeye başlıyor. Üzerinde beyaz bir gömlek, takım elbisenin yeleği ve siyah bir pantolon var. Eskiden gözüme dev gibi görünen bu adamın kıyafetleri sanki artık üzerinde emanetmiş gibi duruyor.

Omuzları çöküyor ve adımlarında her zamanki enerji ve kararlılık yok. Eğer bugün buraya gelmeseydim bir gün mutlaka ben de bu halde olurdum diye düşünmeden edemiyorum.

Yeniden dünyaya geri dönüyor ve konuşmaya başlıyor.

“Politikaya başladığım zaman her şey çok netti. Benim için bir dönüm noktasıydı. Taviz vermeden ve boyun eğmeden çabalamayı sürdürebilirdim. Kafamda binlerce proje, milyonlarca fikir vardı. Tarihi ve insan, yaşamını etkileyecek kadar büyük projelerden bahsediyorum.”

Pişmanlığa benzer bir ağırlığın altında ezilmiş gibi duruyor ya da ben hâlâ öyle hisler barındırdığına inanmak istiyorum.

“Fakat karşına çıkan engeller karşısında bazı önemli şeylerden vazgeçiyorsun. İyi sebepler üretip vazgeçmeyi sürdürüyorsun ve gitmek istediğin yolda devam ettiğini düşünüyorsun. Yine de taviz, tavizdir. Büyüğü ya da küçüğü olmaz. Her zaman verdiğin tavizin son taviz olduğu algısına kapılırsın.”

Kısa bir süre susuyor. Belki de kaç kez bu hisse kapıldığını düşünüyor.

“Bir gün artık verdiğin tavizleri saymayı bırakıyorsun.”

Bana doğru dönüyor. Artık göz gözeyiz. O güne kadarki en uzun konuşmamız devam ediyor.

“Güç, ruhu aşındırır derler. Doğru değil. Ruhu asıl kemiren şey gücü elinden kaçırma korkusudur. Bir kez gücü tattın mı ondan bir daha kolay kolay vazgeçemiyorsun. Sana güce ulaşman için yardım eden insanları güç kaybettiğin zaman **etrafında** bulamıyorsun.”

Masaya doğru yürüyüp kendine bir bardak su daha dolduruyor.

“Bonifaci gibiler güçlerini insanoğlunun zayıflıklarından kazanırlar.”

Suyunu bir dikişte içip bardağı bu defa sertçe masaya indiriyor.

“Bu adam bizi avucuna almıştı. O kadar güçlüydü ki kolu bütün siyasi partilere, finans dünyasına, hatta Vatikan’a bile uzanıyordu. Bir şekilde ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydık ve sonunda bulduk.”

“Yani kardeşini bu uğurda kurban ettin.”

Avuçlarının içiyle gözlerini ovuşturuyor. Üzerinde son birkaç günün yorgunluğu var.

“Mattia yoldan çıkmak üzereydi. Ona artık güvenemezdik. Konuşmaya karar verdiği anda bize Bonifaci’den daha fazla zarar verebilirdi. Lesmo’daki villaya davet edildiğinde ikisinden de tek seferde kurtulabileceğimizi düşündük.”

“Peki ya öldürülen diğer insanlar? Onları hiç düşünmedin mi?”

Karşımda sanki duymak istemedikleri karşısında sağıra dönen bir adam duruyor.

“Hâlâ anlamıyorsun, değil mi Nicola? Böyle durumlarda herkes gözden çıkarılabilir.”

Gözümün önüne karanlık bir odaya kapatılmış, bir grup terörist tarafından ölüme mahkûm edilmiş, yalnız bir adamın görüntüsü geliyor.

“Aldo Moro da buna dâhil mi?”

Gözlerine artık kesin hükmünü vermiş bir hâkimin ifadesi yerleşmiş.

“Aldo Moro çoktan ölmüştü zaten.”

Sessizce oturuyorum. Ortamı bıçak gibi kesen sessizlikte artık güneşin yükseldiğini ve gölgelerin hiçbir gerçeği saklamaya gücünün yetmeyeceğini biliyorum.

Duygusuz, yorgun bir sesle cevabını çoktan bildiği soruyu soruyor.

“Ne yapacaksın şimdi?”

“Dediğim gibi. Teslim olup sana gösterdiğim belgelerin orijinallerini polise teslim edeceğim. Belgelerin kaybedilme ihtimaline karşı hepsinin birer kopyasını çıkarıp başlıca gazetelere gönderdim.”

Hiçbir şey söylemeden başını aşağı yukarı sallıyor. Yorgun bedenini koltuğa taşıyor. Aklının başından gittiğini görüyorum. Karşımda yalnızca otelin gereksiz lüksünü terk etmiş bir beden duruyor.

Bilmem gereken bir şey daha var. Resmi tamamlamak için öğrenmek zorundayım. Sonuçta her şeyin bir sonu olduğu gibi bir de başlangıcı vardır.

“Son bir sorum var.”

Sessizce sormamı bekliyor.

Sorumu sorarken heyecanla çarpan kalbimin ritmini kontrol edemiyorum.

“Turi Martesano’nun bana yapılanların emrini verdiğini biliyor muydun?”

Sessizliğini soğuk bir itiraf olarak algılıyorum. Cığerlerimin olabildiğince çok oksijene ihtiyacı var. Derin bir nefes alıyorum. Karşımdaki adam şu anda nasıl hissediyor acaba? Ölümlerinde parmağının olduğu insanlar için vicdan azabı hissediyor mu ya da bu duygudan kaçabiliyor mu, emin değilim.

Bilmiyorum ve umurumda da değil.

BİR PEZEVENGİN NOTLARI

Otel odasından çıkarken Kudretli Senatör Amedeo Sangiorgi'nin dağılmış parçalarını ardımda bırakıyorum.

Kapıyı arkamdan kapatırken aklımda acı bir düşünce belirliyor.

Acaba Tanrı da oğlunun diğerleri tarafından öldürülmesine ses çıkarmadığı için pişman olmuş muydu?

Taksi havaalanına doğru ilerliyor.

Taksi şoförü bir kadındı ve her zaman kadın bir taksiciyle karşılaşmazdınız. Kırklı yaşlarda, sarışın, güzel bir kadın. Ufak bir makyaj hilesi yardımıyla çok daha güzel olabilir. Quartiere Tessera'dan almaya geldiğinde beni şöyle bir süzmüştü. Testi geçmiş olmalıyım çünkü havaalanına giderken bana hayatından bahsetmeye başlıyor. Kim bilir, belki de neden taksi şoförlüğü yaptığını açıklamak istemişti. Taksici kocasının hastalanmasından sonra ekonomik sıkıntılarla boğuşmaya başlamışlar, işleri kendisi ele almak zorunda kalmış ve taksicilik yapmaya karar vermiş.

“Ellerimi teneke sobada ısıtarak sokaklarda yaşayamazdım sonuçta, değil mi?”

“Tabii ki.”

Duyamak istediği cevabı vermiştim fakat yine de böyle bir güzelliğin daha kazançlı bir sektörde çalışabileceğini düşünmeden edemedim. Farkında olmadan, yaptığı işte müstehcen bir sürü bakışa maruz kaldığından emindim. Benimki sadece bir piyasa analiziymişti diyelim.

Susmasıyla beraber dikiz aynasından sık sık, meraklı gözlerle beni gözetliyor. Bakışları bir erkeği beğenip inceleyen bir kadının

bakışlarından öte bir anlam taşıyor. Belki de onun bakışları da benimki gibi bir piyasa analizinden farksız ve bu bakışları iltifat alıyorum. Hayat öykümü anlatsaydım muhtemelen kenara çekip saçlarını düzeltmek zorunda kalırdı çünkü bazı detayların tüylerini diken diken edeceğini tahmin etmek zor değil.

Sağımızdan solumuzdan geçen arabaları, kayıp giden şehrin görüntüsünü izliyorum. Aynı yolu kısa bir zaman önce, enleme silah dayanmış bir şekilde geçmiştım ve o gün, doğan güneşi bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm. O günden sonra aldığım her nefesin hayatın bir hediyesi olduğunu düşünmeye başladım ve hayatımı şu an dünyanın herhangi bir yerinde olabilen bir kadına, Carla'ya borçluyum.

Via Fatebenefratelli'deki polis merkezine teslim olduktan sonra dört gün gözaltında tutuldum. Başkomiser Giovannone'nin odasına girerken Milla'nın göğsü gururla kabarmıştı. Hotel Principe di Savoia'dan polis merkezine giderken oldukça basit ve inandırıcı bir plan yapmıştık.

Kısacası plan şöyleydi:

Milla'yı evinden aramıştım ve teslim olmak istediğimi söylemiştim Milla arabasına atladığı gibi beni Ugo'nun ofisinden almak üzere yola çıkmıştı. Avukatımla beraber, gönüllü olarak teslim olduğum için bana kelepçe takma ihtiyacı hissetmemişti. Avukatım ve ben bu planda uzlaşmıştık. Geriye bir tek Milla'nın neden derhal amirleriyle iletişime geçmediği sorusu kalmıştı fakat tutuklanmamın yaratacağı gürültüde bu soru arada kaynayacaktı.

Başkomiser Giovannone beni gördüğünde olduğu yerde donup kalmıştı. Hikâyemi dinledikçe daha da katılaşmış ve âdeta buz kesilmişti. Avukatım Ugo Biondi'nin masasına bıraktığı dosyayla ancak olayları idrak etmeye ve kendini toparlamaya başlamıştı.

Dosyayı gören herkesin aynı reaksiyonu verdiğini zannediyorum.

Onlara kendi hikâyemi defalarca kez anlatmak zorunda kaldım. Başkomisere, polis şeflerine ve DIGOS'un yüksek rütbeli polislerine teker teker, defalarca anlattım. Ardından Belediye Başkanı da hikâyeyi duymak istedi. Gizli servisten olduğunu düşündüğüm, kendini tanıtmayan insanlara da anlatmak zorunda kalmıştım. Bu kişiler özellikle de Carla ile ilgili kısmı merak ediyorlardı ve benden onunla ilgili hatırladığım her şeyi anlatmamı istediler. Neler söylemiş, neler yapmış ve üzerimde nasıl bir etki bırakmıştı, hepsini öğrenmek istediler. İçişleri Bakanlığından bir bürokrat bile beni görmeye gelmişti. Bizzat İçişleri Bakanı tarafından gönderildiğini söyledi. Merak ettiği konu teslim ettiğim dosyaların bir yerlerde devamının olup olmadığıydı.

Polis merkezindeki ilk gecemi yüksek güvenlikli bir hücrede geçirmiştim. Ugo Biondi de gerekli izni alıp geceyi müvekkiliyle yani benimle birlikte hücrede geçirdi. Birkaç saat sonra yapılan kapsamlı bir operasyonla Roma, Sicilya ve Milano'da yüzlerce insan gözaltına aldılar bile. Siyasi liderler, mafya üyeleri ve hükümetin önemli adamları da vardı içlerinde. Volkanik bir dağ yeniden faaliyete geçmişti sanki. Lavlar İtalya'nın yönetici sınıfının üzerine sıcıyor, ardında yalnızca küller ve dumanlar bırakıyordu. Kapkara bulutlarla kaplanan gökyüzünün tekrar ne zaman mavi yüzünü göstereceğini kimse bilemiyordu.

Ertesi gün bazı gelişmeler yaşanmıştı.

İtalya'nın bütün gazeteleri iri puntolarla belgelerden ve tutuklanan isimlerden bahsediyordu. *Il Corriere della Sera*, *La Stampa*, *La Repubblica* ve ülkenin diğer önemli gazeteleri haberleri manşetten vermişti. Yoğun gündem arasında Senatör Amedeo Sangiorgi'nin intiharı pek dikkat çekmemişti. Kamuoyunda skandal öncesi kendini otelin camından aşağı atma sebebinin

yüzleşeceği suçlamalar olduğu görüşü hâkimdi ve kimse şaşır-mışa benzemiyordu. Öyle ki skandaldan saatler önce kendini öldürmesine bile dikkat çekilmemişti.

Olay yerinde tatbikat yaptırmak için Via Rivoltana'daki eve götürüldüm ve olanları tüm detaylarıyla açıkladım. Tatbikat sırasında bile ölenlerin arasında olmayışına şaşırıyordum. Ki-mine göreyse hayatta kalmam yalnızca Tanrı'nın bir lütfuydu.

Teröre karşı elde edilen üstünlük ve organize suç örgütlerine yönelik yapılan başarılı operasyonlarla yutulan hapin acı tadı az da olsa tatlılaşmıştı. Otoriteler belgeleri kendi kararım-la ba-sınla paylaşmamdan ilginç bir şekilde memnuniyet duymuştu. Polis, savcı ve hâkimler arasında uzun süren toplantılar oldu ve Ugo Biondi onu tatmin edecek ortamlarda beni temsil etti. Kızıl Tugaylar'm yalanları yüzünden birçok masum insanın haksız yere suçlu duruma düştüğü rapor edildi ve dosyaların kopya-larını gazetelere dağıtan sarışın kadının kimliğini araştırmaya gerek duyulmadı.

Hem böylece dosyalar yüzünden hapishaneye atılan insan-la-rın hismindan kurtulma şansım da doğmuştu. Yine de intikam, dünyadaki pek çok politik örneğe bakılırsa, sıcak ya da soğuk nasıl servis edilirse edilsin, lezzetli bir yemektir.

Olaylar aşağı yukarı bu şekilde gelişti.

Senatör Sangiorgi'nin oğlu bütün bu kızılca kıyametten ken-dini kurtarmayı başarmıştı. Hiçbir gazeteci peşime takılmadı. Takip edecekleri daha önemli insanlar vardı; İtalya Cumhur-başkanı, başbakan, kabine üyeleri ve böylece sıralanan politik zinciri takip etmeleri onlar için daha çekiciydi. Olanlardan ya-rarlanıp başarı basamaklarını tırmanmak gibi bir hırsım yoktu. Gözlerden uzak, yıllarca tek başıma yaşadığım çatının altında olmaktan mutluydum.

Zaman geçtikçe Francesco Marcona ve Nicola Sangiorgi isimleri hafızalardan ağır ağır silinecekti. Bravo'yu tanıyan birkaç kişi ise bunların ikisinin aynı kişi olduğunun farkında bile değildi zaten.

Pek önemli olmasa da merak ettiğim küçük bir konu daha vardı. Hikâyemi ve dosyaları doğrulayacak iki şahidim olmuştü ve farkında olmadan beni kurtarmışlardı: Costa Britain'de çalışan temizlikçi kadınlar. Via Monte Rosa'da bir akşam karşılaşp konuştuğum temizlikçi kadınlardan biri robot resimlerden yüzümü tanımış ve onlara beraber çalıştıklarını düşündüğüm bir kızı sorduğumu ve o akşamın detaylarını polise gidip anlatmış.

Hatırladıkları kadarıyla kızın adı Carla Bonelli'ydi.

O akşam yüzümdeki çılgın hali de ifadelerine eklediklerinden emindim.

İfadelerini öğrendiğimde gülümsemekten kendimi alamamış ve evlerine ayrı ayrı birer buket kırmızı gül yollamıştım. Ne de olsa her kadının bir gizli hayranı vardır...

Taksi DIŞ HATLAR TERMİNALİ tabelasının altında duruyor ve araçtan iniyorum. Güzel bir gün. Pek yakında gelip her şeyi berbat edecek yaz öncesi, ilkbaharın son günlerini yaşayan pırıl pırıl gökyüzünün tadını buradan ayrılmadan önce çıkarıyorum. Öyle ya da böyle ayrılık vaktinin geleceğini biliyordum. İşler benim açımdan Carla'ya kıyasla oldukça yolunda gitmişti. Peşimde kimseler yok ve önüme gelen ilk uçağa atlayıp gitmek zorunda değilim.

Satın aldığım uçak biletim bir ilüzyon. Nereye gidersem gideyim farklı yüzleri olan ve farklı dilleri konuşan aynı adam ve kadınları göreceğim. Peki bunun bana faydası ne?

Nihayetinde önemli olan tek şey sanırım gidiyor olmak...

İndiğim yerde bulacaklarım başka bir hikâyenin konusu.

Taksi şoförü inip bagajı açıyor. Valizimi alıp ücretini ödüyorum ve fazladan bin lired bahşış bırakıyorum. Taksiye binmeden önce son kez manidar bir bakış atıyor. Belki de ben yanlış anlıyorum. Yolcularına pas veren biri olduğunu zannetmiyorum.

Benim için bir ayrıcalık yapmış olabilir.

Terminale doğru yürürken içimde garip bir mutluluk hissediyorum. Karşımda uçuş bilgilerinin yer aldığı, kocaman, siyah bir ekran var. Yaklaşıp uçuşları ve hava yolu şirketlerini tarıyorum.

Alitalia Hava Yolları'na ait, Rio de Janeiro uçağı üç saat sonra havalandacak. Kendimi Ipanema plajında hayal ediyorum. Bilet satış bölümüne gidip Brezilya'ya birinci sınıf yerlerin kalıp kalmadığını soruyorum.

Varmış. Geriye bir tek parasını ödemek kalıyor. Biletin parasını nakit olarak öderken bir daha hiç lired kullanıp kullanmayacağımı merak ediyorum. Cevabını bilemeyişim güzel. Bir yerlere ait olmamayı ve her an kararlarımı değiştirebilme özgürlüğümü seviyorum.

Bilet kontrolü yapılan bölüme gidiyorum. Uçuşa çok vakit var.

O sırada gözüm bir gazete standına takılıyor ve bir kitap, iki gazete ve birkaç dergi alıyorum. Kasaya giderken gözüme *La Settimana Enigmistica*'nın son sayısı çarpıyor. Bir an alıp almamakta kararsız kalıyorum fakat bilmecelerden bunalmıştım. Almaktan vazgeçiyorum.

Bekleme salonunda oturup çantamı yanımdaki koltuğun üzerine koyuyorum. *Il Corriere della Sera* gazetesini açıyorum. İlk birkaç sayfa hâlâ bizzat şahit olduğum olaylarla ilgili analiz ve haberlerle dolu. Yazılanlara şöyle bir göz atıyorum.

Bütün İtalya nefesini tutmuş, sürüncemede kalan, hâlâ kaçırılanların elinde tutsak olan Aldo Moro olayının nasıl çözüle-

ceğini bekliyor. Babamın otel odasında söylediklerinin yanlış çıkmasını ve bu adamın kaderine terk edilmemesini diliyorum.

Umut etmekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Sayfayı çevirdiğimde suçlarla ilgili sayfada Tano Casale ile ilgili bir yazı var. Yazının başlığı şöyle:

13 NUMARA KÖTÜ ŞANS GETİRİR

Sahte piyango bileti Milano'nun en azgın çete liderinin tutuklanmasına sebep oldu.

Gülümsüyorum. Yazının geri kalan kısmını okumaya gerek bile yok. Neler olduğunu ve olacağını tahmin edebiliyorum.

İfadem bir düzine insan tarafından incelendi ve sonunda serbest bırakılmama karar verildi. Yorucu birkaç günün ardından bizim de göz altlarında mor halkalar belirmişti. Polis merkezini terk ederken yorgun ve bitkindik. Günler boyu konuşmaktan sesim kısılmıştı.

“Diğer meseleleri yarın konuşuruz. Şu an gidip bir an önce uyumak istiyorum.”

Elimi uzattım ve tokalaştık.”

“Bence de. Nasıl yorgunum anlatamam.”

Ön kapıdan çıktığımızda Ugo bir taksi çağırdı. Ben ise Stefano Milla'nın Alfa'sına bindim. Dedektif, beni birkaç gün kalıp dinlenmeye karar verdiğim Settimo Milanese'deki otele bırakmayı teklif etmişti. Nezaketinden değil, benimle konuşacak özel bir meselesi olduğu için bunu yapmıştı elbette.

Arabaya adımımı atar atmaz hemen meseleye girmişti ve elli milyon lire değerinde haberi vermişti.

“Tano ile konuştum.”

“Ne dedi?”

“Seninle aynı fikirdeymiş. Fikir için sana teşekkür ediyor ancak senin bu işin dışında kalmanın daha iyi olacağını düşünüyor.”

Yüzümde hayal kırıklığına dair bir işaret beklediye fena halde yanılmıştı. İşin içinde ya da dışında olmam umurumda bile değildi. Tano için bileti aldığım gün başka bir plan yapmıştım. Riskliydi ama denemeye değerdı. Ona başka bir üçkâğıt daha önermiştim ve yasaları çiğneyerek eğlenmesini tavsiye etmiştim. Zaten yabancı olduğu bir şey sayılmazdı.

Ona o gün kumar borcu olan müşterileri arasında bankada çalışan bir yetkili olup olmadığını sormuştum. İhtiyacımız olan şey kolunu Tano'ya kaptırmış bir banka müdürüydü. Tano'nun bir istediğini iki etmemesi gerekiyordu. Tano ikramiyeyi aldığı gün o adamın çalıştığı bankaya yatıracaktı parasını. Adam bizzat onunla ilgilenecek ve para dolu çanta yerine boş bir çanta alarak işlemleri gerçekleştirecekti. Ardından o sırada içeri dalan banka soyguncuları gişelerdeki parayı ve boş çantayı da alıp kayıplara karışacaktı.

Tano'nun hatası şanslı biletin elinde olduğunu herkese duyurup banka soyguncularının dikkatini çekmek olacaktı. Tabii ki bu, anlayış gösterilebilir bir durumdu. Kim böylesi bir şanslı kutlamanın cazibesine karşı koyabilir ki? Belki aptal durumuna düşecekti fakat yastık altında 490 milyon fazlası olacaktı.

Tano'ya planı açıkladığımdaki yüz ifadesi aklıma gelince gülümsedim. Dolandırıcılık oyunu adrenalin seviyesini yükseltmişti ve planı kabul etmişti. Açgözlülüğünden ziyade bu oyunun kararında etkili olduğunu düşünmüştüm. Tabii ki kibir ve gösteriş merakı da etkili olmuştur. Kendi başına ilerleyeceğini biliyordum. Tiyatro için kendi adamlarını banka soyguncuları olarak devreye sokacaktı.

Milla beni gördüğüm düşlerden çekip uyandırmıştı.

“Ne fikri? Neden bahsediyorsun Bravo?”

Hakkımda artık neredeyse her şeyi bilmesine rağmen bana hâlâ Bravo diye sesleniyordu.

Dönüp baktım.

“Tano tutuklanacak.”

“Ne zaman?”

“Yakında.”

Yüzünü yeniden yola çevirmişti. Trafik ışıklarını, yayaları, akıp giden şeritleri izlerken muhtemelen kendi başına da kötü şeylerin geleceğini düşünüyordu.

“Tanrım! Nasıl yani? Delirdin mi yoksa? İkimizi de öldürtür.”

“Böyle bir şey olmayacak.”

Yapabildiğim kadar özgüveni yüksek bir tonda konuşarak onu rahatlatmaya çalıştım.

“Şimdi sana yapacaklarını söylüyorum. On beş günlüğüne izine çıkacaksın. Gidip güzel bir yerlerde dinleneceksin. Hatta başka bir ülkeye bile gidebilirsin.”

Kendini tatil yaparken hayal etmesi için birkaç saniye bekledim.

“Geri döndüğünde avukatımın masasında senin için hazırlanmış elli milyon liralık bir çek bulacaksın ve aramızda geçen konuşmaları, benim Tano ile tanışmamı, hepsini unutacaksın.”

“Peki, Tano ne olacak?”

“Endişelenme. Onu ben halledeceğim.”

Havaalanında yapılan anonslar yeniden kulağıma geliyor ve nerede olduğumu hatırlıyorum. Elimde Güney Amerika'ya bir biletle

Linate Havaalanı'ndayım. Kontuarın açık olduğunu görünce gidip genç bir kadın olan görevliye belgeleri teslim ediyorum.

"Buon giorno."

Bana bakıp gülümsüyor. Ben de aynı şekilde karşılık veriyorum.

İsmimi biletten kontrol ediyor.

"Size de buon giorno, Sinyor Sangiorgi."

Çantamın el bagajı statüsüne girebileceğini biliyorum ama yine de elimde çanta taşımak istemiyorum. Çantamı teslim edip çıkış kapılarına doğru gidiyorum.

Televizyon izleyip ziyafet çekerek günlerimi bir motelde geçir-miştim. Yalnızca yemek ve gazete almak için odamdan çıkıyordum. Her yanı cehennem yerine çeviren yangını oradan izledim. Her şey bittiğinde ve ateş küllendiğinde olanları yalnızca canı yananlar hatırlayacaktı.

Gizli yuvamdan çıkmaya karar verdiğim gün Ugo ile ofisinin iki kat altındaki noterde buluştuk. Ona noter huzurunda piyango bileti ile yapmasını istediğim şeylerin yetkisini verdim ve hizmetlerinin karşılığında bir milyon liret ödeyeceğimi beyan ettim. Carmine'yi San Vittore Hapishanesi'nde ziyaret etme iznini de alabilmiştim. Ugo'ya benim adıma yapacağı finansal işlemlerin yetkisini noter onayıyla devrettikten sonra oradan ayrıldık.

Sonrasında Ugo'nun ofisine çıktık ve oradan giderken Ugo elimi sıkıp beni gülümseten bir soru sordu. Çünkü aynı soruyu ben de Carla'ya sormuştum.

"Bir daha göreceğim miyim seni?"

Onu öpüp başka koşullarda tanışsaydık her şey farklı olurdu demedim elbette. O anda olasılıklardan başka bir cevabım yoktu.

“Kim bilir?”

Güler yüzlü bir polis memuru pasaportumu hızla kontrol edip geri veriyor ve sıradaki yolcuyu çağırıyor. Duty-free’den birkaç paket sigara almaya karar veriyorum. Bir süre dolaştıktan sonra elimde iki karton Marlboro ile kasaya gidiyorum. Pasaportumu gösterip ödemeyi yapıyorum. Acele etmeden uçağımın olduğu kapıya yürüyorum. Bekleme salonunda oturuyorum ve Tano ile ilgili haber bana Carmine ile hapishanede yaptığımız son görüşmeyi hatırlatıyor.

Yanında bir gardiyanla birlikte odaya girmişti. Gardiyan özel konuşabilmemiz için görüş mesafesini de hesaba katarak biraz uzaklaştı. Carmine’in fiziksel görünümünde herhangi bir değişiklik yoktu. Hâlâ tanıdığım en çirkin adamdı. Fiziksel formunda da bir değişiklik olduğunu zannetmiyordum. Burada dövüslere devam ettiğinden emindim. Erkekler hiçbir zaman büyümüyorlardı. Kimin çükünün daha büyük olduğu her zaman en büyük meseleydi onlar için.

Karşıma oturdu. Yüzünde özgürlüğü elinden alınmış bir adamın yorgun ifadesi vardı.

“Ciao, Bravo.”

“Ciao, Carmine.”

Gardiyanın bizi duyamayacağından emin olmak için göz ucuyla yanları kontrol etti.

“Luciana beni ziyarete geldi. Oğlumun birkaç fotoğrafını da getirdi.”

“Çok güzel bir çocuk.”

Çirkin suratlı babasının gururlandığı belliydi.

“Evet, yakışıklı bir erkek olacak.”

Aniden susmasından çocuğun sağlık sorununu düşündüğünü anlamıştım. Karısı, Rosario'nun hastalığından bahsetmiş olmalıydı.

“Yaptığın iyilikten bahsetti.”

“Önemli değil.”

“Olur mu öyle şey... Bu kahrolası hapishanede olmasaydım ben hallederdim.”

Yüzünü çaresizlik içinde buruşturmuştu. Bugüne kadar yaptığı hataları çocuğunun hastalığıyla ödemek zorunda kalmış gibi bir durumdaydı ve bu durum ona hapis yatmaktan bile daha çok acı veriyordu.

“Carmine, hâlâ ailen için yapabileceğin bir şeyler var.”

“Buraya tıkılmışken ne bok yiyebilirim ki?”

Sesimi alçaltarak devam ettim.

“Oğlun hasta ve tedaviye ihtiyacı var. Oldukça masraflı bir tedavi hem de.”

Göğsüne saplanmış bıçağı çeviren bir canavar gibi hissediyordum kendimi. Fakat sonrasında söyleyeceklerim için gerçeği bir kez daha yüzüne vurmak zorundaydım.

“Karına iki yüz elli milyon liretlik bir çek vermeye hazırım. Bu para Rosario'nun tedavisine ve iyi bir gelecek sahibi olmasına yeter de artar bile. Sağlıklı bir çevrede büyüüp eğitimine devam edebilir.”

Yavaşça sandalyeme yaslanıp söylediklerimi düşünmesi için ona kısa bir süre verdim. Tabii ki şu hayatta her şeyin karşılıklı olduğunu bilen bir adamla konuşuyordum.

“Karşılığında ne yapacağım?”

Sesimi iyice alçaltmıştım.

“Tano Casale'yi tanıyor musun?”

Cevap bile vermemişti. Tano Casale'yi herkes tanırdı elbette. Sözlerimi sürdürmemi bekliyordu.

“Birkaç gün içinde tutuklanacak fakat uzun bir süre içeride kalacağını zannetmiyorum. Polis büyük ihtimalle onu buraya getirecek.”

Ne demek istediğimi gayet iyi anlamasına rağmen yüzünde merak dolu bir ifade belirmişti.

“Yani?”

Gözlerinin içine baktım. Hayatımda hiç bu kadar soğukkanlı olduğum başka bir an hatırlamıyordum.

“Onu öldürmeni istiyorum.”

Hostesin anonsu, hafızamda gardiyandan onu koğuşuna götürmesini isteyen Carmine'in sesini bastırıyor. Sıraya geçip diğeryolcularla beraber terminal dışına doğru ilerliyorum. Diğeryolcuları dikkatle inceliyorum. İçlerinde tanıdığım kimse yok. Biletimi uzattığım genç kadın iyi yolculuklar diliyor.

Terminal çıkışında bir otobüs, yolcuları uçağı taşımak için bekliyor. Bir an dönüp ardımızda kalan insanlara bakıyorum. Bazen yalnızlığım acı verse de özgürüm.

Bravo bile vedalaşmaya gelmemiş.

MAYDS 1988

SON SÖZ

Uykusunda kıpırdayan Pilar'ın bacağı bana dokunuyor.

Uyanıp gözlerimi açıyorum. Sabah güneşi panjurların arasından içeri sızıyor. Bu oda-hiçbir zaman karanlıkta kalmıyor. Başımı çevirip uyumasını seyrediyorum. Üzerindeki çarşaf kaymış ve tamamen çıplak. Saçları kısa ve parlak. Göğüsleri küçük, basenlerinin kıvrımları enfes ve bacakları uzun.

İnce, uzun ve kuvvetli bir kadın.

Gecenin yarısı seviştiği adamı diğer yatak odasında bırakmıştı. Bir süre ben de o odadaki koltukta oturup onların zevkten kıvranan genç, bronzlaşmış bedenlerini izlemiştim; ama artık ben genç değildim. Ne zaman birilerinin sevişmesini izlesem aynı şeyi hatırlıyorum fakat izlemekten de vazgeçemiyorum.

Bir süre sonra kalkıp odama geçmiştim. Yatağıma yüz üstü yattıktan bir süre sonra yere basan çıplak ayak seslerinin yaklaştığını duydum ve Pilar'ın yatağa girdiğini hissettim. Yaklaşıp kollarımın arasına yerleşmişti. Sıcak nefesini yüzümde hissediyordum.

“Uyuyor musun?”

“Hayır.”

Elini kaldırıp yüzümü okşadı.

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Üzerime çıkıp bedenini bedenime bastırdı. Sıcacık tenini ve yumuşak göğüslerini hissediyordum. Öpüşmeye başladık ve kasıklarımıza acı çökene dek devam ettik.

Yavaşça kendi tarafıma doğru çekildim ve bir yandan kalçasını okşamaya devam ettim. Varlığımı hissetmesi için değil, onun varlığından emin olmak için elimi bir süre çekmedim.

Dün geceyi kendimize ayırmıştık. Uzun süredir beraber bir şeyler yapmıyorduk. Otellerimin birine yakın bir yerde, Playa El Yaque’de akşam yemeğimizi yedik. Ardından havai fişek gösterisi olan bir plaj partisine katıldık. Müzik, kızlar, bira ve pek çok şey vardı. Elimde soğuk bir bira kutusuyla bir kayanın üstüne oturdum ve genç, sarışın bir Amerikalı sörfçü ile konuşan Pilar’ı izledim. Gülüşüyorlardı ve birbirlerinden hoşlandıklarını anlamıştım. Pilar bir ara dönüp bana baktı ve göz göze geldik. Gülümsedim. Eve dönerken genç sörfçü de bizimle geldi.

Yataktan çıkıyorum. Çıplağım. Bedenimden utanmamayı öğrenmiştim. Sırrımı saklıyorum ama utanmıyorum. Bedenimle barışık olmayı Pilar’dan öğrenmiştim ama bunu ona söyleyemedim. Kendime sakladığım çok özel şeyleri paylaşırsam büyüünün bozulacağını düşünüyordum.

Aynı özgürlüğü ona da tanımıştım.

Çıplak ayak yürüyüp banyoya gidiyorum. Balkon kapısını açıp terasa çıkıyorum. Evim kimsenin beni görmeyeceği, izole bir yerde. Gözümün önündeki okyanus manzarası sonsuzluğa

uzanıyormuş gibi duruyor. Gökyüzü bulutsuz ve insan algısını zorlayacak kadar masmavi.

Ilık bir sabah rüzgârı bedenimi okşuyor.

Bu kadar huzura hâlâ alışamadım.

Duvarları ve dekorasyonu Fas mimarisini anımsatan banyoya geri dönüyorum. Duvar boyunca kaplı aynadan kendimi izliyorum ve bedenimi olduğu gibi kabul ediyorum. Saçlarıma düşen hafif griliklere rağmen gözlerim hâlâ aynı canlılıkta. Spor yapmaya hiç ara vermedim ve fiziksel formum da çok iyi durumda. Kırk beş yaşından kesinlikle daha genç gözüküyorum.

Duş musluğunu açıp suyun altına giriyorum. Sabunlanıp köpüklerin gecenin izlerini alıp götürmesini izliyorum. Kafamı tamamen boşaltana kadar suyun altında kalıyorum.

Duştan çıkıp bornozumu üzerime geçiriyorum.

Yatak odasına geçiyorum. Pilar hâlâ uyuyor. Pozisyonunu bile değiştirmemiş. Beyaz çarşafların arasında altın ve amber karışımı bir mücevher gibi parlıyor. Fakat üzerinde yattığı yatağın ayaklarında gizli bölmeleri yok. Paramı saklamak zorunda olmayalı uzun zaman olmuştu.

Giysi dolabından keten bir pantolon, gömlek ve bir çift rahat ayakkabı çıkarıp giyiniyorum. Bu adada her şey kişisel rahatlık ve konfor için tasarlanmıştı. Güne başlamaya hazırım.

Yatak odasından çıkıp içinde mutfak, birçok koltuk ve kahve sehpasını barındıran geniş salona giriyorum. Yardımcım Feliciana kahvaltıyı terasa hazırlamış. Masaya oturup bir bardak portakal suyu dolduruyorum. Buranın terasıyla yatak odasınıninki hemen hemen aynı manzaraya sahip.

Güneş yükseliyor ve güzel bir mayıs günü adım adım doğuyor.

Henüz sağanak yağış dönemi gelmedi. Adanın iklimi gereği hazirandan ağustosa kadar özellikle geceleri yağmurlar yağdığı görülür.

Ani, şiddetli ve hızlı...

Yağmurun ardından her şey temizlenir ve zihnini de temizlenmiş hissedersin.

İtalya'dan ayrıldıktan sonra dünyayı dolaştım. Güney Amerika'ya, Asya'ya, Birleşik Devletler'e ve Kanada'ya gittim. Bir sürü param vardı. Annemden miras kalmıştı. Cenazesine bile gitmememe rağmen mirasını bana bırakmıştı. Onu bir kere bile ziyaret etmediğim için pişman olmuştum. Üstüne bir de babamdan kalanları nakit paraya çevirdim. Artık önümde kırmızı bir halı seriliydi. Aniden yirmi sekiz milyar liretlik servete sahip, zengin bir adam olmuştum.

Yalnızca Amedeo Sangiorgi'nin evine dokunmamıştım. Avukatım Ugo Biondi'ye talimat vermiştim ve ondan gelen para ve evi mafya mağduru ailelerle ilgilenen vakıflara bağışladım.

Feliciano sessizce mutfaktan geliyor. Orta yaşlı, sarı tenli bir kadın. Yedi yıldır evimin bütün işlerine, Piedras Negras'tan her gün işe gelip giden yardımcısı bir kız ile beraber bakıyor. Ayrıca Cristobal isimli bir bahçıvan da bizimle çalışıyor. İki karısı ve dört çocuğu var. Daima gülümseyen ve neşeli bahçıvanımızın yaşını tahmin etmek imkânsız. La Guardia'da yaşıyor ve kocaman kamyonu ve aletleriyle her gün uğruyor. Nefesi her zaman şarap kokar ve gülümsediğinde birkaç dişinin eksik olduğu görülür.

Feliciano masaya birkaç İtalyan gazetesi bırakıyor.

"*Senyor*, işte İtalyan gazeteleriniz. Cristobal bunları *Porlamar*'dan almış."

Uzun bir yolculuk sonucu buraya ulaşan *Il Corriere della Sera*'yı alıyorum. Oldukça titiz olmasının yanı sıra müthiş bir aşçı olan Feliciana kahvaltı için ne istediğimi soruyor.

“Bugün ne yemek isterdiniz?”

“Kızarmış yumurta ve ekmek. Ardından eğer varsa harika hindistan cevizli kekinden kahvemle birlikte bir dilim isterim.”

“Elbette var. Feliciana'nın keki her zaman hazırdır bu evde.”

Sekiz yıldır burada yaşıyorum ve İspanyolcam çok kötü bir seviyeden orta seviyeye ve ardından mükemmel bir seviyeye ulaştı. Eşi bulunmaz yardımcım yabancı dil öğrenme konusunda o kadar da hevesli değil. İtalyanca bazı kelimeleri anlasa da tek kelime bile konuşmayı reddediyor.

Buraya yani Margarita Adası'na İtalyan gazeteleri birkaç gün gecikmeli olarak ulaşıyor.

Bugün ayın on biri. Oysa elimdeki gazetenin tarihi 9 Mayıs.

On yıl önce bugün Aldo Moro'nun cansız bedeni bir Renault R4'ün bagajında bulunmuştu. Üçüncü sayfadaki yazının ortasında, terk edilmiş bedenin fotoğrafı yerleştirilmiş.

Aklıma otel odasındaki kelimeler geliyor ve ürperiyorum.

Aldo Moro çoktan ölmüştü zaten...

Böylesi trajik olaylar sonucunda ölen adam devlet töreniyle toprağa verilmişti. Babamın ve amcamın cenazesi ise pislğin halının altına süpürülmesi gibi gizlice aradan çıkarılmış, kimse cenazelerine katılmak istememişti. Artık gazetelerde küçük fotoğraflarıyla tuhaf olayların kahramanları olarak anılan, istenmeyen adamlardı.

Dünyanın her yerinde olduğu gibi İtalya'da da bazen birilerini hatırlamayı seçeriz. Bazen ise birilerini unuturuz.

Yumurta ve ekmek servis edildiği sırada Pilar üzerinde bor-nozu ile salonda beliriyor. Ayakları çıplak ve ıslak saçlarıyla manzaraya bakıp geriniyor. Ardından yanıma geliyor.

“*Como estas, mi hermoso Italiano?*”

Elini öpüyorum. Mis gibi kokuyor.

“Harikayım. Başka nasıl olabilirdim ki?”

Pilar yumurtaları işaret edip Feliciano ile konuşuyor.

“Aynısından alabilir miyim?”

Feliciano mutfağa dönerken masaya oturan Pilar tabağım-daki kızarmış ekmekten bir dilim çalıp hamster taklidi yaparak yemeye başlıyor. Her zaman olduğu gibi kahkahayla gülüyorum. Sürahiden kendisine bir bardak *coco frio* dolduruyor.

“Bugün ne yapacaksın?”

“El Pueblo del Viento’ya gitmem gerekiyor. Yeni bir alışveriş merkeziyle ilgili bir toplantı var. Yatırım yapmaya niyetim var mı merak ediyorlar.”

“Var mı?”

“Param mı, yoksa niyetim mi?”

Ekmeğinin kalan son parçasını bana doğru atıyor.

“*Estupido*”.

Kollarımı açıyorum.

“Sorun fikirler değil, para.”

Uzanıp bana sarılıyor ve alnını alnıma bastırıyor.

“Benim zavallı, beş parasız sevgilim. Pampatar’da bir otelde güzel kızlara meraklı, İsviçreli bir adam kalıyormuş. İstersen gidebilirim.”

3 Nasılsın, benim yakışıklı İtalyan’ım? (ç. n.)

4 Aptal. (ç. n.)

Bu sözlerle geçmişe gidiyorum. Gökyüzünde küçük bir bulut gözüme takılıyor. Aklımdan geçenleri Pilar'a belli etmemek için elimden geleni yapıyorum.

“Sanırım buna gerek kalmayacak.”

Şaşkın gözlerle yüzüme bakıyor ve kahkahayı basıyor.

“Kıskandın mı yoksa? *Madre de Dios*⁵, kıskandın sen. *Hermoso y celoso*⁶.”

Yanıma gelip kucağıma oturuyor ve sarılıyor. Saçları, teni, dudakları mis gibi kokuyor.

“*Te quiero*⁷.”

“*Yo te quiero tambien*⁸.”

Son birkaç saatte ikinci kez bunu birbirimize söylemiştik. Pilar hayatıma beklenmedik bir hediye gibi girmişti. İspanya'dan Playa El Aqua'ya bir şeylerden kaçmak için gelmiş zengin bir turistti. Benimle tanıştıktan sonra tatilini uzatmaya karar vermişti. En başta bir ay daha kalacaktı fakat buna daha sonra iki ay daha eklendi. Ardından benim evime taşındı. Sonunda geri dönüş fikri artık rafa kalktı. Ona kendimle ilgili her şeyi anlattım. Yapabileceklerimi ve yapamayacaklarımı en başta söyledim. O da aynı şeyi yaptı. O zamandan beri, yaklaşık beş yıldır rahat ve mutlu bir ilişki yaşıyoruz. Bir aile olmayabiliriz ama ona en yakın şeyi yaşadığımızı düşünüyorum.

Pilar'ı kucaklayıp sandalyesine geri oturtttuktan sonra üzerimdeki ekmek kırıntılarını temizliyorum.

“Çıkmam gerek. Sen ne yapacaksın bugün?”

5 Aman Tanrım. (ç. n.)

6 Yakışıklı ve kıskanç. (ç. n.)

7 Seni seviyorum. (ç. n.)

8 Ben de seni seviyorum. (ç. n.)

“Howard beni öğleden sonra sörf yapmaya davet etti. Uyanıktan sonra El Yaque’ye gideceğiz.”

Howard dün gece bizimle eve gelen genç adamdı. Dün geceki yoğun mesaiden sonra kolay kolay uyanabileceğini zannetmiyordum. Pilar’ın ifadesinden onun da benimle aynı fikirde olduğunu sezmiştim.

“Güzel. Toplantıdan sonra tatil köyüne uğrayacağım. Müdürle konuşmam gereken şeyler var. Birkaç bungalovu yenilemeyi düşünüyoruz.”

Olası bir tepkinin önüne geçmek için devam ediyorum.

“Para sorunu olmadığına seni temin ederim. Zengin İsviçreli beyefendiye gitmek zorunda kalmayacaksın.”

Yeniden gülüyor.

Dönüp terastan çıktığım sırada arkamdan sesleniyor.

“Patrol bana lazım. Mercedes’i alır mısın?”

Dönmeden, başparmağımı kaldırarak olur diyorum.

Masmavi gökyüzünü yansıtan havuzun etrafından dolanıp garaja gidiyorum. Bahçe Cristobal sayesinde irili ufaklı ağaçlar, palmiyeler ve renk renk çiçeklerle kaplı.

Nissan Patrol’un hemen yanında park etmiş, anahtarı kontağın üzerinde bir Mercedes Sedan duruyor. Binip motoru çalıştırıyorum. Arazimin devamındaki yolu takip edip Avenida 31 de Julio’ya dönüyorum ve yolun sonundaki Porlamar’a bağlanan otobana çıkıyorum.

Ne zaman adanın etrafında arabayla dolaşsam burada yaşamayı seçtiğim için kendimi tebrik ediyorum. Buraya ilk geldiğimde başlangıçta güzelliğinden büyülenmişim. Bir süre sonra daha ciddi bir gözle incelemeye karar verdim adayı ve pek

yakında turistik bir patlama yapacak potansiyelini fark ettim. Dediğim gibi de oldu ve adada turizm hâlâ gelişmeye devam ediyor. Üç otel satın alıp restoran, dükkân, turizm acentesi gibi birkaç alana yatırımlar yaptım.

Durumum hiç de fena sayılmaz.

Radyoyu açıyorum. Yarı asfalt yarı toprak yolda arkamdan toz bulutları kalkıyor ve keyifle müzik dinliyorum. Sahile vardığımda içinde bir tatil köyümün olduğu El Pueblo del Viento'nun personel için ayrılmış otoparkına park ediyorum.

Taş duvar ve ahşap karışımı, eski, otantik görünümlü fakat içinde modern bir konfor sunan bir dizi bungalovum var burada. Kulüp binasında resepsiyon, restoran ve güzellik merkezi gibi bölümler turistlere hizmet sunuyor.

Tatil köyü, ismini rüzgâr sörfçüleri için bir cennet olan Margarita Adası'ndan alıyor. Müşterilerimin büyük kısmını, burayı ilgilendikleri spor dalı için bir cennet olarak gören sörf fanatikleri oluşturuyor. Odalarından çıkıp birkaç dakika yürüdükten sonra sörf tahtalarıyla eşsiz dalgaların tadını çıkarıyorlar. Elbette bunun da pahalı bir karşılığı var.

Bugün katılacağım toplantıyı tatil köyünün konferans odasında yapmaya karar vermiştik. Saygı gereği ve biraz da benim katılımımı garantilemek için bu yolu seçtiklerini biliyordum. Sonuçta bugüne kadar karşılaştıkları en cesur girişimci bendim. Para söz konusu oldu mu dünyanın her yerinde pantolonlar inmeye hazırdır.

Kulüp binasına doğru yürüyüp ön kapıdan içeri giriyorum.

Adaya yeni gelmiş birkaç turist resepsiyonda odalarının gösterilmesini bekliyor. Hemen yanlarında görevlilerce taşınmayı

bekleyen renkli valizler duruyor. Masaya doğru yürüyüp üç kişilik bir aileyle meşgul olan sakallı, kısa boylu, saçları neredeyse kelleşmiş müdürümüze şöyle bir göz atıyorum.

Yanında uzun boylu, atletik yapılı ve düz çeneli bir adam ayakta bekliyor. Amerikalı olduğunu anlamamız için bayrak sallamasına gerek yok. Hemen yanında yedi yaşında gösteren bir erkek çocuğu ve uzun boylu, ince yapılı, koyu sarı saçlı bir kadın duruyor. Kadının üzerinde blucin ve hafif bir tişört var.

Duruşlarından bir problem olduğunu seziyorum. Müdür o sırada beni fark edip işaret ediyor. Ailenin üç üyesi aynı anda dönüp bana bakıyor.

Kadın Carla'nın ta kendisi.

Kalbimin bir anda durduğunu zannediyorum. Dengemi kaybetmemek için büyük çaba harcayarak onlara doğru yürümeye devam ediyorum. Yıllar sonra yeniden gördüğüm kadına karşı tuhaf bir yüz ifadesi takınmamak, soğukkanlılığımı korumak için mücadele ediyorum.

"Buenos dias, Guillermo. Que pasa?"

"Bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyorum. McKay ailesi rezervasyonları olduğunu söylüyor fakat kayıtlarımızda isimlerini göremiyorum. Maalesef bütün odalarımız dolu ve kendilerine verecek yerimiz yok."

Müdür herkesin anlaması için İngilizce konuşmuştu.

Küçük çocuk babasının elini tuttu.

"Babacığım, burası çok güzel. Sörfçüleri görüyor musun? Burada kalabilir miyiz?"

Carla çocuğu elinden tutup kendisine doğru çekiyor.

“Bakacağız Malcolm. Her şeyin yoluna gireceğinden eminim.”

Elimi adama uzatıyorum ve tokalaşıyoruz. Konuşma İngilizce devam ediyor.

“Bay McKay, benim adım Nicola Sangiorgi. Bu otelin sahibiyim. Oğlunuzu üzmemek için elimden geleni yapacağım.”

Carla gerçek ismimi duyduğunda yalnızca benim fark edebileceğim bir şekilde sarsılmıştı.

Yanlarından ayrılıp rezervasyon listesini kontrol ediyorum. Müdür haklıydı. Bütün odalar rezerve edilmişti.

Listede sürekli müşterimiz olduğu için artık arkadaşımız olarak da gördüğüm Fransız bir çiftin ismini fark ediyorum. Müdüre isimleri gösteriyorum.

“Tournier çiftine rezervasyon sırasında bir yanlışlık olduğunu ve onları burada ağırlayamayacağımızı bildirin lütfen. Kendimizi affettirmek için onları La Fortaleza’da ağırlayacağımızı ve ücret almayacağımızı da ekleyin.”

La Fortaleza sahip olduğum otellerden bir diğerydi ve Juan Griego’daki en iyi otelimdi. Fransız çiftin şikâyetçi olacağını zannetmiyordum.

“Fakat onlar...”

“Zaten sörfle ilgilenmiyorlar. Ücretsiz olarak en iyi otelimde kalacaklarından memnun olacaklarına eminim. Dediğimi yaptığınızda her şeyin yoluna gireceğini göreceksiniz.”

“Nasıl isterseniz Senyor Sangiorgi.”

Yüzündeki ifadeden beni bir enayi gibi gördüğünü anlayabiliyorum.

Sonuçta o bir çalışan ve patron mutluyorsa o da mutlu olmalı.

Müdür işine dönerken, neler olacağını merakla bekleyen ailenin yanına dönüyorum ve bekledikleri iyi haberi veriyorum.

“Her şey yoluna girdi. Kaydınız yapılır yapılmaz kapı görevlisi bavullarınız için size yardım edecek. El Pueblo del Viento’da güzel vakit geçirmenizi dilerim.”

Küçük çocuk sevinçten kollarını havaya kaldırıyor.

“Yaşasın!”

Babası bana beraber barbekü partileri düzenlediği, beyzbol maçlarına gittiği eski bir arkadaşımıymışım gibi dostça gülümsüyor. İyi bir mesleği olduğundan eminim.

Avukat olabilir ya da doktor.

“Teşekkür etmeme ve kendimi tanıtmama izin verin lütfen. Adım Paul McKay. Oğlum Malcolm ile çoktan tanıştınız zaten.”

Yanında duran kadını işaret ediyor.

“Karım Luisa. O da sizin gibi İtalyan.”

Carla’nın uzattığı eli sıkıyorum. Luisa benim için bir yabancı ismi.

“Sizinle tanışmaktan çok mutlu oldum Sinyora. Ülkemizi sizin gibi zarif hanımların temsil etmesi büyük bir onur.”

Carla yalnızca başını aşağı yukarı sallayıp hafifçe gülümsüyor.

Bir adım geri çekiliyorum.

“Affedersiniz. Müsaadenizle yapmam gereken birkaç işim var.”

Yanlarından ayrılıp resepsiyona yürüyorum.

Kendi kendime nasıl hissettiğimi soruyorum.

Ne diyebilirdim ki?

Dünyanın küçük bir yer olduğuna bir kez daha inanıyorum. Kaos ve şans hiçbir zaman olduğu yerde durmadığını hatırla-

tıyor ve hayatlarımızda ne yaparsak yapalım, yine de son sözü hayatın kendisinin söylediğini yüzümüze çarpıyor.

Resepsiyon masasına gidip kızlardan birinden telefonu uzatmasını istiyorum. Sekreterimi arıyorum. Telefonun ilk çalışında yanıtıyor.

“Rosita Seguro, nasıl yardımcı olabilirim?”

“Rosita, bana bir iyilik yap ve Helizondo, Manzana, Cortes ve Llosa’ya programımda bir aksaklık çıktığını ilet. Toplantıyı ileride onların belirleyeceği bir tarihe erteleyebilir miyiz diye sor lütfen.”

“Tabii Senyor Sangiorgi.”

Telefonu resepsiyondaki kıza geri verip mutfakların karşısına inşa ettirdiğim ofise gidiyorum. İçeri girer girmez kapıyı arkamdan kapatıp bir bardak su dolduruyorum.

Suyu bir yudumda içip bitiriyorum. Aklıma babamla son konuşmamız sırasında uzun uzun su içmesi geliyor. O adamı hiçbir zaman anlamamıştım fakat öyle zor bir durumda neden suya ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyordum. Masama geçip tekerlekli, deri sandalyeme yaslanıyorum.

Toplantıyı iptal ettim çünkü şu anda işlere odaklanacak durumda değilim. Bunu yapamam. Özellikle de Carla’nın gözlerine baktıktan ve geçmişle göz göze geldikten sonra hiç yapamam.

Sen olsaydın parasız yapardım...

Üzerinden yıllar geçmesine rağmen bu sözleri daha dün söylemiş gibi hatırlıyorum. Daytona’nın saçları, Ascot Club’dan çıkışımız ve serin sabah havası, Tulip’in karşımda yıkılışı, Tano Casale’nin sesi, Lucio’nun gözlükleri, Carmine’in yüzü...

Her detayı, her sözü, her rengi hatırlıyorum.

Yüzüme sıçrayan kanı bile hisseder gibiyim.

Geçmiş günleri düşünürken kapı çalıyor.

“Evet?”

Kapı açılıyor ve çalışanlardan birisi kafasını kapı aralığından uzatıyor.

“Senyor Sangiorgi, bir hanım sizinle konuşmak istiyor.”

İç çekiyorum. Bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim.

İçimde bir şeyler uzun süredir hiç olmadığı gibi kıpırıyor. Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin kalbim hiçbir zaman güvenilir bir suç ortağım olamayacak sanırım.

“İçeri gelmesini söyle.”

Ayağa kalktığım sırada Carla ofise giriyor. Masanın önündeki sandalyelerden birini işaret ediyorum. O oturur oturmaz ben de sandalyeme yerleşiyorum.

Yüzüne bakıyorum. Aradan geçen on yıl güzelliğini saflaştırıp yumuşatmış. Güzelliği, gökyüzünün gün batımından bir saat önceki yumuşak ve parlak ışıklarına benziyor. Saç modeli ve rengi yıllar önce Alex’in yaptıklarıyla uyuyor.

Gözleri hâlâ aynı ve hiçbir zaman değişeceklerini zannetmiyorum.

Keşke başka biri olsaydım ve başka koşullarda tanışsaydık...

Fakat olmamıştı işte.

“Ciao, Bravo.”

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

“Kimse bana uzun zamandır bu isimle seslenmemişti.”

“Sana çok yakıştığını düşünmüşümdür.”

Karşılığında bir şey demiyorum. Konuşmaya devam ediyor.

“Onca yıl sonra taşınması pek de kolay olmayan bir isimle karşımdasın.”

“İsmim bu. Bir zamanlar diğer isimler kadar güzel olduğunu düşünürdüm. Fakat yanılmıştım.”

Bir paket sigara çıkarıp Carla’ya ikram ediyorum. Reddetmesine şaşıyorum.

Şaşkınlığımı görmüş olmalı ki gülümsüyor.

“Zaman geçtikçe kötü alışkanlıklara hayır demek daha kolay oluyor.”

Sigaramı yakarken bunun her zaman doğru olmadığını düşünüyorum.

“Kocan çok iyi bir insana benziyor.”

“Öyledir.”

“Oğlun çok sevimli, akıllı bir çocuk.”

Gülümserken gözlerini kocaman açıyor.

“Evet, zeki, hatta bazen fazla zeki.”

“Sen nasılsın?”

Sesimde meraktan ziyade pişmanlık var.

“Güzel özetledin aslında. Bir kocam ve bir oğlum var. Onlarla uğraşmaktan kendimi düşünmeye vakit kalmıyor.”

Ne demek istediğini anlıyorum. Bazen düşünmek o kadar da keyifli olmayabiliyor.

Ses tonumu değiştirerek konuşuyorum.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Uygun sözcükleri bulabilmek için düşündüğü belli oluyor.

“Vedalaştığımız zaman konuşmaya vaktimiz olmamıştı ama sana bir hikâye anlatmıştım. Şimdi sen bana bir hikâye borçlusun.”

Acaba uzun zamandır bu anı mı bekliyordu? Ben olsaydım sanırım aynı şeyi yapardım.

“Oldukça basit bir hikâye aslında. Birkaç cümleyle özetlenebilir.”

Gözlerini yüzüme dikip devam etmemi bekliyor.

“Bir zamanlar genç, yakışıklı ve zengindim. İstedğim kızla beraber oluyordum. Palermo’da oldukça ünlüydüm. Hukuk fakültesindeki son yılımda yanlış bir kıza âşık oldum. Turi Martesano’nun yeğeni de aynı kızdan hoşlanmış. Turi Martesano mafyanın önde gelenlerinden biriydi. Beni tehdit ettiler. Fakat babamın politik ilişkilerinin beni koruyacağını, dokunulmaz olduğumu düşünmüştüm.”

O zamanki saflığımla aklıma geliyor ve gülümsüyorum.

“Kız da bana âşıktı tabii. Gerçi olacakları bilseydim derhal ondan uzaklaştırdım. Görüşmeye devam ettik. Bir gece eve dönerken üç adam tarafından başıma bir şey geçirilerek kaçırıldım.”

Anlattıklarımı gözünde canlandırabilmesi için bekliyorum. Geçmiş deneyimlerinden dolayı pek de zorlanacağını düşünmüyorum.

“Beni bir yere götürdüler. Etraftaki kokulardan bir çiftliğe getirildiğimi tahmin ediyordum. Sert, ciddi bir ses uslu durursam canımı o kadar da yakmayacağını söyledi. Bir yandan da Bravo, Bravo diyordu. Ardından pantolonumu indirdiler ve penisimi kestiler.”

Bu kısmı ben bile hayal etmekte zorlanıyorum. Kafama bir şey geçirmişlerdi ve her yer karanlıktı. Tek hatırladığım hissettiğim acıdan dolayı gözlerimde çakan şimşeklerdi.

“Sonra ne oldu?”

“Beni Mondello’daki villamızın önüne attılar. Derhal özel bir kliniğe götürüldüm ve ameliyata alındım. Tabii ki bütün işlemler büyük bir gizlilikle yapıldı ve Amedeo Sangiorgi’nin oğlunun kaçırılıp hadım edildiğini kimseler duymadı.”

Anlatırken kendi sesimden duyduklarına ben bile hâlâ inanamıyorum.

“İyileştikten sonra Roma’da bir psikiyatr kontrolünde tedaviye başladım. Bir travma yaşadığımı ve terapi görmem gerektiğimi söylemişlerdi. Sonuç itibarıyla şüpheli bir insana dönüşmüştüm. Evimin önüne bırakılmam ve götürüldüğüm klinikte tanıdık bir doktorun olması büyük şanstı. Fakat bir yandan da sanki babam olayla ilgili önceden uyarılmış gibi hazırlıklı davranmıştı.”

Bir zamanlar bir sürü insanı gözünü kırpmadan öldüren kadının yüzünün utanç ve kederle kaplandığını görüyorum.

“Aslında olacıklardan haberdarım. Bunu ölmeden önce kabul etti. Neler olacağını biliyordu ama karşı çıkacak cesareti gösterememişti. Belki gösterseydi de sonucu değiştiremeyecekti, kim bilir... O zamanlar politikada basamakları birer birer tırmanmakla çok meşguldü.”

Hikâyemdeki trajik ironiyi sindirmesi için zaman tanıyorum. Babamın sonunu getiren dosyaları elime o vermişti ve Senatör Amedeo Sangiorgi’yi kurtarabilecek tek kişinin, bir zamanlar mafyanın acımasız kanunlarına feda ettiği oğlunun ta kendisi olmasını farkında olmadan sağlamıştı.

“Bu yüzden kaçtım ve sahte bir isim kullanıp kayıplara karıştım. Aksanımdan kurtulmak için dersler aldım. Dünyadan korkuyordum ve herkesten nefret ediyordum. Erkeklerden nefret ediyordum çünkü bir daha asla tastamam bir erkek olamayacaktım. Kadınlardan nefret ediyordum çünkü beni heyecanlandırıyorlardı ancak tatmin olamıyordum.”

Carla sessizce yüzüme bakıyor. Söyleyecek daha fazla söz kalmamıştı.

“O gece hadım edilirken söyledikleri kelimedenden yeni biri doğdu: Pezevenk Bravo.”

“Seni bu hale getirenlerin isimlerini öğrenebildin mi?”

Gülümsemeye çalışıyorum.

“Kesinlikle. Profesyonel bir katil kiralınmış. Yeniden Milano’da karşılaştık. Rütbesini yükseltmişti ve mafya babası olmuştu. Sesinden tanımıştım. Onun beni tanımasına imkân yoktu çünkü kafama çuval gibi bir şey geçirmişlerdi.”

“Sonra ne oldu?”

“San Vittore Hapishanesi’nde başka bir mahkûm tarafından öldürüldü.”

Aradaki bağlantıyı çözmesi bir saniyeden az sürmüştü.

“Onu öldüren mahkûm hapse düşmeden önce Quarto Oggiaro’da yaşamış olabilir mi acaba?”

Sessizliğim sözlerini onaylıyor. O anda kendimle ilgili bir gözlemimi de aktarmadan edemiyorum.

“Gördüğün gibi senden daha iyi biri değilim.”

Hikâyem bitmişti. Dediğim gibi, uzun bir hikâye değildi. İkimizin de daha nice hikâyeleri olacak. Artık konuşacak bir şey kalmadı.

Carla ayağa kalkıyor.

“Gidip benimkileri bulsam iyi olur. Sadece teşekkür etmek için uğrayacağım demiştim.”

Carla’yı kapıya kadar geçiriyorum. Gitmeden önce dönüp bir soru soruyor.

“Şimdi bana sorduğun sorunun aynısını ben sana soracağım. Sen nasılsın?”

“İyiyim. Bir kız arkadaşım var. Diğer erkeklerle görüşmesine izin veriyorum ama para karşılığında değil elbette.”

Kapıyı açıp kısa koridorda onu takip ediyorum.

“Yine de yaşamım nasıl olurdu diye bazen merak ediyorum.”

Şaşırmıştım.

“Ne yaşamı?”

“Senin için çalışsaydım nasıl olurdu diye bazen merak ediyordum.”

Koridorun sonundaki lobiye çıkıyoruz. Ahşap panelin öteki tarafında başımıza gelenlerden habersiz, bambaşka bir dünya var.

“Sana o gün evimde de söylediğim gibi olurdu. Geri dönüşü olmayan bir yoldu ve gelecekte geriye yalnızca hoş olmayan anıların kalırdı.”

“Şu anda da yeterince kötü anım yok mu sanki?”

“Haklısın. Kimin yok ki?”

Birkaç adım sonra plaj ve deniz manzaralı terastayız. Bulduğumuz yerden Paul ve Malcolm McKay’ı görebilmemiz imkânsız ama aşağıda bir yerlerde tatilin tadını çıkardıklarından eminim. Harika bir anne ve eş olan Luisa’nın da onlara katılmasını bekliyorlar.

Bir an gerçek ismini sormak istiyorum ama vazgeçiyorum.

Gerçek ismi ne olursa olsun benim için her zaman Carla olarak kalacak.

Carla Bonelli.

Vedalaşmak üzereyken Pilar yanımıza geliyor. Geldiğini fark etmemiştim. Bizden birkaç adım uzakta duruyor ve içgüdüsel olarak bizi inceliyor.

“Pilar, Bayan McKay ile tanış. Önümüzdeki birkaç hafta ailesiyle birlikte tatil köyümüzde konuğumuz olacak.”

Pilar yaklaşıp elini uzatıyor ve Carla ile tokalaşırken hiçbir zaman çözemeyeceğim bir şekilde birbirlerini süzüyorlar. Ardından Carla, pardon Luisa, ailesinin yanına dönüyor.

“İyi günler Bay Sangiorgi. Yardımınız için teşekkür ederim. Size de iyi günler Pilar.”

Karşılık vermemizi beklemeden hızlı adımlarla yanımdan uzaklaşıyor. Sahilde ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayakla yürümeye başlayana dek onu izliyorum.

Sesini duyunca Pilar’a dönüyorum.

“O kadın senden hoşlanıyor.”

Aklımdan neler geçtiğinden habersiz gözlerime bakıyor. Gözlerimde anlaşılması zor şeyler olduğundan hiç şüphem yok.

“Yoksa o kadın için beni terk mi edeceksin?”

Yüzünü ellerimin arasına alıp kendimden oldukça emin bir sesle konuşuyorum.

“Hayır. Seni o kadın için terk etmeyeceğim.”

Ayakkabılarımı çıkarıyorum. Ben de sıcak kumu çıplak ayaklarımda hissetmek istiyorum. Kumların üzerinde çıplak ayak gezmeyeli uzun süre olmuştu. Dönüp son birkaç yılını

beraber geçirdiğim kadına bakıyorum. Üzerinde kısacık haki bir şort ve göğüslerini belli eden siyah bir tişört var.

“Buraya gel.”

Pilar yanıma yaklaşıyor ve bir kolumla omuzlarını sarıyorum.

“Biraz yürümek ister misin?”

Punta de Mangle’ye doğru amaçsızca yürümeye başlıyoruz.

Pilar kolunu belime doluyor.

“Toplantın yok muydu?”

“Sörf yapmaya gitmeyecek miydin?”

Gülümsüyor ve bembeyaz dişlerini gösteriyor.

“Çok sıkıcı bir çocuk. Seninle beraber sıkılmayı tercih ederim.”

Kollarımızı birbirimize dolayarak, nereye gittiğimizi bilmeden yürüyoruz. Yine de adımlarımızın bizi, adımlarımızın ötesinde yepyeni bir yere doğru götürdüğünü ikimiz de hissediyoruz. Belki de ayak izlerimiz başkalarınıninkiyle karışacak ve dönmek istediğimizde onları yerlerinde bulamayacağız. Ne önemi var ki? Bu adadaki herkes bir gemi kazasından öyle ya da böyle kurtulmanın bir yolunu bulmamış mıydı?

Burada ilkbahar uzun sürer ve yaz geldiğinde hiçbir şey mahvolmaz.

TEŞEKKÜR

Bu roman artık var olmayan bir dünyaya ait. İnsanlar, yıllar ve değişen toplumlar gibi o dünya da yok olup gitti. İlerleyen yaşımla beraber eridi. Onlu yaşlar yerini önce yirmilere, sonra otuzlara, kırklara ve ellilere bıraktı. Altmışlı yaşlardan söz etmek istemiyorum. Çünkü 6 iblisin sevdiği rakamdır.

O zamanlar Milano henüz bir marka değildi ve geceler hâlâ en soylu düşmanlarımızdı. Asıl bir diğer düşmanımız uykuydu ve şafak sökene kadar uyumamak hayatımızın en rutin parçasıydı. Günahları büyük bir yetenekle, keçi kılından dikilmiş gömlekler gibi üzerimize giyerdik.

O günlerde, o dünyada başlayan bir macera hâlâ devam ediyor. Bütün bu yılları unutulmaz kılan insanlara kibarlıkları ya da aksilikleri için teşekkür ederim. İyi ya da kötü bugünkü halime gelmeme katkıda bulundular.

Teker teker isimlerini yazmaya kalkarsam, yüzlerce sayfaya binlerce isim doldurmam gerekir. Hepsi adına öncelikle birine teşekkür etmek istiyorum: Biftek... Arkasında zengin ve unutulmaz şakalar, kendi dehasına özgü nüktelerle dolu bir hazine bıraktı. Az da olsa onu andığım ve ölümsüz yaratıcılığına sahip çıktığım için mutluyum.

Bu kitabın yazım ve düzeltme işlerine katkıda bulunan bazı isimleri de anmam gerek. Dostlukları ve destekleriyle yaşamımı aydınlatan insanlara bu vesileyle teşekkür etmek istiyorum.

Aşık olduğu kişinin bir Başkomisere dönüşmesine ses çıkarmadığı için Claudio Giovannone'ye, aynı fırsatı verdiği için Lavazza ailesine, iyi dileklerin değiş tokuşunda hevesli bir arabulucu olarak hizmet ettiği için Dario Tosetti'ye, gerçek çocukların tedavisinden zaman ayırıp yarattığım hayal ürünü çocuğun doğmasına katkıda bulunan Doktor Cesare Savina'ya, Bravo'nun tüyler ürpertici ameliyatıyla ilgili değerli bilgilerini esirgemeyen, Asti Kent Hastanesi Üroloji Bölümü Başkanı Doktor Franco Bardari'ye, *La Settimana Enigmistica*'da romandaki bilmecelelere yardım ettiği için Alessandro Bartezzaghi'ye, Ascot Club'ın yaratılmasında verdiği ilham için tarihçi ve Derby Club'ın efsanevi garsonu ? Tallarida'ya, Milano şehrinde suçlulara karşı amansız bir mücadele veren, komiser yardımcısı dostum Claudia Ziglotto'ya, müthiş bir baterist ve vokalist olan Andy Surdi'ye, New York gece âlemlerinde bana arkadaşlık eden genç iş adamı Giovanni Bartocci'ye, son olarak da beraber çalıştığım sevgili iş arkadaşlarım ve dostlarım; bulutların adamı Alessandro Dalai'ye, mavi gökyüzünün genç hanımefendisi Cristina Dalai'ye, en sevdiğim elf olan Lorenza Dalai'ye, herkes için söyleyecek güzel sözleri olan Antonella Fassi'ye, herkes için güzel renkler bulan Mara Scanavino'ya, basın tanıtım dâhileri Chiara Moscardelli ve Elisa Montanucci'ye, herkese anlatamayacağınız bir özelliğe sahip, kucak dansının cezbedeceğıliğine karşı koyabilen Stefano Travagli'ye, eşi benzeri bulunmaz bir özenle düzeltmeleri yapan Francesco Colombo'ya, beni her daim cesaretlendiren Piergiorgo Nicolazzini'ye, her şeyi bir araya getirip toparlayan Roberta'ya minnettarım.

Kendimi şanslı bir adam saymamın sebebi sizlersiniz.

CENTİLMEN BİR ARACI YA DA HADİM BİR FİLOZOF, MAFYA, DERİN DEVLET, TERÖR ÖRGÜTÜ VE GÜZEL KADINLAR...

UNUTULMAYACAK BİR MACERAYA HAZIR OLUN!

"Milano'nun bütün karakterleri başka bir geceyi daha karşılamaya hazır. Zenginler, hiçbir baltaya sap olamayanlar, polisler, üçkâğıtçılar, sanatla uğraşanlar ve fahişeler... Yüzler değişse de roller hep aynı. Kimin kim olduğunu ayırt edebilmek bazen çok güç. Ben ise bu çemberin dışındayım. Hayatımdaki her şey ışık hızıyla değişti. Dünyanın geri kalanı için sıradan bir haftaydı fakat bana yıllar gibi gelmişti.

Çok fazla kan, çok fazla ceset, çok fazla gerçek saçılmıştı.

Hepsiyle yüzleşiyorum."

"Faletti olağanüstü bir yazar, o bir efsane."

Jeffery Deaver

"Giorgio Faletti, sizi şaşırtır, ruhunuzu yakalar, nefesinizi keser ve bünyenize yüksek heyecan zerk eder."

Corriere della Sera

"Dünyanın polisiyedeki yeni efendisi..."

Scott Turow

"Ustaca kurgulanmış ve çok katmanlı bir roman...
Kitap ilerledikçe küçük tohumlar atılıyor, şaşırtıcı
ve tatmin edici bir şekilde filizlenip yeşeriyor."

The New York Times

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-602-1

9 786053 438021

Kapak Görselleri: Shutterstock
Kapak Tasarımı: Yunus Bora Ülkü

